

Dziennik Urzędowy L 165

Unii Europejskiej



Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

18 czerwca 2013

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE ⁽¹⁾..... 13
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 526/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 460/2004 ⁽¹⁾ 41
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 z dnia 21 maja 2013 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje 59
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 450/2008 ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania 62

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) 63

DECYZJE

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 529/2013/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie zasad rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem oraz informacji o działaniach związanych z tą działalnością 80

II Akty o charakterze nieustawodawczym

DECYZJE

2013/272/UE:

- ★ Decyzja Rady Europejskiej z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie liczby członków Komisji Europejskiej 98

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 524/2013

z dnia 21 maja 2013 r.

w sprawie internetowego systemu rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 169 ust. 1 oraz art. 169 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowią, że Unia ma się przyczyniać do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez środki, które przyjmuje na podstawie art. 114 TFUE. Art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stanowi, że w politykach Unii zapewnia się wysoki poziom ochrony konsumentów.

(2) Zgodnie z art. 26 ust. 2 TFUE rynek wewnętrzny ma obejmować obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów i usług. Aby cyfrowy aspekt rynku wewnętrznego budził zaufanie konsumentów i przysparzał im korzyści, konieczne jest zapewnienie im dostępu do prostych, skutecznych, szybkich, łatwych i tanich sposobów rozstrzygnięcia sporów powstających w związku z internetową sprzedażą towarów i świadczeniem usług. Jest to szczególnie ważne, gdy konsumenci dokonują transgranicznych zakupów.

(3) W komunikacie z dnia 13 kwietnia 2011 r. zatytułowanym „Akt o jednolitym rynku – dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania »Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego« ” Komisja stwierdziła, że regulacje w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów (ADR) dotyczące m.in. handlu elektronicznego to jedna z dwunastu dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania do jednolitego rynku.

(4) Rozdrobnienie rynku wewnętrznego hamuje wysiłki mające na celu zwiększenie konkurencyjności i wzrostu. Ponadto zróżnicowana dostępność, jakość i świadomość prostych, skutecznych, szybkich i tanich sposobów rozstrzygnięcia sporów powstałych w związku ze sprzedażą towarów lub świadczeniem usług w Unii stanowi przeszkodę na rynku wewnętrznym, co negatywnie wpływa na zaufanie konsumentów i przedsiębiorców do dokonywania sprzedaży i zakupów transgranicznych.

(5) W swoich konkluzjach z 24–25 marca 2011 r. i 23 października 2011 r. Rada Europejska zwróciła się do Parlamentu Europejskiego i Rady, aby do końca 2012 r. przyjęły pierwszy zestaw priorytetowych środków, które nadadzą nowy impuls jednolitemu rynkowi.

(6) Rynek wewnętrzny jest stałym elementem życia codziennego konsumentów, gdy podróżują, dokonują zakupów i płatności. Konsumenci to najważniejsi uczestnicy rynku wewnętrznego, zatem powinni w nim zajmować kluczową pozycję. Cyfrowy aspekt rynku wewnętrznego staje się niezwykle istotny zarówno dla konsumentów, jak i dla przedsiębiorców. Konsumenci coraz częściej dokonują zakupów przez internet, a coraz więcej przedsiębiorców prowadzi w ten sposób sprzedaż. Konsumenci i przedsiębiorcy powinni czuć się bezpiecznie, dokonując transakcji w internecie, kluczowe znaczenie ma więc zniesienie istniejących barier i zwiększenie zaufania konsumentów. Do osiągnięcia tego celu w znacznym stopniu mogłaby przyczynić się dostępność sprawnego i skutecznego internetowego systemu rozstrzygnięcia sporów (ODR).

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 99.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r.

- (7) Możliwość skorzystania z łatwego i taniego sposobu rozstrzygnięcia sporów może zwiększyć zaufanie konsumentów i przedsiębiorców do cyfrowego rynku jednolitego. Wciąż jednak istnieją przeszkody utrudniające im znalezienie rozwiązań pozasądowych, w szczególności w przypadku sporów powstałych w związku z internetowymi transakcjami transgranicznymi. Dlatego też takie spory często pozostają nierozstrzygnięte.
- (8) ODR daje możliwość prostego, skutecznego, szybkiego i taniego pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wynikających z transakcji internetowych. Brakuje jednak obecnie mechanizmów, które pozwalałyby konsumentom i przedsiębiorcom rozstrzygać takie spory przy pomocy środków elektronicznych; działa to na niekorzyść konsumentów, stanowi przeszkodę w szczególności dla internetowych transakcji transgranicznych oraz stwarza nierówne szanse dla przedsiębiorców i w konsekwencji utrudnia ogólny rozwój handlu internetowego.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wszczętych przez konsumentów mieszkających w Unii przeciwko przedsiębiorcom mającym siedzibę w Unii objętych zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) ⁽¹⁾.
- (10) Aby zapewnić stosowanie platformy ODR również w przypadku postępowań ADR pozwalających przedsiębiorcom wnosić skargi przeciwko konsumentom, niniejsze rozporządzenie powinno być również stosowane do pozasądowego rozstrzygnięcia sporów wszczętych przez przedsiębiorców przeciwko konsumentom, jeżeli odpowiednie postępowania ADR są oferowane przez podmioty ADR wymienione w wykazie zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE. Stosowanie niniejszego rozporządzenia do takich sporów nie powinno nakładać wobec państw członkowskich żadnych zobowiązań do zagwarantowania, by podmioty ADR oferowały takie postępowania.
- (11) Mimo, iż z platformy ODR będą korzystać w szczególności konsumenci i przedsiębiorcy, którzy zawierają internetowe transakcje transgraniczne, to w celu stworzenia prawdziwie równych szans w dziedzinie handlu internetowego niniejsze rozporządzenie powinno mieć również zastosowanie do krajowych transakcji internetowych.
- (12) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/52/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych ⁽²⁾.
- (13) Definicja „konsumenta” powinna obejmować osoby fizyczne, których działania nie mają związku z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu. Jeśli jednak umowa zostaje zawarta w celu częściowo związanym z działalnością handlową danej osoby, a częściowo niemającym takiego związku (umowy o dwojakim celu), a cel związany z działalnością handlową jest na tyle ograniczony, że nie ma charakteru przeważającego w ogólnym kontekście dostawy, osobę taką należy również uznać za konsumenta.
- (14) Definicja „internetowej umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług” powinna obejmować umowę sprzedaży lub umowę o świadczenie usług, w przypadku której przedsiębiorca lub jego pośrednik oferują towary lub usługi za pośrednictwem strony internetowej lub za pomocą innych środków elektronicznych, a konsument zamawia te towary lub usługi, korzystając z tej strony internetowej lub innych środków elektronicznych. Definicja ta powinna również obejmować przypadki, w których konsument uzyskał dostęp do strony internetowej lub innych usług społeczeństwa informacyjnego za pomocą bezprzewodowego urządzenia elektronicznego, takiego jak telefon komórkowy.
- (15) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do sporów między konsumentami i przedsiębiorcami powstałych w związku z umowami sprzedaży lub umowami o świadczenie usług zawartymi nieinternetowo oraz do sporów między przedsiębiorcami.
- (16) Niniejsze rozporządzenie należy interpretować w powiązaniu z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE, w której zobowiązuje się państwa członkowskie do zapewnienia możliwości poddawania wszystkich sporów między konsumentami mającymi miejsce zamieszkania w Unii i przedsiębiorcami mającymi siedzibę w Unii, powstałych w związku ze sprzedażą towarów lub świadczeniem usług, pod rozstrzygnięcie podmiotu ADR.
- (17) Państwa członkowskie powinny zachęcać konsumentów, by przed wniesieniem skargi do podmiotu ADR za pośrednictwem platformy ODR kontaktowali się z przedsiębiorcą za pomocą wszelkich odpowiednich środków w celu ułatwienia znalezienia polubownego rozwiązania.
- (18) Celem niniejszego rozporządzenia jest stworzenie platformy ODR na poziomie Unii. Platforma ODR powinna mieć formę interaktywnej strony internetowej stanowiącej jeden punkt dostępu dla konsumentów i przedsiębiorców pragnących pozasądowego rozstrzygnięcia sporów powstałych w związku z transakcjami internetowymi. Platforma ODR powinna stanowić źródło ogólnych informacji na temat pozasądowego rozstrzygnięcia sporów pomiędzy konsumentami a przedsiębiorcami wynikających z internetowych umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług. Powinna ona umożliwiać konsumentom składanie skarg poprzez wypełnienie elektronicznego formularza skargi dostępnego we wszystkich językach urzędowych i instytucji Unii oraz dołączanie odpowiednich dokumentów. Powinna ona umożliwiać przekazywanie skargi podmiotowi ADR właściwemu w kwestiach dotyczących danego sporu. Platforma ODR powinna nieodpłatnie udostępniać elektroniczne narzędzie rozpatrywania spraw, które umożliwi podmiotom ADR prowadzenie z udziałem stron postępowań dotyczących rozstrzygnięcia sporu za pośrednictwem platformy ODR. Podmioty ADR nie powinny być zobligowane do korzystania z narzędzia rozpatrywania spraw.

⁽¹⁾ Zob. s. 63 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 24.5.2008, s. 3.

- (19) Komisja powinna być odpowiedzialna za opracowanie, działanie i utrzymanie platformy ODR oraz zapewnianie wszystkich rozwiązań technicznych niezbędnych do funkcjonowania platformy. Platforma ODR powinna zawierać funkcję tłumaczenia elektronicznego, która pozwoli stronom i podmiotowi ADR na przetłumaczenie – w stosownych przypadkach – wymienianych za pośrednictwem platformy ODR informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia sporu. Funkcja ta powinna móc obsługiwać wszystkie niezbędne tłumaczenia i w razie konieczności być wspierana przez osoby dokonujące tłumaczeń. Na platformie ODR Komisja powinna informować konsumentów o możliwości zwrócenia się o pomoc do punktów kontaktowych ODR.
- (20) Platforma ODR powinna umożliwiać bezpieczną wymianę danych między stronami sporu a podmiotami ADR i powinna być zgodna z podstawowymi zasadami europejskich ram interoperacyjności przyjętych zgodnie z decyzją 2004/387/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie interoperacyjnego świadczenia ogólnoeuropejskich usług eGovernment dla administracji publicznej, przedsiębiorstw i obywateli (IDABC) ⁽¹⁾.
- (21) Dostęp do platformy ODR powinien być również możliwy w szczególności za pośrednictwem portalu „Twoja Europa” ustanowionego zgodnie z załącznikiem II do decyzji 2004/387/WE zapewniającego dostęp do ogólnoeuropejskich, wielojęzycznych informacji online i interaktywnych usług dla przedsiębiorstw i obywateli w Unii. Platforma ODR powinna zostać odpowiednio uwidoczniiona na portalu „Twoja Europa”.
- (22) Platforma ODR na poziomie Unii powinna opierać się na istniejących podmiotach ADR w państwach członkowskich i działać z poszanowaniem tradycji prawnych państw członkowskich. Podmioty ADR, do których przekazana została skarga za pośrednictwem platformy ODR, powinny zatem stosować własne przepisy proceduralne, w tym przepisy dotyczące kosztów. Jednak celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie pewnych wspólnych zasad mających zastosowanie do wspomnianych postępowań; zasady te będą służyć ich skuteczności. Są wśród nich przepisy gwarantujące, że rozstrzygnięcie sporu nie wymaga fizycznej obecności stron ani ich przedstawicieli przed podmiotem ADR, o ile jego przepisy proceduralne przewidują taką możliwość i strony się na to zgadzają.
- (23) Dzięki elektronicznemu zarejestrowaniu wszystkich podmiotów ADR znajdujących się w wykazie zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE na europejskiej platformie ODR internetowe pozasądowe rozstrzygnięcie sporów powinno być możliwe w przypadku sporów powstałych w związku z internetowymi umowami sprzedaży lub umowami o świadczenie usług.
- (24) Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać funkcjonowania jakiegokolwiek istniejącego podmiotu zajmującego się rozstrzyganiem sporów prowadzącego działalność w internecie lub też mechanizmu ODR działającego w Unii. Nie powinno ono uniemożliwiać podmiotom lub mechanizmom zajmującym się rozstrzyganiem sporów zajmowania się sporami internetowymi, które zostały im przedłożone bezpośrednio.
- (25) W każdym państwie członkowskim powinny zostać wyznaczone punkty kontaktowe ODR skupiające przynajmniej dwóch doradców ODR. Punkty kontaktowe ODR powinny wspierać strony uczestniczące w sporze przedłożonym za pośrednictwem platformy ODR bez obowiązku tłumaczenia dokumentów związanych z danym sporem. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przekazania Sieci Europejskich Centrów Konsumentkich odpowiedzialności za punkty kontaktowe ODR swoich centrów. Państwa członkowskie powinny wykorzystywać tę możliwość, aby pozwolić punktom kontaktowym ODR w pełni skorzystać z doświadczeń centrów Sieci Europejskich Centrów Konsumentkich w usprawnianiu rozstrzygania sporów między konsumentami i przedsiębiorcami. Komisja powinna ustanowić sieć punktów kontaktowych ODR, aby ułatwić ich współpracę i działanie oraz we współpracy z państwami członkowskimi zapewniać odpowiednie szkolenia punktom kontaktowym ODR.
- (26) Prawo do skutecznego środka prawnego i prawo dostępu do bezstronnego sądu są prawami podstawowymi określonymi w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. ODR nie ma służyć i nie może zmierzać do zastąpienia postępowań sądowych ani nie powinien pozbawiać konsumentów ani przedsiębiorców ich praw do dochodzenia roszczeń przed sądami. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem uniemożliwiać stronom korzystania z przysługującego im prawa dostępu do systemu sądowego.
- (27) Przetwarzanie informacji na mocy niniejszego rozporządzenia powinno podlegać ścisłym gwarancjom poufności i powinno być zgodne z zasadami ochrony danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽³⁾. Zasady te powinny mieć zastosowanie do przetwarzania danych osobowych prowadzonego w ramach niniejszego rozporządzenia przez różne podmioty platformy ODR, działające samodzielnie lub wspólnie z innymi takimi podmiotami.
- (28) Podmioty, których dotyczą dane, należy informować o przetwarzaniu ich danych osobowych w ramach platformy ODR oraz o przysługujących im prawach w odniesieniu do tego przetwarzania, przy pomocy wyczerpującej informacji o polityce prywatności, którą Komisja ma podawać do publicznej wiadomości, opisującej w jasny i zrozumiały sposób operacje przetwarzania wykonywane na odpowiedzialność różnych uczestników platformy, zgodnie z art. 11 i 12 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 oraz przepisami krajowymi przyjętymi na podstawie art. 10 i 11 dyrektywy 95/46/WE; podmioty, których dotyczą dane, powinny wyrazić zgodę na takie przetwarzanie danych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 144 z 30.4.2004, s. 62.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (29) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla przepisów dotyczących poufności zawartych w ustawodawstwie krajowym dotyczącym ADR.
- (30) Aby zapewnić wśród konsumentów powszechną świadomość istnienia platformy ODR, przedsiębiorcy mający siedzibę na terytorium Unii zawierający internetowe umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług powinni podawać na swoich stronach internetowych łącze elektroniczne do tej platformy. Przedsiębiorcy powinni podawać również swój adres poczty elektronicznej, tak by konsumenci mieli pierwszy punkt kontaktu. Znaczna część internetowych umów sprzedaży i umów o świadczenie usług jest zawierana przy pomocy internetowych pośredników, którzy skupiają lub ułatwiają internetowe transakcje między konsumentami i przedsiębiorcami. Pośrednicy internetowi to internetowe platformy, które pozwalają przedsiębiorcom udostępniać swoje produkty lub usługi konsumentom. Tacy internetowi pośrednicy powinni zatem mieć taki sam obowiązek podawania łącza elektronicznego do platformy ODR. Obowiązek ten powinien pozostawać bez uszczerbku dla art. 13 dyrektywy 2013/11/UE dotyczącego informowania konsumentów przez przedsiębiorców o postępowaniach ADR, które są właściwe dla tych przedsiębiorców, oraz o tym, czy dany przedsiębiorca zobowiązuje się do korzystania z tych postępowania ADR do celów rozstrzygnięcia sporów z konsumentami. Ponadto obowiązek ten nie powinien naruszać art. 6 ust. 1 lit. t) i art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów⁽¹⁾. Artykuł 6 ust. 1 lit. t) dyrektywy 2011/83/UE stanowi, że w przypadku umów konsumenckich zawieranych na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa przedsiębiorca musi poinformować konsumenta – zanim zostanie on związany umową – o możliwości skorzystania z pozasądowych mechanizmów rozpatrywania reklamacji i dochodzenia roszczeń, którym podlega przedsiębiorca, oraz możliwości dostępu do tych postępowania. Z tych samych powodów podnoszenia świadomości konsumentów państwa członkowskie zachęcają organizacje konsumenckie i stowarzyszenia przedsiębiorców do udostępniania łącza elektronicznego do strony internetowej platformy ODR.
- (31) W celu uwzględnienia kryteriów, zgodnie z którymi podmioty ADR określają swoje odpowiednie zakresy działania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu dostosowania informacji, jakie skarżący ma zawrzeć w elektronicznym formularzu skargi udostępnionym na platformie ODR. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i sporządzając akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do działania platformy ODR, sposobów składania skarg oraz współpracy z siecią punktów kontaktowych ds. ODR. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾. W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych dotyczących elektronicznego formularza skargi ze względu na jego czysto techniczny charakter należy stosować procedurę doradczą. W przypadku przyjmowania przepisów dotyczących sposobów współpracy między doradcami ds. ODR należącymi do sieci punktów kontaktowych ds. ODR należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (33) Przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna – w stosownych przypadkach – konsultować się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.
- (34) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie stworzenie regulowanej wspólnymi przepisami europejskiej platformy ODR internetowych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a zatem – ze względu na jego skalę i skutki – możliwe jest lepsze osiągnięcie go na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (35) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza w jej art. 7, 8, 38 i 47.
- (36) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał ją dnia 12 stycznia 2012 r.⁽³⁾

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszego rozporządzenia jest – poprzez zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów – przyczynianie się do należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności jego aspektu cyfrowego dzięki stworzeniu europejskiej platformy ODR (zwanej dalej „platformą ODR”) ułatwiającej niezależne, bezstronne, przejrzyste, skuteczne, szybkie i sprawiedliwe pozasądowe rozstrzygnięcie przez internet sporów między konsumentami i przedsiębiorcami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. C 136 z 11.5.2012, s. 1.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do pozasądowego rozstrzygnięcia sporów dotyczących zobowiązań umownych wynikających z internetowych umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług zawieranych między konsumentami mieszkającymi w Unii a przedsiębiorcami mającymi siedzibę w Unii; rozstrzygnięcie takie odbywa się poprzez interwencję podmiotu ADR wpisanego do wykazu zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE i obejmuje wykorzystanie platformy ODR.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do określonego w ust. 1 pozasądowego rozstrzygnięcia sporów, które są wszczynane przez przedsiębiorców przeciwko konsumentom, w zakresie, w jakim ustawodawstwo państwa członkowskiego zwykłego pobytu konsumenta pozwala na rozstrzygnięcie takich sporów poprzez interwencję podmiotu ADR.

3. Państwa członkowskie informują Komisję, czy ich ustawodawstwo dopuszcza, by określone w ust. 1 rozstrzygnięcie sporów, które są wszczynane przez przedsiębiorców przeciwko konsumentom, odbywało się poprzez interwencję podmiotu ADR. Przekazując wykaz, o którym mowa w art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE, właściwe organy informują Komisję o tym, które podmioty ADR zajmują się takimi sporami.

4. Stosowanie niniejszego rozporządzenia do określonych w ust. 1 sporów, które są wszczynane przez przedsiębiorców przeciwko konsumentom, nie zobowiązuje państw członkowskich do zagwarantowania, by podmioty ADR oferowały pozasądowe rozstrzygnięcie takich sporów.

Artykuł 3

Związek z innymi aktami prawnymi Unii

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2008/52/WE.

Artykuł 4

Definicje

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia:

- a) „konsument” oznacza konsumenta zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/11/UE;
- b) „przedsiębiorca” oznacza przedsiębiorcę zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2013/11/UE;
- c) „umowa sprzedaży” oznacza umowę sprzedaży zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2013/11/UE;
- d) „umowa o świadczenie usług” oznacza umowę o świadczenie usług zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2013/11/UE;

e) „internetowa umowa sprzedaży lub umowa o świadczenie usług” oznacza umowę sprzedaży lub umowę o świadczenie usług, w przypadku której przedsiębiorca lub jego pośrednik oferuje towary lub usługi za pośrednictwem strony internetowej lub innych środków elektronicznych, a konsument zamawia takie towary lub usługi, korzystając z tej strony internetowej lub innych środków elektronicznych;

f) „pośrednik internetowy” oznacza usługodawcę zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. b) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) ⁽¹⁾, który umożliwia konsumentom i przedsiębiorcom zawieranie online, poprzez stronę rynku internetowego, umów sprzedaży i umów o świadczeniu usług;

g) „środki elektroniczne” oznaczają sprzęt do przetwarzania (w tym do kompresji cyfrowej) i przechowywania danych, w całości przesyłanych, przenoszonych i otrzymywanych za pośrednictwem przewodów, fal radiowych, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;

h) „postępowanie w zakresie alternatywnego rozstrzygnięcia sporów” („postępowanie ADR”) oznacza pozasądowe postępowanie w zakresie rozstrzygnięcia sporów, o którym mowa w art. 2 niniejszego rozporządzenia;

i) „podmiot zajmujący się alternatywnym rozstrzygnięciem sporów” („podmiot ADR”) oznacza podmiot ADR zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 lit. h) dyrektywy 2013/11/UE;

j) „strona skarżąca” oznacza konsumenta lub przedsiębiorcę, który wniósł skargę za pośrednictwem platformy ODR;

k) „strona, przeciwko której wniesiono skargę” oznacza konsumenta lub przedsiębiorcę, przeciwko któremu wniesiono skargę za pośrednictwem platformy ODR;

l) „właściwy organ” oznacza organ publiczny zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 lit. i) dyrektywy 2013/11/UE;

m) „dane osobowe” oznaczają wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej („podmiotu, którego dotyczą dane”); osoba możliwa do zidentyfikowania to osoba, której tożsamość można ustalić bezpośrednio lub pośrednio, szczególnie przez powołanie się na numer identyfikacyjny lub na co najmniej jeden szczególnie czynnik określający jej tożsamość fizyczną, fizjologiczną, umysłową, ekonomiczną, kulturową lub społeczną.

2. Miejsce siedziby przedsiębiorcy oraz podmiotu ADR ustala się, odpowiednio, na podstawie art. 4 ust. 2 i 3 dyrektywy 2013/11/UE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

ROZDZIAŁ II

PLATFORMA ODR

Artykuł 5

Utworzenie platformy ODR

1. Komisja opracowuje platformę ODR i odpowiada za jej działanie, w tym także w zakresie obsługi tłumaczeniowej niezbędnej do realizacji niniejszego rozporządzenia, za jej utrzymanie, finansowanie oraz za bezpieczeństwo danych. Platforma ODR musi być przyjazna dla użytkownika. Opracowanie, działanie i utrzymanie platformy ODR odbywają się tak, by zapewnione zostało poszanowanie zasad ochrony prywatności od etapu planowania („uwzględnienie ochrony prywatności już w fazie projektowania”) oraz – w miarę możliwości – by platforma ODR była dostępna i łatwa w użyciu dla wszystkich użytkowników, w tym dla użytkowników wrażliwych („projektowanie uniwersalne”).

2. Platforma ODR stanowi jeden punkt dostępu dla konsumentów i przedsiębiorców pragnących pozasądowego rozstrzygnięcia sporów objętych niniejszym rozporządzeniem. Jest interaktywną stroną internetową, do której możliwy jest elektroniczny i bezpłatny dostęp we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii.

3. Komisja zapewnia dostęp do platformy ODR, w stosownych przypadkach, poprzez swoje strony internetowe udostępniające informacje obywatelom i przedsiębiorstwom w Unii oraz, w szczególności, poprzez portal „Twoja Europa” utworzony zgodnie z decyzją 2004/387/WE.

4. Platforma ODR pełni następujące funkcje:

- a) udostępnianie elektronicznego formularza skargi, który może wypełnić strona skarżąca zgodnie z art. 8;
- b) informowanie o skardze strony, przeciwko której wniesiono skargę;
- c) wskazywanie właściwego podmiotu ADR lub podmiotów ADR i przekazanie skargi podmiotowi ADR, na korzystanie z którego zgodziły się strony, zgodnie z art. 9;
- d) nieodpłatne udostępnianie elektronicznego narzędzia rozpatrywania spraw, które umożliwi stronom i podmiotowi ADR prowadzenie postępowań w zakresie internetowego rozstrzygnięcia sporu za pośrednictwem platformy ODR;
- e) udostępnianie stronom i podmiotowi ADR tłumaczenia informacji, które są niezbędne dla rozstrzygnięcia sporu i które są wymieniane za pośrednictwem platformy ODR;
- f) udostępnienie elektronicznego formularza, przy pomocy którego podmioty ADR przesyłają informacje, o których mowa w art. 10 lit c);
- g) udostępnienie systemu zbierania opinii pozwalającego stronom na wyrażenie opinii o działaniu platformy ODR i o podmiocie ADR, który rozpatrywał ich spór;

h) podawanie do wiadomości publicznej:

- (i) ogólnych informacji o ADR jako sposobach pozasądowego rozstrzygnięcia sporów;
- (ii) informacji o podmiotach ADR wymienionych w wykazie zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE, które są właściwe do rozpatrywania sporów objętych niniejszym rozporządzeniem;
- (iii) internetowego przewodnika poświęconego temu, jak składać skargi za pośrednictwem platformy ODR;
- (iv) informacji, w tym danych kontaktowych dotyczących punktów kontaktowych ds. ODR wyznaczonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- (v) danych statystycznych na temat wyników sporów, które przekazano podmiotom ADR za pośrednictwem platformy ODR.

5. Komisja zapewnia, by informacje, o których mowa w ust. 4 lit. h), były dokładne, aktualne i dostarczone w jasny, zrozumiały i łatwo dostępny sposób.

6. Podmioty ADR wymienione w wykazie zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE, które są właściwe do rozpatrywania sporów objętych niniejszym rozporządzeniem rejestrują się elektronicznie na platformie ODR.

7. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych środki dotyczące warunków pełnienia funkcji przewidzianych w ust. 4 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Testowanie platformy ODR

1. W terminie do dnia 9 stycznia 2015 r. Komisja przeprowadzi testy funkcji technicznych i sprawdzi łatwość użytkowania platformy ODR i formularza skargi, w tym w odniesieniu do tłumaczenia. Testy te są przeprowadzane i oceniane we współpracy z ekspertami ds. ODR z państw członkowskich oraz z przedstawicielami konsumentów i przedsiębiorców. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie o wyniku testowania i podejmuje odpowiednie środki w celu rozwiązania ewentualnych problemów, tak by zapewnione zostało sprawne funkcjonowanie platformy ODR.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja opisuje również techniczne i organizacyjne środki, jakie zamierza podjąć w celu zapewnienia spełniania przez platformę ODR wymogów dotyczących poszanowania prywatności określonych w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.

Artykuł 7

Sieć punktów kontaktowych ds. ODR

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden punkt kontaktowy ds. ODR i przekazuje Komisji jego nazwę i dane kontaktowe. Państwa członkowskie mogą przekazać odpowiedzialność za punkty kontaktowe ds. ODR swoim centrom należącym do Sieci Europejskich Centrów Konsumentckich, organizacjom konsumenckim lub dowolnemu innemu podmiotowi. W każdym z punktów kontaktowych ds. ODR działa co najmniej dwóch doradców ds. ODR.

2. Punkty kontaktowe ds. ODR pomagają przy rozstrzygnięciu sporów dotyczących skarg złożonych za pośrednictwem platformy ODR poprzez wykonywanie następujących zadań:

a) ułatwianie, na wniosek, komunikacji między stronami a właściwym podmiotem ADR, co może polegać w szczególności:

(i) na pomocy w składaniu skarg i, w stosownych przypadkach, odpowiedniej dokumentacji;

(ii) na przekazywaniu stronom i podmiotom ADR ogólnych informacji o prawach konsumentów w odniesieniu do umów sprzedaży towarów i umów o świadczenie usług, które to prawa przysługują w państwie członkowskim punktu kontaktowego ds. ODR, w którym działa dany doradca ds. ODR;

(iii) na dostarczaniu informacji na temat funkcjonowania platformy ODR;

(iv) na dostarczaniu stronom wyjaśnień na temat przepisów proceduralnych stosowanych przez wskazane podmioty ADR;

(v) na informowaniu, strony skarżącej o innych sposobach dochodzenia roszczeń, w przypadku gdy sporu nie można rozstrzygnąć za pośrednictwem platformy ODR;

b) na składaniu Komisji i państwom członkowskim raz na dwa lata sprawozdania z działalności na podstawie praktycznych doświadczeń zdobytych w trakcie wykonywania swoich zadań.

3. Punkt kontaktowy ds. ODR nie jest zobowiązany do wykonywania zadań wymienionych w ust. 2 w przypadku sporów, których strony mają miejsce zwykłego pobytu w tym samym państwie członkowskim.

4. Niezależnie od ust. 3 państwa członkowskie mogą zdecydować, uwzględniając specyfikę uwarunkowań krajowych, że punkt kontaktowy ds. ODR wykonuje jedno lub więcej zadań wymienionych w ust. 2 w przypadku sporów, których strony mają miejsce zwykłego pobytu w tym samym państwie członkowskim.

5. Komisja tworzy sieć punktów kontaktowych (zwaną dalej „siecią punktów kontaktowych ds. ODR”), która umożliwia współpracę między punktami kontaktowymi i przyczynia się do wykonywania zadań wymienionych w ust. 2.

6. Komisja co najmniej dwa razy w roku zwołuje zebranie członków sieci punktów kontaktowych ds. ODR w celu umożliwienia wymiany najlepszych praktyk oraz umożliwienia dyskusji nad powtarzającymi się problemami napotykanymi w trakcie działania platformy ODR.

7. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące sposobów współpracy między punktami kontaktowymi ds. ODR. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 3.

Artykuł 8

Złożenie skargi

1. W celu złożenia skargi do platformy ODR strona skarżąca wypełnia elektroniczny formularz skargi. Formularz skargi jest przyjazny dla użytkownika i łatwo dostępny na platformie ODR.

2. Informacje, które ma przedłożyć strona skarżąca, muszą być wystarczające do ustalenia właściwego podmiotu ADR. Zakres tych informacji przedstawiono w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Strona skarżąca może dołączyć dokumenty na poparcie swojej skargi.

3. W celu uwzględnienia kryteriów, na podstawie których podmioty ADR wpisane do wykazu zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE i zajmujące się rozpatrywaniem sporów objętych niniejszym rozporządzeniem, określają swoje odpowiednie zakresy kompetencji, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 niniejszego rozporządzenia dostosowujących informacje wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

4. Komisja określa przepisy regulujące rozwiązania dotyczące elektronicznego formularza skargi przy pomocy aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

5. Stosując elektroniczny formularz skargi oraz załączniki do niego, przetwarza się tylko te dane, które są dokładne, istotne i nie są zbędne w stosunku do celów, dla których zostały zgromadzone.

Artykuł 9

Rozpatrywanie i przekazywanie skargi

1. Skargę złożoną za pośrednictwem platformy ODR rozpatruje się, jeśli wszystkie wymagane pola formularza skargi są wypełnione.

2. Jeśli formularz skargi nie został wypełniony w całości, stroną skarżącą informuje się, że dalsze rozpatrywanie skargi nie jest możliwe, o ile brakujące informacje nie zostaną dostarczone.

3. Po otrzymaniu w całości wypełnionego formularza skargi platforma ODR w sposób zrozumiały i niezwłocznie przekazuje stronie, przeciwko której wniesiono skargę – w dowolnym języku urzędowym instytucji Unii wybranym przez tę stronę – skargę wraz z następującymi danymi:

- a) informacją, że strony muszą uzgodnić podmiot ADR, aby skarga mogła mu zostać przekazana, oraz że w przypadku braku porozumienia między stronami lub niewskazania właściwego podmiotu ADR skarga nie będzie dalej rozpatrywana;
- b) informacją o podmiocie lub podmiotach ADR, które są właściwe do rozpatrzenia skargi, o ile taki podmiot lub takie podmioty zostały wymienione w elektronicznym formularzu skargi lub wskazane przez platformę ODR na podstawie informacji dostarczonych w tym formularzu;
- c) jeśli stroną, przeciwko której wniesiono skargę, jest przedsiębiorca – wezwaniem do określenia w terminie 10 dni kalendarzowych:
 - czy przedsiębiorca jest zobowiązany lub sam zobowiązał się do korzystania z konkretnego podmiotu ADR w celu rozstrzygnięcia sporów z konsumentami, oraz
 - jeśli przedsiębiorca nie jest zobowiązany do korzystania z konkretnego podmiotu ADR – czy jest skłonny skorzystać z jednego lub kilku podmiotów ADR, o których mowa w lit. b);
- d) w przypadku gdy stroną, przeciwko której wniesiono skargę, jest konsument, a przedsiębiorca jest zobowiązany do korzystania z konkretnego podmiotu ADR – wezwaniem do wyrażenia w ciągu 10 dni kalendarzowych zgody na ten podmiot ADR lub – jeśli przedsiębiorca nie jest zobowiązany do korzystania z konkretnego podmiotu ADR – wezwaniem do wybrania jednego lub kilku podmiotów ADR, o których mowa w lit. b);
- e) nazwą i danymi kontaktowymi punktu kontaktowego ds. ODR w państwie członkowskim miejsca zwykłego pobytu strony skarżącej lub miejsca, w którym ma ona siedzibę, oraz krótkim opisem funkcji, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a).

4. Po otrzymaniu od strony, przeciwko której wniesiono skargę, informacji, o których mowa w ust. 3 lit. c) lub d), platforma ODR w sposób zrozumiały i niezwłocznie przekazuje stronie skarżącej – w dowolnym języku urzędowym instytucji Unii wybranym przez tę stronę – następujące informacje:

- a) informacje, o których mowa w ust. 3 lit. a);

- b) jeśli stroną skarżącą jest konsument – informacje o podmiocie lub podmiotach ADR wskazanych przez przedsiębiorcę zgodnie z ust. 3 lit. c) oraz wezwanie do wyrażenia zgody na jeden z podmiotów ADR w ciągu 10 dni kalendarzowych;

- c) jeśli stroną skarżącą jest przedsiębiorca i przedsiębiorca ten nie jest zobowiązany do wykorzystywania konkretnego podmiotu ADR – informacje o podmiocie lub podmiotach ADR wskazanych przez konsumenta zgodnie z ust. 3 lit. d) oraz wezwanie do wyrażenia zgody na jeden z podmiotów ADR w ciągu 10 dni kalendarzowych;

- d) nazwa i dane kontaktowe punktu kontaktowego ds. ODR w państwie członkowskim miejsca zwykłego pobytu strony skarżącej lub miejsca, w którym ma ona siedzibę, oraz krótki opis funkcji, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a).

5. Informacje, o których mowa w ust. 3 lit. b) i ust. 4 lit. b) i c) zawierają opis następujących cech każdego z podmiotów ADR:

- a) nazwa, dane kontaktowe i adres strony internetowej podmiotu ADR;
- b) koszty postępowania ADR, w stosownych przypadkach;
- c) język lub języki, w których postępowanie ADR może być prowadzone;
- d) średni czas trwania postępowania ADR;
- e) wiążący lub niewiążący charakter wyniku postępowania ADR;
- f) podstawy, na jakich podmiot ADR może odmówić rozpatrywania danego sporu zgodnie z art. 5 ust. 4 dyrektywy 2013/11/UE.

6. Platforma ODR automatycznie i niezwłocznie przekazuje skargę podmiotowi lub podmiotom ADR, z którego skorzystała strona zgodnie z ich uzgodnieniem, jak przewidziano w ust. 3 i 4.

7. Podmiot ADR, któremu skarga została przekazana niezwłocznie informuje strony o tym, czy zgadza się rozpatrywać ten spór, czy tego odmawia, zgodnie z art. 5 ust. 4 dyrektywy 2013/11/UE. Podmiot ADR, który zgodził się rozpatrywać spór, informuje również strony o swych przepisach proceduralnych oraz, w stosownych przypadkach, o kosztach danego postępowania w zakresie rozstrzygnięcia sporu.

8. W przypadku gdy w ciągu 30 dni kalendarzowych od przedłożenia formularza skargi strony nie osiągnęły porozumienia w sprawie podmiotu ADR lub gdy podmiot ADR odmawia rozpatrywania danego sporu, skarga nie jest dalej rozpatrywana. Strona skarżąca jest informowana o możliwości skontaktowania się z doradcą ds. ODR w sprawie ogólnych informacji o innych środkach dochodzenia roszczeń.

Artykuł 10

Rozstrzygnięcie sporu

Podmiot ADR, który zgodził się rozpatrzyć skargę zgodnie z art. 9 niniejszego rozporządzenia:

- a) kończy postępowanie ADR w terminie, o którym mowa w art. 8 lit. e) dyrektywy 2013/11/UE;
- b) nie wymaga fizycznej obecności stron lub ich przedstawicieli, o ile jego przepisy proceduralne przewidują taką możliwość i strony wyraziły na to zgodę;
- c) niezwłocznie przekazuje platformie ODR następujące informacje:
 - (i) datę otrzymania dossier skargi;
 - (ii) przedmiot sporu;
 - (iii) datę zakończenia postępowania ADR;
 - (iv) wynik postępowania ADR;
- d) nie jest zobowiązany do przeprowadzenia postępowania ADR za pośrednictwem platformy ODR.

Artykuł 11

Baza danych

Komisja przyjmuje niezbędne środki w celu utworzenia i utrzymania elektronicznej bazy danych, w której przechowuje informacje przetwarzane zgodnie z art. 5 ust. 4 i art. 10 lit. c), z należyтым uwzględnieniem art. 13 ust. 2.

Artykuł 12

Przetwarzanie danych osobowych

1. Dostępu do niezbędnych informacji, w tym danych osobowych, związanych ze sporem i przechowywanych w bazie danych, o której mowa w art. 11, udziela się do celów, o których mowa w art. 10, wyłącznie podmiotowi ADR, któremu przekazano spór zgodnie z art. 9. Dostępu do tych samych informacji udziela się również w niezbędnym zakresie punktom kontaktowym ds. ODR do celów, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 4.

2. Komisja ma dostęp do informacji przetwarzanych zgodnie z art. 10 do celów nadzoru nad korzystaniem z platformy ODR i jej działaniem oraz do celów sporządzania sprawozdań, o których mowa w art. 21. Przetwarza ona dane osobowe użytkowników platformy ODR w zakresie koniecznym dla działania i utrzymania platformy ODR, w tym do celów nadzoru nad korzystaniem z platformy ODR przez podmioty ADR i punkty kontaktowe ds. ODR.

3. Dane osobowe związane z danym sporem przechowuje się w bazie danych, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jedynie przez okres konieczny do osiągnięcia celów, do których zostały zgromadzone, oraz do zapewnienia podmiotom, których dotyczą dane, możliwości dostępu do ich danych osobowych, po to, by skorzystali ze swoich praw; dane te usuwa się automatycznie najpóźniej po 6 miesiącach od daty zakończenia sporu, który został przekazany platformie ODR, zgodnie z art. 10 lit. c) ppkt (iii). Ten okres przechowywania danych ma również zastosowanie do danych osobowych przechowywanych w aktach krajowych przez podmiot ADR lub punkt kontaktowy ds. ODR, które zajmowały się danym sporem, z wyjątkiem przypadków, w których w przepisach proceduralnych stosowanych przez podmiot ADR lub w jakichkolwiek innych przepisach szczególnych prawa krajowego przewidziano dłuższy okres przechowywania.

4. Każdego doradcę ds. ODR uważa się za administratora danych w odniesieniu do czynności przetwarzania danych prowadzonych przez niego na mocy niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE; zapewnia on zgodność tych czynności z przepisami krajowymi przyjętymi na podstawie dyrektywy 95/46/WE w państwie członkowskim punktu kontaktowego ds. ODR, w którym działa dany doradca ds. ODR.

5. Każdy podmiot ADR uważa się za administratora danych w odniesieniu do czynności przetwarzania danych prowadzonych przez niego na mocy niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE; zapewnia on zgodność tych czynności z przepisami krajowymi przyjętymi na podstawie dyrektywy 95/46/WE w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma ten podmiot ADR.

6. W odniesieniu do jej obowiązków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu oraz do wynikającego z nich przetwarzania danych osobowych Komisję uważa się za administratora danych zgodnie z art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 13

Poufność i bezpieczeństwo danych

1. Punkty kontaktowe ds. ODR podlegają zasadom zachowania tajemnicy służbowej lub innym równoważnym obowiązkom w zakresie poufności określonym w przepisach danego państwa członkowskiego.

2. Komisja stosuje odpowiednie środki techniczne i organizacyjne dla zapewnienia bezpieczeństwa danych przetwarzanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym odpowiednią kontrolę dostępu do danych, plan bezpieczeństwa i zarządzanie zdarzeniami związanymi z bezpieczeństwem, zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 14

Informowanie konsumentów

1. Przedsiębiorcy mający siedzibę w Unii zawierający internetowe umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług oraz mający siedzibę w Unii pośrednicy internetowi podają na swoich stronach internetowych łącze elektroniczne do platformy ODR. To łącze musi być łatwo dostępne dla konsumentów. Przedsiębiorcy mający siedzibę w Unii i zawierający internetowe umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług podają również swoje adresy poczty elektronicznej.

2. Przedsiębiorcy mający siedzibę w Unii zawierający internetowe umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług, którzy są zobowiązani lub którzy zobowiązali się do wykorzystywania jednego lub większej liczby podmiotów ADR do rozstrzygania sporów z konsumentami, informują konsumentów o istnieniu platformy ODR oraz o możliwości wykorzystania platformy ODR w celu rozstrzygnięcia ich sporów. Podają oni łącze elektroniczne do platformy ODR na swoich stronach internetowych i, jeśli oferta jest składana za pośrednictwem wiadomości elektronicznej, zamieszczają to łącze w tej wiadomości. Informacje te są również udostępniane, w stosownych przypadkach, w ogólnych warunkach sprzedaży mających zastosowanie do internetowych umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług.

3. Ust. 1 i 2 niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla art. 13 dyrektywy 2013/11/UE oraz zawartych w pozostałych aktach prawnych Unii przepisów dotyczących informowania konsumentów o postępowaniach w zakresie pozasądowego dochodzenia roszczeń, które to przepisy stosuje się jednocześnie z przepisami niniejszego artykułu.

4. Wykaz podmiotów ADR, o którym mowa w art. 20 ust. 4 dyrektywy 2013/11/UE, a także jego aktualizowane wersje są publikowane na platformie ODR.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR, centra należące do Sieci Europejskich Centrów Konsumentkich, właściwe organy zdefiniowane w art. 18 ust. 1 dyrektywy 2013/11/UE oraz, w stosownych przypadkach, podmioty wyznaczone zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE udostępniały łącze elektroniczne do platformy ODR.

6. Państwa członkowskie zachęcają organizacje konsumenckie i stowarzyszenia przedsiębiorców do udostępniania łącza elektronicznego do platformy ODR.

7. W przypadku gdy przedsiębiorcy są zobowiązani do udostępniania informacji zgodnie z ust. 1 i 2 oraz zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 3, informacje te udostępniają łącznie.

Artykuł 15

Rola właściwych organów

Właściwy organ każdego państwa członkowskiego ocenia, czy podmioty ADR mające siedzibę w tym państwie członkowskim spełniają wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

4. W przypadku gdy opinia komitetu na mocy ust. 2 i 3 ma zostać wydana przy zastosowaniu procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu gdy, przed upływem terminu na wydanie opinii, zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to zwykła większość członków komitetu.

Artykuł 17

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 8 lipca 2013 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 3 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 18

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 19

Zmiana w rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004

W załączniku do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2006/2004 ⁽¹⁾ dodaje się punkt w brzmieniu:

- „21. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 1): Artykuł 14.”.

Artykuł 20

Zmiana w dyrektywie 2009/22/WE

W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE ⁽²⁾ wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 1 i 2 oraz w art. 6 ust. 2 lit. b) słowa „dyrektywami wymienionymi w załączniku I” zastępuje się słowami „aktami Unii wymienionymi w załączniku I”;
- 2) w tytule załącznika I słowa „WYKAZ DYREKTYW” zastępuje się słowami „WYKAZ AKTÓW UNII”;
- 3) w załączniku I dodaje się punkt w brzmieniu:

- „15. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 1): Artykuł 14.”.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

Artykuł 21

Sprawozdania

1. Komisja corocznie przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie o funkcjonowaniu platformy ODR, a pierwsze sprawozdanie przedstawia rok po rozpoczęciu działalności platformy ODR.

2. W terminie do dnia 9 lipca 2018 r., a następnie co trzy lata Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym dotyczące w szczególności łatwości użytkowania formularza skargi i ewentualnej potrzeby dostosowania informacji wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Sprawozdaniu w razie potrzeby towarzyszą wnioski dotyczące dostosowania niniejszego rozporządzenia.

3. W przypadku gdy data złożenia sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, przypada w tym samym roku, składa się tylko jedno wspólne sprawozdanie.

Artykuł 22

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 9 stycznia 2016 r., z wyjątkiem następujących przepisów:

— art. 2 ust. 3 i art. 7 ust. 1 i 5, które stosuje się od dnia 9 lipca 2015 r.,

— art. 5 ust. 1 i 7, art. 6, art. 7 ust. 7, art. 8 ust. 3 i 4, art. 11, 16 i 17, które stosuje się od dnia 8 lipca 2013 r.

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 30.

ZAŁĄCZNIK

Informacje, które należy przedstawić przy składaniu elektronicznego formularza skargi

- 1) informacja, czy strona skarżąca jest konsumentem czy przedsiębiorcą;
 - 2) nazwa lub imię i nazwisko oraz adres poczty elektronicznej i pełny adres pocztowy konsumenta;
 - 3) nazwa lub imię i nazwisko oraz adres poczty elektronicznej, adres strony internetowej i pełny adres pocztowy przedsiębiorcy;
 - 4) nazwa lub imię i nazwisko oraz adres poczty elektronicznej i pełny adres pocztowy przedstawiciela strony skarżącej, w stosownych przypadkach;
 - 5) język(-i) strony skarżącej lub przedstawiciela strony skarżącej, w stosownych przypadkach;
 - 6) język strony, przeciwko której wniesiono skargę, o ile jest znany;
 - 7) rodzaj towaru lub usługi, którego dotyczy skarga;
 - 8) informacja, czy towar lub usługa zostały zaoferowane przez przedsiębiorcę i zamówione przez konsumenta za pośrednictwem strony internetowej czy poprzez inny środek elektroniczny;
 - 9) cena nabytego towaru lub nabytej usługi;
 - 10) data nabycia towaru lub usługi przez konsumenta;
 - 11) informacja, czy konsument nawiązał bezpośredni kontakt z przedsiębiorcą;
 - 12) informacja, czy spór jest lub był uprzednio rozpatrywany przez podmiot ADR lub przez sąd;
 - 13) rodzaj skargi;
 - 14) opis skargi;
 - 15) w przypadku gdy stroną skarżącą jest konsument, podmioty ADR, do wykorzystywania których przedsiębiorca jest zobowiązany lub zobowiązał się zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2013/11/UE, o ile są one znane;
 - 16) w przypadku gdy stroną skarżącą jest przedsiębiorca, informacja o podmiocie ADR lub podmiotach ADR, do wykorzystywania których przedsiębiorca jest zobowiązany lub zobowiązał się.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 525/2013

z dnia 21 maja 2013 r.

w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto ⁽⁴⁾ ustanowiono ramy monitorowania antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, oceny postępu w wypełnianiu zobowiązań dotyczących tych emisji oraz wdrażania wymogów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości wynikających z Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) ⁽⁵⁾ i protokołu z Kioto ⁽⁶⁾ w Unii. Aby uwzględnić najnowszy i przyszły

rozwój sytuacji na poziomie międzynarodowym w kontekście UNFCCC i protokołu z Kioto oraz aby wdrożyć nowe wymogi dotyczące monitorowania i sprawozdawczości przewidziane w prawie Unii, należy zastąpić decyzję nr 280/2004/WE.

(2) Decyzję nr 280/2004/WE należy zastąpić rozporządzeniem ze względu na szerszy zakres prawa Unii, włączenie dodatkowych kategorii osób, których dotyczą obowiązki, bardziej złożony i wysoce techniczny charakter wprowadzonych przepisów, większą potrzebę jednolitych zasad mających zastosowanie w całej Unii, a także w celu ułatwienia wdrożenia.

(3) Podstawowym celem UNFCCC jest osiągnięcie stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie, który zapobiegłby groźnej ingerencji antropogenicznej w system klimatyczny. Aby osiągnąć ten cel, ogólny światowy wzrost średniej rocznej temperatury na powierzchni Ziemi nie powinien przekroczyć 2 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej.

(4) Istnieje potrzeba dokładnego monitorowania i sprawozdawczości, a także dokonywania regularnej oceny w zakresie emisji gazów cieplarnianych w Unii i państwach członkowskich oraz ich wysiłków na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu.

(5) Decyzja 1/CP.15 Konferencji Stron UNFCCC (decyzja 1/CP.15) i decyzja 1/CP.16 Konferencji Stron UNFCCC (decyzja 1/CP.16) znacząco przyczyniły się do postępów w sprostaniu w zrównoważony sposób wyzwaniom wynikającym ze zmiany klimatu. Na mocy tych decyzji wprowadzono nowe wymogi dotyczące monitorowania i sprawozdawczości, które mają zastosowanie do realizacji ambitnych celów w zakresie redukcji emisji, do czego zobowiązały się Unia i jej państwa członkowskie, a także przewidziano w nich wsparcie dla krajów rozwijających się. W decyzjach tych uznano również znaczenie podjęcia kwestii przystosowywania się do zmiany klimatu na równi z łagodzeniem tej zmiany. Decyzja 1/CP.16 zawiera również wymóg opracowania przez kraje rozwinięte strategii lub planów rozwoju niskoemisyjnego. Oczekuje się, że takie strategie lub plany przyczynią się do budowania społeczeństwa niskoemisyjnego oraz zapewnią dalszy duży wzrost i zrównoważony rozwój, a także kosztowo efektywną realizację długoterminowego celu w zakresie klimatu, przy należytych uwzględnieniu etapów pośrednich. Niniejsze rozporządzenie powinno ułatwiać wdrożenie tych wymogów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 169.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 51.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 94/69/WE z dnia 15 grudnia 1993 r. dotycząca zawarcia Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. L 130 z 15.5.2002, s. 1).

- (6) Pakiet unijnych aktów prawnych przyjęty w 2009 r., zbiorczo określany jako „pakiet klimatyczno-energetyczny”, w szczególności zaś decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych ⁽¹⁾ i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych ⁽²⁾, oznacza kolejne stanowcze zobowiązanie Unii i państw członkowskich do znaczącego zmniejszenia ich emisji gazów cieplarnianych. Unijny system monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji powinien również zostać zaktualizowany w świetle nowych wymogów wprowadzonych na mocy tych dwóch aktów prawnych.
- (7) Na mocy UNFCCC Unia i jej państwa członkowskie są zobowiązane do opracowania, regularnej aktualizacji, publikacji i zgłaszania na Konferencji Stron krajowych wykazów antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych nieobjętych kontrolą Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową z 1987 r. uzupełniającego Konwencję wiedeńską o ochronie warstwy ozonowej ⁽³⁾ (protokół montrealski), przy zastosowaniu porównywalnych metodologii uzgodnionych przez Konferencję Stron.
- (8) Na mocy art. 5 ust. 1 protokołu z Kioto Unia i państwa członkowskie zobowiązane są do ustanowienia i utrzymania krajowego systemu szacowania antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze wszystkich gazów cieplarnianych nieobjętych kontrolą protokołu montrealskiego, z myślą o zapewnieniu wdrożenia innych postanowień protokołu z Kioto. W ramach tych działań Unia i państwa członkowskie powinny stosować wytyczne dotyczące krajowych systemów zawarte w załączniku do decyzji 19/CMP.1 Konferencji Stron UNFCCC służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto (decyzja 19/CMP.1). Ponadto decyzja 1/CP.16 zawiera wymóg ustanowienia rozwiązań krajowych w celu szacowania antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych nieobjętych kontrolą protokołu montrealskiego. Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać wdrożenie obu tych wymogów.
- (9) Cypr i Malta są uwzględnione w załączniku I do UNFCCC na mocy, odpowiednio, decyzji 10/CP.17 Konferencji Stron UNFCCC, obowiązującej od dnia 9 stycznia 2013 r., oraz decyzji 3/CP.15 Konferencji Stron UNFCCC, obowiązującej od dnia 26 października 2010 r.
- (10) Doświadczenia zdobyte w ramach wdrażania decyzji nr 280/2004/WE pokazały potrzebę zwiększenia synergii i spójności ze sprawozdawczością prowadzoną na mocy innych instrumentów prawnych, w szczególności dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽⁴⁾, rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń ⁽⁵⁾, dyrektywy 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza ⁽⁶⁾, rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych ⁽⁷⁾ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii ⁽⁸⁾. Podczas gdy upraszczanie wymogów dotyczących sprawozdawczości będzie wymagało zmiany poszczególnych instrumentów prawnych, stosowanie spójnych danych na potrzeby sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych jest istotne dla zapewnienia jakości sprawozdawczości w zakresie emisji.
- (11) W czwartym sprawozdaniu oceniającym Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) określono współczynnik globalnego ocieplenia w odniesieniu do trifluorku azotu (NF₃), który jest około 17 000 razy wyższy niż współczynnik dotyczący dwutlenku węgla (CO₂). NF₃ jest coraz częściej wykorzystywany w przemyśle elektronicznym jako substytut perfluorowęglodorów (PFC) i heksafluorku siarki (SF₆). Zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) unijna polityka ochrony środowiska musi być oparta na zasadzie ostrożności. Zasada ta wymaga monitorowania NF₃ w celu oceny poziomu emisji w Unii oraz, jeśli to konieczne, określenia działań łagodzących.
- (12) Dane obecnie zgłaszane w krajowych wykazach gazów cieplarnianych oraz krajowych i unijnych rejestrach nie wystarczają do określenia, na poziomie państw członkowskich, emisji CO₂ z cywilnej działalności lotniczej na poziomie krajowym, które nie są objęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE. Przyjmując obowiązki sprawozdawcze, Unia nie powinna nakładać na państwa członkowskie ani na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) obciążeń, które są nieproporcjonalne do zamierzonych

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136.

⁽²⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63.

⁽³⁾ Decyzja Rady 88/540/EWG z dnia 14 października 1988 r. dotycząca zawarcia Konwencji wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.U. L 297 z 31.10.1988, s. 8).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 22.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 161 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1.

- celów. Emisje CO₂ z lotów nieobjęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE stanowią jedynie bardzo niewielką część całkowitych emisji gazów cieplarnianych i ustanowienie systemu sprawozdawczości w odniesieniu do tych emisji byłoby nadmiernie uciążliwe w świetle istniejących wymogów dotyczących szerzej rozumianego sektora zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE. W związku z tym do celów art. 3 i art. 7 ust. 1 decyzji nr 406/2009/WE emisje CO₂ z kategorii źródeł IPCC „1.A.3.A lotnictwo cywilne” powinny być traktowane jako równe zeru.
- (13) Aby zapewnić skuteczność rozwiązań dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych, należy unikać nakładania na państwa członkowskie dalszych obciążeń finansowych i administracyjnych.
- (14) Chociaż emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych związane z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem (LULUCF) wliczają się do unijnego celu w zakresie redukcji emisji na mocy protokołu z Kioto, nie są one częścią celu polegającego na redukcji emisji o 20 % do 2020 r. w ramach pakietu klimatyczno-energetycznego. Art. 9 decyzji nr 406/2009/WE zobowiązuje Komisję do oceny warunków włączenia emisji i pochłaniania emisji związanych z LULUCF w zobowiązaniu Unii dotyczącym redukcji emisji gazów cieplarnianych, przy zapewnieniu trwałości i integralności środowiskowej wkładu LULUCF oraz ścisłego monitorowania i rozliczania odnośnych emisji i pochłaniania emisji. Zobowiązuje również Komisję do przedstawienia, w stosownych przypadkach, wniosku ustawodawczego, z myślą o jego wejściu w życie od 2013 r. W dniu 12 marca 2012 r. Komisja przedłożyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek stanowiący pierwszy krok w kierunku uwzględnienia sektora LULUCF w zobowiązaniach Unii dotyczących redukcji emisji, czego następstwem było przyjęcie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 529/2013/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie zasad rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem oraz informacji o działaniach związanych z tą działalnością⁽¹⁾.
- (15) Unia i państwa członkowskie powinny dążyć do dostarczania najbardziej aktualnych informacji na temat swoich emisji gazów cieplarnianych, w szczególności w ramach strategii „Europa 2020” oraz w terminach w niej przewidzianych. Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwić przygotowanie takich oszacowań w możliwie najkrótszych ramach czasowych przy użyciu danych statystycznych i innych informacji, takich jak, w stosownych przypadkach, danych z przestrzeni kosmicznej dostarczanych w ramach programu globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa oraz innych systemów satelitarnych.
- (16) Komisja zapowiedziała, że zamierza zaproponować nowe wymogi dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji z transportu morskiego, w tym również, w stosownych przypadkach, zmiany niniejszego rozporządzenia, dlatego niniejsze rozporządzenie nie powinno przesądzać o jakimkolwiek takim wniosku, a zatem obecnie w niniejszym rozporządzeniu nie należy zawierać przepisów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji z transportu morskiego.
- (17) Doświadczenie zdobyte w ramach wdrażania decyzji nr 280/2004/WE wskazuje na potrzebę poprawy przejrzystości, dokładności, spójności, kompletności i porównywalności informacji zgłaszanych w odniesieniu do polityk i środków oraz prognoz. Decyzja nr 406/2009/WE zobowiązuje państwa członkowskie do zgłaszania przewidywanych postępów w realizacji ich obowiązków wynikających z tej decyzji, w tym informacje o politykach i środkach krajowych, oraz o prognozach krajowych. W strategii „Europa 2020” określono zintegrowany program polityki gospodarczej, zgodnie z którym Unia i państwa członkowskie zobowiązane są do dokładania dalszych starań w odniesieniu do terminowej sprawozdawczości w zakresie polityk i środków w dziedzinie zmiany klimatu oraz ich przewidywanych skutków dla emisji. Utworzenie na poziomie Unii i państw członkowskich systemów w połączeniu z bardziej precyzyjnymi wytycznymi dotyczącymi sprawozdawczości powinno znacząco przyczynić się do osiągnięcia tych celów. W celu zapewnienia, aby Unia spełniała swoje międzynarodowe i wewnętrzne wymogi dotyczące sprawozdawczości w zakresie prognoz dotyczących gazów cieplarnianych oraz oceny jej postępów w realizacji międzynarodowych i wewnętrznych zobowiązań i obowiązków, Komisja powinna również mieć możliwość przygotowywania i stosowania szacunkowych prognoz w odniesieniu do gazów cieplarnianych.
- (18) Monitorowanie postępów i działań państw członkowskich w zakresie przystosowywania się do zmiany klimatu wymaga przekazywania przez te państwa ulepszonych informacji. Informacje te są niezbędne do opracowania kompleksowej unijnej strategii dostosowawczej zgodnie z białą księgą Komisji z dnia 1 kwietnia 2009 r. zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania”. Zgłaszanie informacji na temat przystosowywania się do zmiany klimatu umożliwi państwom członkowskim wymianę najlepszych praktyk oraz ocenę ich potrzeb oraz poziomu gotowości do przeciwdziałania zmianie klimatu.
- (19) Zgodnie z decyzją 1/CP.15 Unia i państwa członkowskie zobowiązały się do zapewnienia znacznego finansowania na potrzeby wspierania działań dotyczących przystosowywania się do zmiany klimatu i łagodzenia tej zmiany w krajach rozwijających się. Zgodnie z pkt 40 decyzji 1/CP.16 każdy z krajów rozwiniętych będących stroną UNFCCC musi rozszerzyć sprawozdawczość w zakresie udzielania wsparcia finansowego i technologicznego oraz w dziedzinie budowania zdolności instytucjonalnych na rzecz krajów rozwijających się będących stronami. Pełniejsza sprawozdawczość jest istotna dla uznania wysiłków Unii i państw członkowskich na rzecz wypełniania ich zobowiązań. W decyzji 1/CP.16 ustanowiono także nowy „Mechanizm Technologiczny” w celu zwiększenia międzynarodowego transferu technologii. Niniejsze rozporządzenie powinno zapewniać zgłaszanie aktualnych informacji na temat działań dotyczących transferu technologii do krajów rozwijających się na podstawie najlepszych dostępnych danych.

(¹) Zob. s. 80 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (20) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE⁽¹⁾ zmieniła dyrektywę 2003/87/WE w celu włączenia działalności lotniczej w zakres systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii. Dyrektywa 2003/87/WE zawiera przepisy dotyczące wykorzystania dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, sprawozdawczości w zakresie wykorzystywania przez państwa członkowskie dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych oraz działań podejmowanych zgodnie z art. 3d tej dyrektywy. Dyrektywa 2003/87/WE, zmieniona dyrektywą 2009/29/WE, obecnie również zawiera przepisy dotyczące wykorzystywania dochodów z aukcji i stanowi, że co najmniej 50 % takich dochodów należy wykorzystać na potrzeby co najmniej jednej z działalności, o których mowa w art. 10 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. Przejrzystość w zakresie wykorzystywania dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE jest kluczowym elementem wspierającym zobowiązania Unii.
- (21) Unia i jej państwa członkowskie zobowiązane są na mocy UNFCCC do opracowania, regularnego aktualizowania, publikowania i zgłaszania Konferencji Stron komunikatów krajowych i dwuletnich sprawozdań przy użyciu wytycznych, metodologii i formatów uzgodnionych przez Konferencję Stron. W decyzji 1/CP.16 wzywa się do rozszerzenia sprawozdawczości w zakresie celów dotyczących łagodzenia zmiany klimatu oraz w zakresie udzielania wsparcia finansowego i technologicznego oraz w dziedzinie budowania zdolności instytucjonalnych na rzecz krajów rozwijających się będących stronami.
- (22) W decyzji nr 406/2009/WE przekształcono obecny roczny cykl sprawozdawczy w roczny cykl zobowiązań wymagający kompleksowego przeglądu wykazów gazów cieplarnianych w państwach członkowskich w krótszym czasie niż obecny przegląd wykazów w ramach UNFCCC, w celu umożliwienia wykorzystywania mechanizmów elastyczności oraz stosowania działań naprawczych, w razie konieczności, na koniec każdego odpowiedniego roku. Konieczne jest ustanowienie na poziomie Unii procesu przeglądu wykazów gazów cieplarnianych przedłożonych przez państwa członkowskie, w celu zapewnienia, aby zgodność z decyzją nr 406/2009/WE oceniana była w sposób wiarygodny, spójny, przejrzysty i terminowy.
- (23) Szereg elementów technicznych związanych ze sprawozdawczością w zakresie emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, takich jak współczynniki ocieplenia globalnego, zakres zgłoszonych gazów cieplarnianych i wytyczne IPCC w zakresie metodologii, które mają być stosowane do przygotowania krajowych wykazów gazów cieplarnianych, jest obecnie przedmiotem dyskusji w ramach procesu UNFCCC. Skutkiem zmiany tych elementów metodologicznych w kontekście procesu UNFCCC i późniejszych ponownych obliczeń szeregów czasowych emisji gazów cieplarnianych może być zmiana poziomu emisji gazów cieplarnianych i tendencji w tych emisjach. Komisja powinna monitorować takie zmiany na szczeblu międzynarodowym oraz, w razie konieczności, zaproponować zmianę niniejszego rozporządzenia w celu zapewnienia spójności z metodologiami stosowanymi w kontekście procesu UNFCCC.
- (24) Zgodnie z obecnymi wytycznymi UNFCCC dotyczącymi sprawozdawczości w odniesieniu do gazów cieplarnianych, obliczenia oraz sprawozdawczość dotyczące emisji metanu opierają się na współczynnikach ocieplenia globalnego w 100-letnim horyzoncie czasowym. W związku tym, że metan ma wysoki współczynnik ocieplenia globalnego, a jego czas utrzymywania się w atmosferze jest względnie krótki, Komisja powinna przeanalizować skutki polityk i środków polegających na przyjęciu 20-letniego horyzontu czasowego w odniesieniu do metanu.
- (25) Biorąc pod uwagę rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2011 r. w sprawie kompleksowego podejścia do antropogenicznej, wpływającej na klimat emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂, a także gdy osiągnięte zostanie porozumienie w ramach UNFCCC, aby stosować uzgodnione i opublikowane wytyczne IPCC dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji czarnego węgla, Komisja powinna przeanalizować skutki, jakie powyższe okoliczności będą miały dla polityk i środków, oraz, w stosownych przypadkach, zmienić załącznik I do niniejszego rozporządzenia.
- (26) Emisje gazów cieplarnianych w zgłaszanych szeregach czasowych powinny być szacowane przy użyciu takich samych metod. Bazowe dane dotyczące działalności oraz współczynniki emisji należy uzyskiwać i wykorzystywać w sposób spójny, zapewniając, aby w wyniku zmiany metod szacowania lub założeń nie wprowadzono zmian w tendencjach w zakresie emisji. Ponowne obliczenia emisji gazów cieplarnianych należy wykonywać zgodnie z przyjętymi wytycznymi i powinny być one przeprowadzane w celu poprawy spójności, dokładności i kompletności zgłaszanych szeregów czasowych, a także wdrożenia bardziej szczegółowych metod. W przypadku zmiany metodologii lub sposobu gromadzenia bazowych danych dotyczących działalności oraz współczynników emisji państwa członkowskie powinny ponownie dokonać obliczeń w wykazach w odniesieniu do zgłoszonych szeregów czasowych oraz ocenić potrzebę ponownych obliczeń w oparciu o zapisy przewidziane w uzgodnionych wytycznych, w szczególności w odniesieniu do kluczowych kategorii. W niniejszym rozporządzeniu należy określić, czy i na jakich warunkach skutki tych ponownych obliczeń powinny być brane pod uwagę do celu określenia rocznych przydziałów emisji.
- (27) Lotnictwo ma wpływ na klimat na świecie wskutek uwalniania CO₂, a także innych emisji, w tym emisji tlenków azotu, oraz mechanizmów takich, jak wspomaganie tworzenia się chmur pierzastych. W świetle szybko rozwijającej się wiedzy naukowej na temat tych skutków należy w kontekście niniejszego rozporządzenia regularnie przeprowadzać uaktualnioną ocenę skutków lotnictwa dla klimatu na świecie wynikających z emisji gazów innych niż CO₂. Modele stosowane w tym względzie powinny być dostosowywane do postępu naukowego. W oparciu o swoją ocenę tego wpływu Komisja mogłaby rozważyć odpowiednie warianty polityki w celu rozwiązania problemu.

(1) Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

- (28) Europejska Agencja Środowiska ma na celu wspieranie zrównoważonego rozwoju oraz zapewnianie pomocy w osiągnięciu znaczącej i wymiernej poprawy stanu środowiska w Europie poprzez dostarczanie decydom, instytucjom publicznym i społeczeństwu aktualnych, ukierunkowanych, istotnych i wiarygodnych informacji. Europejska Agencja Środowiska powinna wspomagać Komisję, w stosownych przypadkach, w monitorowaniu i sprawozdawczości, zwłaszcza w kontekście unijnego systemu wykazów, a także unijnego systemu polityk i środków oraz prognoz, w przeprowadzaniu rocznego przeglądu eksperckiego wykazów państw członkowskich, w ocenie postępów w wypełnianiu zobowiązań Unii dotyczących redukcji emisji, w utrzymaniu europejskiej platformy dostosowania do zmian klimatu w zakresie skutków, wrażliwości i dostosowania do zmiany klimatu oraz w przekazywaniu opinii publicznej rzetelnych informacji na temat klimatu.
- (29) Wszystkie wymogi dotyczące dostarczania informacji i danych na mocy niniejszego rozporządzenia powinny podlegać przepisom Unii dotyczącym ochrony danych i tajemnicy handlowej.
- (30) Informacje i dane gromadzone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą także przyczynić się do formułowania i oceny przyszłej unijnej polityki dotyczącej zmiany klimatu.
- (31) Komisja powinna śledzić realizację wymogów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości na mocy niniejszego rozporządzenia oraz przyszły rozwój sytuacji w ramach UNFCCC i protokołu z Kioto w celu zapewnienia spójności. W tym zakresie Komisja powinna przedstawić, w razie potrzeby, wnioski ustawodawcy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania art. 5 ust. 4, art. 7 ust. 7 i 8, art. 8 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 17 ust. 4 i art. 19 ust. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Z wyjątkiem art. 19 ust. 6, uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (33) W celu ustanowienia zharmonizowanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie monitorowania emisji gazów cieplarnianych oraz innych informacji istotnych dla polityki przeciwdziałania zmianie klimatu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany załącznika I i załącznika III do niniejszego rozporządzenia zgodnie z decyzjami podjętymi w ramach UNFCCC i protokołu z Kioto, do uwzględnienia zmian współczynników globalnego ocieplenia i wytycznych uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym dotyczących wykazów, do ustanowienia wymogów materialnych dotyczących unijnego systemu wykazów oraz do ustanowienia rejestru unijnego. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (34) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki proponowanego działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia mechanizm:

- zapewniania terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności składania sprawozdań Unii i jej państw członkowskich do Sekretariatu UNFCCC;
- sprawozdawczości i weryfikowania w zakresie informacji dotyczących zobowiązań Unii i jej państw członkowskich na mocy UNFCCC, protokołu z Kioto oraz decyzji przyjętych zgodnie z tym instrumentami, a także oceniania postępów w realizacji tych zobowiązań;
- monitorowania i sprawozdawczości w państwach członkowskich w zakresie wszystkich antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych nieobjętych kontrolą protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową;

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- d) monitorowania, sprawozdawczości, dokonywania przeglądu i weryfikowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych i innych informacji na mocy art. 6 decyzji nr 406/2009/WE;
- e) sprawozdawczości w zakresie wykorzystywania dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 3d ust. 1 lub 2 lub art. 10 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, zgodnie z art. 3d ust. 4 i art. 10 ust. 3 tej dyrektywy;
- f) monitorowania i sprawozdawczości w zakresie działań podejmowanych przez państwa członkowskie w celu przystosowania się w sposób kosztowo efektywny do nieuniknionych skutków zmiany klimatu;
- g) oceniania postępów państw członkowskich w zakresie wypełniania ich obowiązków na mocy decyzji nr 406/2009/WE.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do:

- a) sprawozdawczości w zakresie strategii rozwoju niskoemisyjnego Unii i jej państw członkowskich oraz wszelkich aktualizacji tych strategii zgodnie z decyzją 1/CP.16;
- b) emisji z sektorów i źródeł oraz usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, objętych krajowymi wykazami gazów cieplarnianych na mocy art. 4 ust. 1 lit. a) UNFCCC i emitowanych na terytorium państw członkowskich;
- c) emisji gazów cieplarnianych objętych zakresem art. 2 ust. 1 decyzji nr 406/2009/WE;
- d) niezwiązanych z CO₂ skutków zmiany klimatu, które związane są z emisjami pochodzącymi z lotnictwa cywilnego;
- e) prognoz Unii i jej państw członkowskich dotyczących antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych nieobjętych kontrolą protokołu montrealskiego, a także polityk i środków państw członkowskich w tym zakresie;
- f) zagregowanego wsparcia finansowego i technologicznego na rzecz krajów rozwijających się zgodnie z wymogami UNFCCC;
- g) wykorzystywania dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 3d ust. 1 i 2 oraz art. 10 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE;
- h) działań państw członkowskich w zakresie przystosowywania się do zmiany klimatu.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „współczynnik ocieplenia globalnego” gazu oznacza całkowity wkład w ocieplenie globalne spowodowany emisją jednej jednostki tego gazu w stosunku do jednej jednostki gazu odniesienia, CO₂, który ma przypisaną wartość 1;
- 2) „krajowy system wykazów” oznacza system rozwiązań instytucjonalnych, prawnych i proceduralnych ustanowiony w państwie członkowskim w celu szacowania antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych nieobjętych kontrolą protokołu montrealskiego oraz na potrzeby sprawozdawczości i archiwizowania informacji dotyczących wykazów zgodnie z decyzją 19/CMP.1 lub innymi odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto;
- 3) „właściwe organy ds. wykazów” oznaczają organy, którym w ramach krajowego systemu wykazów powierzono zadanie sporządzenia wykazu gazów cieplarnianych;
- 4) „zapewnianie jakości” oznacza planowy system procedur przeglądu służący zapewnieniu, aby spełnione zostały cele dotyczące jakości danych oraz aby w sprawozdaniach przekazywane były najlepsze możliwe oszacowania i informacje, których celem jest zwiększanie skuteczności programu kontroli jakości i wspomaganie państw członkowskich;
- 5) „kontrola jakości” oznacza system rutynowych działań technicznych służących mierzeniu i kontrolowaniu jakości informacji i oszacowań opracowany w celu zapewnienia integralności, prawidłowości i kompletności danych, wykrywania oraz likwidowania błędów i pominięć, dokumentowania i archiwizowania danych i innych wykorzystywanych materiałów oraz rejestrowania wszystkich działań w zakresie zapewniania jakości;
- 6) „wskaźnik” oznacza ilościowy lub jakościowy współczynnik lub zmienną, który lub która przyczynia się do lepszego zrozumienia postępów we wdrażaniu polityk i środków oraz tendencji w zakresie emisji gazów cieplarnianych;
- 7) „jednostka przyznanej emisji” lub „AAU” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z odpowiednimi postanowieniami załącznika do decyzji 13/CMP.1 Konferencji Stron UNFCCC służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto (decyzja 13/CMP.1) lub innymi odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto;
- 8) „jednostka pochłaniania” lub „RMU” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z odpowiednimi postanowieniami załącznika do decyzji 13/CMP.1 lub innymi odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto;

- 9) „jednostka redukcji emisji” lub „ERU” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z odpowiednimi postanowieniami załącznika do decyzji 13/CMP.1 lub innymi odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto;
- 10) „jednostka poświadczonej redukcji emisji” lub „CER” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 12 protokołu z Kioto i zawartymi tam wymogami, a także z odpowiednimi postanowieniami załącznika do decyzji 13/CMP.1 lub innymi odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto;
- 11) „tymczasowa jednostka poświadczonej redukcji emisji” lub „tCER” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 12 protokołu z Kioto i zawartymi tam wymogami, a także z odpowiednimi postanowieniami załącznika do decyzji 13/CMP.1, lub innymi odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto, tj. jednostki wydane na poświadczony pochłanianie emisji dla projektu zalesiania i ponownego zalesiania mechanizmu czystego rozwoju (CDM), do zastąpienia po wygaśnięciu z końcem drugiego okresu rozliczeniowego;
- 12) „długoterminowa jednostka poświadczonej redukcji emisji” lub „lCER” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 12 protokołu z Kioto i zawartymi tam wymogami, a także z odpowiednimi postanowieniami załącznika do decyzji 13/CMP.1, lub innymi odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto, tj. jednostki wydane na poświadczony długoterminowy pochłanianie emisji dla projektu zalesiania i ponownego zalesiania CDM, do zastąpienia po wygaśnięciu z końcem okresu generowania jednostek w ramach projektu lub w przypadku niezamierzonego uwolnienia do atmosfery geologicznie składowanego CO₂ lub gdy nie zostanie przedłożone sprawozdanie dotyczące poświadczenia;
- 13) „rejestr krajowy” oznacza rejestr w formie standaryzowanej elektronicznej bazy danych, który zawiera dane dotyczące wydawania, posiadania, przekazywania, nabywania, anulowania, umarzania, przeniesienia, zastąpienia lub zmiany daty wygaśnięcia – stosownie do przypadku – jednostek AAU, RMU, ERU, CER, tCER i lCER;
- 14) „polityki i środki” oznaczają wszystkie instrumenty służące realizacji zobowiązań na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) i b) UNFCCC, co może obejmować instrumenty, których podstawowym celem nie jest ograniczenie i redukcja emisji gazów cieplarnianych;
- 15) „system polityk i środków oraz prognoz” oznacza system rozwiązań instytucjonalnych, prawnych i proceduralnych ustanowiony na potrzeby sprawozdawczości w zakresie polityk i środków oraz prognoz dotyczących antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych nieobjętych kontrolą protokołu montrealskiego, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 12 niniejszego rozporządzenia;
- 16) „ocena *ex ante* polityk i środków” oznacza ocenę przewidywanych skutków polityki lub środka;
- 17) „ocena *ex post* polityk i środków” oznacza ocenę skutków polityki lub środka, które miały miejsce w przeszłości;
- 18) „prognozy bez środków” oznacza prognozy dotyczące antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych z wykluczeniem skutków wszystkich polityk i środków planowanych, przyjętych lub wdrożonych po roku wybranym jako początkowy rok dla danej prognozy;
- 19) „prognozy ze środkami” oznaczają prognozy dotyczące antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych z uwzględnieniem skutków – pod względem redukcji emisji gazów cieplarnianych – przyjętych i wdrożonych polityk i środków;
- 20) „prognozy z dodatkowymi środkami” oznaczają prognozy dotyczące antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych z uwzględnieniem skutków – pod względem redukcji emisji gazów cieplarnianych – polityk i środków przyjętych i wdrożonych w celu łagodzenia zmiany klimatu, jak również polityk i środków planowanych w tym celu;
- 21) „analiza wrażliwości” oznacza badanie modelu algorytmu lub założenia w celu ilościowego określenia wrażliwości lub stabilności wyników modelu w odniesieniu do zmian danych wejściowych lub podstawowych założeń. Przeprowadzana jest poprzez zmienianie wartości danych wejściowych lub modeli równań i poprzez obserwowanie odpowiednich różnic w wynikach modelu;
- 22) „wsparcie związane z łagodzeniem zmiany klimatu” oznacza wsparcie przeznaczone na działania w krajach rozwijających się, które to działania przyczyniają się do realizacji celu stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie, który zapobiegłby groźnej ingerencji antropogenicznej w system klimatyczny;
- 23) „wsparcie związane z przystosowaniem się do zmiany klimatu” oznacza wsparcie przeznaczone na działania w krajach rozwijających się, które to działania poprzez podtrzymywanie lub zwiększanie zdolności adaptacyjnych i odporności tych krajów mają zmniejszyć podatność systemów ludzkich lub przyrodniczych na skutki zmiany klimatu i zagrożenia związane z klimatem;
- 24) „korekty techniczne” oznaczają dostosowania oszacowań krajowego wykazu gazów cieplarnianych w kontekście przeglądu przeprowadzanego na mocy art. 19, gdy przedłożone dane z wykazów są niekompletne lub przygotowane w sposób niezgodny z odpowiednimi zasadami lub wytycznymi międzynarodowymi lub unijnymi, a dostosowanie ma zastąpić pierwotnie przedłożone oszacowania;

25) „ponowne obliczenia”, zgodnie z wytycznymi UNFCCC dotyczącymi składania sprawozdań w sprawie rocznych wykazów, oznaczają procedurę ponownego oszacowania antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, określonych we wcześniej przedłożonych wykazach, wskutek zmiany metodologii lub sposobów uzyskiwania i wykorzystywania współczynników emisji i danych dotyczących działalności, włączenia nowych kategorii źródeł i pochłaniaczy lub włączenia nowych gazów, lub zmian współczynnika ocieplenia globalnego gazów cieplarnianych.

ROZDZIAŁ 2

STRATEGIE ROZWOJU NISKOEMISYJNEGO

Artykuł 4

Strategie rozwoju niskoemisyjnego

1. Państwa członkowskie oraz, w imieniu Unii, Komisja przygotowują swoje strategie rozwoju niskoemisyjnego zgodnie z wszelkimi przepisami dotyczącymi sprawozdawczości uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym w kontekście procesu UNFCCC, aby przyczynić się do:

- a) przejrzystego i dokładnego monitorowania rzeczywistych i przewidywanych postępów osiągniętych przez państwa członkowskie, w tym wkładu wniesionego za pomocą środków unijnych, w wypełnianie zobowiązań Unii i państw członkowskich w ramach UNFCCC dotyczących ograniczenia lub redukcji antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych;
- b) wypełniania zobowiązań państw członkowskich w ramach decyzji nr 406/2009/WE, dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych, oraz osiągnięcia długoterminowej redukcji emisji i poprawy usuwania przez pochłaniacze we wszystkich sektorach zgodnie z celem Unii, jakim jest kosztowo efektywne zmniejszenie emisji do 2050 r. o 80–95 % w porównaniu z poziomem w 1990 r., w kontekście sugerowanych przez IPCC niezbędnych redukcji ze strony krajów rozwiniętych jako grupy.

2. Państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania dotyczące stanu wdrażania swoich strategii rozwoju niskoemisyjnego do dnia 9 stycznia 2015 r. lub zgodnie z dowolnym harmonogramem uzgodnionym na szczeblu międzynarodowym w kontekście procesu UNFCCC.

3. Komisja i państwa członkowskie niezwłocznie podają do wiadomości publicznej swoje odpowiednie strategie rozwoju niskoemisyjnego oraz wszelkie ich aktualizacje.

ROZDZIAŁ 3

SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ZAKRESIE HISTORYCZNYCH EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH I POCHŁANIANIA

Artykuł 5

Krajowe systemy wykazów

1. Państwa członkowskie ustanawiają i prowadzą krajowe systemy wykazów oraz dążą do ich ciągłego ulepszania, zgodnie

z wymogami UNFCCC dotyczącymi systemów krajowych, w celu szacowania antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, oraz dążą do zapewnienia terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności swoich wykazów gazów cieplarnianych.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy ds. wykazów miały dostęp do:

- a) danych i metod zgłoszonych w odniesieniu do działań i instalacji na mocy dyrektywy 2003/87/WE na potrzeby przygotowywania krajowych wykazów gazów cieplarnianych w celu zapewnienia spójności zgłoszonych emisji gazów cieplarnianych w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz w krajowych wykazach gazów cieplarnianych;
- b) w stosownych przypadkach, danych zgromadzonych za pośrednictwem systemów składania sprawozdań dotyczących gazów fluorowanych w różnych sektorach, które to sprawozdania ustanowiono zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 842/2006, na potrzeby przygotowywania krajowych wykazów gazów cieplarnianych;
- c) w stosownych przypadkach, emisji, danych bazowych i metodologii zgłoszonych przez zakłady na mocy rozporządzenia (WE) nr 166/2006 na potrzeby przygotowywania krajowych wykazów gazów cieplarnianych;
- d) danych zgłoszonych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1099/2008.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy ds. wykazów, w stosownych przypadkach:

- a) wykorzystywały systemy składania sprawozdań ustanowione zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w celu udoskonalenia szacowania gazów fluorowanych w krajowych wykazach gazów cieplarnianych;
- b) były w stanie przeprowadzać roczne kontrole spójności, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. l) i m).

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia przepisów dotyczących struktury, formatu i procesu przekazywania informacji dotyczących krajowych systemów wykazów oraz wymogów w zakresie ustanawiania, działania i funkcjonowania krajowych systemów wykazów zgodnie z odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto lub porozumieniami wynikającymi z nich lub następującymi po nich. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Artykuł 6

Unijny system wykazów

1. Niniejszym ustanawia się unijny system wykazów w celu zapewnienia terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności krajowych wykazów w odniesieniu do unijnego wykazu gazów cieplarnianych. Komisja zarządza tym systemem, utrzymuje go i dąży do jego ciągłego ulepszania, co obejmuje:

- a) program zapewniania jakości i kontroli jakości, obejmujący określenie celów dotyczących jakości oraz sporządzenie planu zapewniania jakości i kontroli jakości wykazu. Komisja pomaga państwom członkowskim we wdrażaniu ich programów zapewniania jakości i kontroli jakości;
- b) procedurę oszacowania, w porozumieniu z zainteresowanym państwem członkowskim, wszelkich braków danych w ich krajowym wykazie;
- c) przeglądy wykazów gazów cieplarnianych państw członkowskich, o których mowa w art. 19.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 25 dotyczących wymogów materialnych dotyczących unijnego systemu wykazów w celu wypełnienia obowiązków wynikających z decyzji 19/CMP.1. Komisja nie przyjmuje na mocy ust. 1 przepisów, których spełnienie jest dla państw członkowskich bardziej uciążliwe niż spełnienie przepisów aktów przyjętych na mocy art. 3 ust. 3 i art. 4 ust. 2 decyzji nr 280/2004/WE.

Artykuł 7

Wykazy gazów cieplarnianych

1. Do dnia 15 stycznia każdego roku (rok X) państwa członkowskie ustalają i zgłaszają Komisji:

- a) swoje antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia oraz antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych, o których mowa w art. 2 ust. 1 decyzji nr 406/2009/WE w odniesieniu do roku X-2, zgodnie z wymogami UNFCCC dotyczącymi sprawozdawczości. Bez uszczerbku dla składania sprawozdań dotyczących gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, do celów art. 3 i art. 7 ust. 1 decyzji nr 406/2009/WE emisje CO₂ z kategorii źródeł IPCC „1.A.3.A lotnictwo cywilne” traktuje się jako równe zero;
- b) dane zgodne z wymogami UNFCCC dotyczącymi sprawozdawczości, odnoszące się do ich antropogenicznych emisji tlenku węgla (CO), dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x) i lotnych związków organicznych, spójne z danymi zgłoszonymi już na mocy art. 7 dyrektywy 2001/81/WE i z

konwencją EKG ONZ w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, w odniesieniu do roku X-2;

- c) swoje antropogeniczne emisje według źródeł gazów cieplarnianych oraz usuwania CO₂ przez pochłaniacze w wyniku LULUCF w odniesieniu do roku X-2, zgodnie z wymogami UNFCCC dotyczącymi sprawozdawczości;
- d) swoje antropogeniczne emisje według źródeł gazów cieplarnianych oraz usuwania CO₂ przez pochłaniacze w wyniku LULUCF zgodnie z decyzją nr 529/2013/UE i protokołem z Kioto oraz informacje dotyczące rozliczania tych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku LULUCF, zgodnie z decyzją nr 529/2013/UE i z art. 3 ust. 3 i 4 protokołu z Kioto oraz odpowiednimi decyzjami przyjętymi na tej podstawie, w odniesieniu do okresu od 2008 r. lub innych mających zastosowanie lat oraz roku X-2. W przypadku gdy państwa członkowskie rozliczają gospodarkę gruntami uprawnymi, gospodarkę pastwiskami, odnowę roślinności lub osuszanie i ponowne nawadnianie terenów podmokłych, zgłaszają ponadto emisje według źródeł i usuwanie przez pochłaniacze gazów cieplarnianych w odniesieniu do każdej takiej działalności za odpowiedni rok lub okres bazowy określony w załączniku VI do decyzji nr 529/2013/UE oraz w załączniku do decyzji 13/CMP.1. Wypełniając swoje obowiązki w zakresie sprawozdawczości na mocy niniejszej litery, a w szczególności przedkładając informacje dotyczące emisji i pochłaniania związane z ich obowiązkami w zakresie rozliczania określonymi w decyzji nr 529/2013/UE, państwa członkowskie przedkładają informacje przy pełnym uwzględnieniu mających zastosowanie wytycznych IPCC w zakresie dobrych praktyk dotyczących LULUCF;
- e) wszelkie zmiany w informacjach, o których mowa w lit. a)–d), dotyczące lat pomiędzy odpowiednim rokiem lub okresem bazowym a rokiem X-3, wskazując powody tych zmian;
- f) informacje o wskaźnikach, określonych w załączniku III, w odniesieniu do roku X-2;
- g) informacje z ich krajowego rejestru dotyczące wydawania, nabywania, posiadania, przekazywania, anulowania, umarzania i przeniesienia jednostek AAU, RMU, ERU, CER, tCER i lCER w odniesieniu do roku X-1;
- h) zestawienie informacji dotyczących zakończonych przeniesień na mocy art. 3 ust. 4 i 5 decyzji nr 406/2009/WE w odniesieniu do roku X-1;
- i) informacje o zastosowaniu wspólnej realizacji, CDM oraz międzynarodowego handlu emisjami, zgodnie z art. 6, 12 i 17 protokołu z Kioto, lub jakiegokolwiek innego elastycznego mechanizmu przewidzianego w innych instrumentach przyjętych przez Konferencję Stron UNFCCC lub Konferencję Stron UNFCCC służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto, w celu wypełnienia ich zobowiązań dotyczących określonego ilościowo ograniczenia lub redukcji

- emisji zgodnie z art. 2 decyzji 2002/358/WE oraz protokołu z Kioto lub wszelkich przyszłych zobowiązań w ramach UNFCCC lub protokołu z Kioto, w odniesieniu do roku X-2;
- j) informacje o krokach podjętych w celu poprawy oszacowań wykazu, w szczególności w obszarach wykazów, w których w wyniku przeglądów eksperckich wprowadzono dostosowania lub zalecenia;
- k) rzeczywisty lub szacowany przydział zweryfikowanych emisji zgłoszonych przez instalacje i operatorów na mocy dyrektywy 2003/87/WE do kategorii źródeł w krajowym wykazie gazów cieplarnianych, w miarę możliwości, oraz stosunek tych zweryfikowanych emisji do całości zgłoszonych emisji gazów cieplarnianych w tych kategoriach źródeł, w odniesieniu do roku X-2;
- l) w stosownych przypadkach, wyniki kontroli przeprowadzonych w zakresie spójności emisji zgłoszonych w wykazach gazów cieplarnianych, w odniesieniu do roku X-2, ze zweryfikowanymi emisjami zgłoszonymi na mocy dyrektywy 2003/87/WE;
- m) w stosownych przypadkach, wyniki kontroli przeprowadzonych w zakresie spójności danych wykorzystanych w celu oszacowania emisji w trakcie przygotowywania wykazów emisji gazów cieplarnianych, w odniesieniu do roku X-2, z:
- (i) danymi wykorzystanymi do przygotowania wykazów czynników zanieczyszczenia powietrza na mocy dyrektywy 2001/81/WE;
 - (ii) danymi zgłoszonymi zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 842/2006;
 - (iii) danymi dotyczącymi energii zgłoszonymi zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1099/2008 i załącznikiem B do tego rozporządzenia;
- n) opis zmian w ich krajowym systemie wykazów;
- o) opis zmian w krajowym rejestrze;
- p) informacje dotyczące ich planów zapewniania jakości i kontroli jakości, ogólną ocenę niepewności, ogólną ocenę kompletności oraz – w przypadku gdy są dostępne – innych elementów sprawozdania dotyczącego krajowego wykazu gazów cieplarnianych potrzebnych do przygotowania sprawozdania dotyczącego unijnego wykazu gazów cieplarnianych.
2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji wstępne dane do dnia 15 stycznia, a ostateczne dane do dnia 15 marca drugiego roku po zakończeniu każdego okresu rozliczeniowego określonego w załączniku I do decyzji nr 529/2013/UE[†], przygotowane do celów ich rozliczeń dotyczących LULUCF na ten okres rozliczeniowy zgodnie z art. 4 ust. 6 tej decyzji.
3. Do dnia 15 marca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji swoje kompletne i aktualne sprawozdanie dotyczące krajowego wykazu. Takie sprawozdanie zawiera wszystkie informacje wymienione w ust. 1 oraz wszelkie późniejsze aktualizacje tych informacji.
4. Do dnia 15 kwietnia każdego roku państwa członkowskie przedkładają sekretariatowi UNFCCC krajowe wykazy zawierające informacje przedłożone Komisji zgodnie z ust. 3.
5. Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, zestawia co roku unijny wykaz gazów cieplarnianych i przygotowuje sprawozdanie dotyczące unijnego wykazu gazów cieplarnianych oraz przedkłada je Sekretariatowi UNFCCC do dnia 15 kwietnia każdego roku.
6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 25 w celu:
- a) dodania substancji do wykazu gazów cieplarnianych zawartego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia lub ich usunięcia z tego wykazu, lub dodania, skreślenia lub zmiany wskaźników zawartych w załączniku III do niniejszego rozporządzenia zgodnie z odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto lub porozumieniami wynikającymi z nich lub następującymi po nich;
 - b) uwzględnienia zmian współczynników globalnego ocieplenia i wytycznych uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym dotyczących wykazów zgodnie z odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto lub porozumieniami wynikającymi z nich lub następującymi po nich.
7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia struktury, formatu i procedury przekazywania przez państwa członkowskie wykazów gazów cieplarnianych na mocy ust. 1 zgodnie z odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto lub porozumieniami wynikającymi z nich lub następującymi po nich. Te akty wykonawcze określają również harmonogramy współpracy i koordynacji między Komisją a państwami członkowskimi w odniesieniu do przygotowywania sprawozdania dotyczącego unijnego wykazu gazów cieplarnianych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

W pierwszym roku sprawozdawczym na mocy niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zamiarach wykorzystania art. 3 ust. 4 i 5 decyzji nr 406/2009/WE.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia struktury, formatu i procedury przekazywania przez państwa członkowskie informacji dotyczących emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych zgodnie z art. 4 decyzji nr 529/2013/UE⁺. Przyjmując te akty wykonawcze, Komisja zapewnia zgodność harmonogramów Unii i UNFCCC w zakresie monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do tych informacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Artykuł 8

Przybliżone wykazy gazów cieplarnianych

1. Do dnia 31 lipca każdego roku (rok X) państwa członkowskie przedkładają Komisji, w miarę możliwości, przybliżone wykazy gazów cieplarnianych w odniesieniu do roku X-1. Komisja na podstawie przybliżonych wykazów gazów cieplarnianych przedłożonych przez państwa członkowskie lub – jeżeli dane państwo członkowskie nie przekazało do tego dnia swojego przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych – w oparciu o własne oszacowania zestawia co roku przybliżony unijny wykaz gazów cieplarnianych. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej każdego roku do dnia 30 września.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia struktury, formatu i procedury przekazywania przez państwa członkowskie przybliżonych wykazów gazów cieplarnianych na mocy ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Artykuł 9

Procedury przeprowadzania oszacowań emisji w celu zestawienia unijnego wykazu

1. Komisja przeprowadza wstępną kontrolę danych przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7 ust. 1 pod względem dokładności. Przesyła wyniki tych kontroli państwom członkowskim w ciągu sześciu tygodni od terminu przekazania. Do dnia 15 marca państwa członkowskie odpowiadają na wszelkie odpowiednie pytania postawione w wyniku wstępnej kontroli, wraz z przedłożeniem ostatecznego wykazu w odniesieniu do roku X-2.

2. W przypadku gdy do dnia 15 marca państwo członkowskie nie przedłoży danych wymaganych do zestawienia unijnego wykazu, Komisja może przygotować oszacowania w celu uzupełnienia danych przekazanych przez państwo członkowskie, w porozumieniu i w ścisłej współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim. W tym celu Komisja wykorzystuje wytyczne mające zastosowanie do przygotowania krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

ROZDZIAŁ 4

REJESTRY

Artykuł 10

Ustanowienie i funkcjonowanie rejestrów

1. Unia i państwa członkowskie tworzą i utrzymują rejestry w celu dokładnego rozliczania wydawania, posiadania,

przekazywania, nabywania, anulowania, umarzania, przeniesienia, zastąpienia lub zmiany daty wygaśnięcia – stosownie do przypadku – AAU, RMU, ERU, CER, tCER oraz ICER. Państwa członkowskie mogą również wykorzystywać te rejestry do celów dokładnego rozliczenia jednostek, o których mowa w art. 11a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Unia i państwa członkowskie mogą utrzymywać swoje rejestry w jednolitym systemie wspólnie z jednym państwem członkowskim lub większą ich liczbą.

3. Dane, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, udostępnia się głównemu zarządcy powołanemu na podstawie art. 20 dyrektywy 2003/87/WE.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 25 w celu ustanowienia rejestru unijnego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 11

Umarzanie jednostek na podstawie protokołu z Kioto

1. Państwa członkowskie, po zakończeniu przeglądu swoich krajowych wykazów prowadzonych na podstawie protokołu z Kioto w odniesieniu do każdego roku pierwszego okresu rozliczeniowego wynikającego z protokołu z Kioto, w tym również po rozstrzygnięciu wszelkich kwestii związanych z wdrażaniem, umarzają znajdujące się w rejestrze jednostki AAU, RMU, ERU, CER, tCER oraz ICER równoważne swoim emisjom netto w ciągu tego roku.

2. W odniesieniu do ostatniego roku pierwszego okresu rozliczeniowego wynikającego z protokołu z Kioto państwa członkowskie umarzają znajdujące się w rejestrze jednostki przed końcem dodatkowego okresu na wypełnienie zobowiązań określonego w decyzji 11/CMP.1 Konferencji Stron UNFCCC służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto.

ROZDZIAŁ 5

SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ZAKRESIE POLITYKI I ŚRODKÓW ORAZ W ZAKRESIE PROGNOZ ANTROPOGENICZNYCH EMISJI WEDŁUG ŹRÓDEŁ I USUWANIA PRZEZ POCHŁANIACZE GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Artykuł 12

Krajowe i unijne systemy polityki i środków oraz prognoz

1. Do dnia 9 lipca 2015 r. państwa członkowskie i Komisja ustanawiają i prowadzą, odpowiednio, krajowe i unijne systemy służące sprawozdawczości w zakresie polityki i środków oraz zgłaszaniu prognoz dotyczących antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, a także dążą do ciągłego ulepszania tych systemów. Systemy te obejmują odpowiednie rozwiązania instytucjonalne, prawne i proceduralne ustanowione w państwie członkowskim oraz w Unii na potrzeby oceny polityki i sporządzania prognoz dotyczących antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych.

2. Państwa członkowskie i Komisja zmagają się do zapewnienia terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności zgłaszanych informacji dotyczących polityk i środków oraz prognoz w zakresie antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, o których to informacjach mowa w art. 13 i 14, w tym również, w stosownych przypadkach, wykorzystywania i stosowania danych, metod i modeli oraz wdrożenia działań w zakresie zapewniania jakości i kontroli jakości oraz analizy wrażliwości.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące struktury, formatu i procedur przekazywania informacji dotyczących krajowych i unijnych systemów polityk i środków oraz prognoz zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, art. 13 i art. 14 ust. 1 oraz zgodnie z odpowiednimi decyzjami organów UNFCCC lub protokołu z Kioto lub porozumieniami wynikającymi z nich lub następującymi po nich. Komisja zapewnia spójność z uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym wymogami dotyczącymi sprawozdawczości, a także zgodność unijnych i międzynarodowych harmonogramów w zakresie monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do tych informacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Artykuł 13

Sprawozdawczość w zakresie polityk i środków

1. Do dnia 15 marca 2015 r., a następnie co dwa lata, państwa członkowskie przekazują Komisji:

- a) opis swojego krajowego systemu sprawozdawczości w zakresie polityk i środków lub grup środków, służącego zgłaszaniu prognoz dotyczących antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych zgodnie z art. 12 ust. 1, w przypadku gdy taki opis nie został jeszcze przekazany, lub informacje o wszelkich zmianach dokonanych w tym systemie, w przypadku gdy przekazano już taki opis;
- b) uaktualnienia mające znaczenie dla ich strategii rozwoju niskoemisyjnego, o których mowa w art. 4, oraz dotyczące postępów we wdrażaniu tych strategii;
- c) informacje dotyczące krajowych polityk i środków lub grup środków, oraz wdrożenia polityk i środków lub grup środków unijnych, które ograniczają lub redukują emisje gazów cieplarnianych według źródeł lub zwiększają usuwanie ich przez pochłaniacze, przedstawione w układzie sektorowym i w podziale na gazy lub grupy gazów (HFC i PFC), wymienione w załączniku I. Informacje te muszą zawierać odniesienia do mających zastosowanie odpowiednich polityk krajowych lub polityk Unii i obejmują:

- (i) cel polityki lub środka oraz krótki opis polityki lub środka;

- (ii) rodzaj instrumentu politycznego;
 - (iii) stan wdrażania polityki lub środka lub grupy środków;
 - (iv) w przypadku gdy są stosowane, wskaźniki służące do monitorowania i oceny postępu w czasie;
 - (v) w przypadku gdy są dostępne, ilościowe oszacowania skutków dla emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, w podziale na:
 - wyniki ocen *ex ante* skutków poszczególnych polityk i środków lub grup polityk i środków z zakresu łagodzenia zmiany klimatu. Oszacowania przekazuje się w odniesieniu do czterech kolejnych przyszłych lat kończących się na 0 lub 5, następujących bezpośrednio po roku sprawozdawczym, z rozróżnieniem na emisje gazów cieplarnianych objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE i tych, które objęte są zakresem decyzji nr 406/2009/WE,
 - wyniki ocen *ex post* skutków poszczególnych polityk i środków lub grup polityk i środków z zakresu łagodzenia zmiany klimatu, z rozróżnieniem na emisje gazów cieplarnianych objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE i tych, które objęte są zakresem decyzji nr 406/2009/WE;
 - (vi) w przypadku gdy są dostępne, oszacowania prognozowanych kosztów oraz korzyści polityk i środków, a także, w stosownych przypadkach, oszacowania poniesionych kosztów oraz korzyści polityk i środków;
 - (vii) w przypadku gdy są dostępne, wszystkie odniesienia do oceny i do sprawozdań technicznych, o których mowa w ust. 3, stanowiących jej podstawę;
- d) informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. d) decyzji nr 406/2009/WE;
 - e) informacje o zakresie, w jakim działanie państwa członkowskiego stanowi znaczący element wysiłków podjętych na szczeblu krajowym, jak również o zakresie, w jakim przewidywane wykorzystanie wspólnego wdrażania i CDM oraz międzynarodowego handlu uprawnieniami do emisji stanowi uzupełnienie działań krajowych, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami protokołu z Kioto i decyzji przyjętych na jego mocy.

2. Państwo członkowskie informuje Komisję o wszelkich istotnych zmianach w zakresie informacji zgłaszanych na mocy niniejszego artykułu podczas pierwszego roku okresu sprawozdawczego, do dnia 15 marca roku następującego po poprzednim sprawozdaniu.

3. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej, w formie elektronicznej, wszelkie stosowne oceny kosztów i skutków krajowych polityk i środków, w przypadku gdy są dostępne, oraz wszelkie stosowne informacje dotyczące wdrożenia polityk i środków unijnych, które ograniczają lub redukują emisje według źródeł gazów cieplarnianych lub zwiększają usuwanie ich przez pochłaniacze, wraz z wszelkimi istniejącymi sprawozdaniami technicznymi, które stanowią podstawę tych ocen. Oceny te powinny obejmować opisy zastosowanych modeli i rodzajów podejścia metodologicznego, definicje oraz założenia stanowiące ich podstawę.

Artykuł 14

Sprawozdawczość w zakresie prognoz

1. Do dnia 15 marca 2015 r., a następnie co dwa lata, państwa członkowskie zgłaszają Komisji krajowe prognozy dotyczące antropogenicznych emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, przedstawione w podziale na gazy lub grupy gazów (HFC i PFC) wymienione w załączniku I, oraz w podziale na sektory. Prognozy te obejmują oszacowania ilościowe w odniesieniu do czterech kolejnych przyszłych lat kończących się na 0 lub 5, następujących bezpośrednio po roku sprawozdawczym. Krajowe prognozy uwzględniają wszelkie polityki i środki przyjęte na poziomie Unii oraz obejmują:

- a) prognozy bez środków, w przypadku gdy są dostępne, prognozy ze środkami oraz, w przypadku gdy są dostępne, prognozy z dodatkowymi środkami;
- b) prognozy całkowitych emisji gazów cieplarnianych i odrębne oszacowania prognozowanych emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do źródeł emisji objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE i decyzji nr 406/2009/WE;
- c) wpływ polityk i środków określonych zgodnie z art. 13. W przypadku gdy takie polityki i środki nie są uwzględnione, wyraźnie stwierdza się i wyjaśnia ten fakt;
- d) wyniki analiz wrażliwości przeprowadzonych dla tych prognoz;
- e) wszystkie właściwe odniesienia do oceny i do sprawozdań technicznych stanowiących podstawę prognoz, o których mowa w ust. 4.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich istotnych zmianach w zakresie informacji zgłaszanych na mocy niniejszego artykułu podczas pierwszego roku okresu sprawozdawczego, do dnia 15 marca roku następującego po poprzednim sprawozdaniu.

3. Państwa członkowskie zgłaszają najbardziej aktualne dostępne prognozy. W przypadku gdy państwo członkowskie nie przekaze kompletnych oszacowań prognoz do dnia 15 marca co dwa lata, a Komisja ustali, że luki w oszacowaniach stwierdzone w ramach jej procedur zapewniania jakości i kontroli jakości nie mogą być przez to państwo członkowskie uzupełnione, Komisja może, w porozumieniu z zainteresowanym państwem członkowskim, przygotować oszacowania wymagane do zestawienia prognoz unijnych.

4. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej, w formie elektronicznej, swoje krajowe prognozy dotyczące emisji według źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych wraz ze stosownymi sprawozdaniami technicznymi, które stanowią podstawę tych prognoz. Prognozy te powinny obejmować opisy zastosowanych modeli i rodzajów podejścia metodologicznego, definicje oraz założenia stanowiące ich podstawę.

ROZDZIAŁ 6

SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ZAKRESIE INNYCH INFORMACJI MAJĄCYCH ZNACZENIE DLA ZMIANY KLIMATU

Artykuł 15

Sprawozdawczość w zakresie krajowych działań przystosowawczych

Do dnia 15 marca 2015 r., a następnie co cztery lata, państwa członkowskie zgłaszają Komisji, dostosowując je do harmonogramu sprawozdawczości dla UNFCCC, informacje na temat swojego krajowego planowania i krajowych strategii przystosowawczych, przedstawiając wdrożone lub planowane działania zmierzające do ułatwienia przystosowania się do zmiany klimatu. Informacje te obejmują główne cele i uwzględnioną kategorię oddziaływania, taką jak: powódź, podnoszenie się poziomu morza, ekstremalne temperatury, susze i inne ekstremalne zdarzenia meteorologiczne.

Artykuł 16

Sprawozdawczość w zakresie wsparcia finansowego i technologicznego na rzecz krajów rozwijających się

1. Państwa członkowskie współpracują z Komisją, aby umożliwić Unii i jej państwom członkowskim terminową i spójną sprawozdawczość w zakresie wsparcia zapewnianego krajom rozwijającym się zgodnie z odpowiednimi postanowieniami UNFCCC, w tym również wykorzystując którykolwiek wspólny format uzgodniony w ramach UNFCCC, a także w celu zapewnienia corocznego składania sprawozdań do dnia 30 września.

2. W stosownych przypadkach lub gdy ma to zastosowanie na mocy UNFCCC, państwa członkowskie starają się przekazywać informacje dotyczące przepływów finansowych w oparciu o tzw. „wskaźniki z Rio” dotyczące wsparcia związanego z łagodzeniem zmiany klimatu oraz wsparcia związanego z przystosowaniem się do zmiany klimatu wprowadzone przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD, a także informacje metodologiczne na temat zastosowania metodologii dotyczącej wskaźników z Rio w zakresie zmiany klimatu.

3. W przypadku gdy zgłaszane są informacje dotyczące mobilizowanych prywatnych przepływów finansowych, obejmują one informacje dotyczące definicji i metodologii stosowanych do określania wszelkich danych liczbowych.

4. Zgodnie z decyzjami przyjętymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub porozumieniami wynikającymi z nich lub następującymi po nich, informacje dotyczące udzielanego wsparcia obejmują informacje dotyczące wsparcia na rzecz łagodzenia, przystosowywania, budowania zdolności instytucjonalnych i transferu technologii oraz, jeśli to możliwe, informacji na temat tego, czy środki finansowe są nowe i dodatkowe.

Artykuł 17

Sprawozdawczość w zakresie wykorzystania dochodów ze sprzedaży na aukcji oraz jednostek pochodzących z projektów

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 31 lipca każdego roku („rok X”), w odniesieniu do roku X-1:

- a) szczegółowe uzasadnienie, o którym mowa w art. 6 ust. 2 decyzji nr 406/2009/WE;
- b) informacje dotyczące wykorzystania dochodów uzyskanych w ciągu roku X-1 przez państwo członkowskie w wyniku sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, w tym również informacje dotyczące tych dochodów, które zostały wykorzystane na jeden lub większą liczbę celów określonych w art. 10 ust. 3 tej dyrektywy, lub równowartości finansowej tych dochodów, oraz działań podjętych zgodnie z tym artykułem;
- c) informacje dotyczące wykorzystania, zgodnie z decyzją państwa członkowskiego, wszystkich dochodów uzyskanych przez państwo członkowskie w wyniku sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z lotnictwa, zgodnie z art. 3d ust. 1 lub 2 dyrektywy 2003/87/WE; informacje te należy dostarczyć zgodnie z art. 3d ust. 4 tej dyrektywy;
- d) informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b) decyzji nr 406/2009/WE, oraz informacje dotyczące sposobu, w jaki ich polityka zakupu przyczynia się do osiągnięcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmiany klimatu;
- e) informacje dotyczące stosowania art. 11b ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do projektów w dziedzinie produkcji energii elektrycznej w hydroenergetyce, przy zdolnościach wytwórczych przekraczających 20 MW.

2. Dochody ze sprzedaży na aukcji, których nie wydatkowano w momencie, gdy państwo członkowskie przedkłada sprawozdanie Komisji zgodnie z niniejszym artykułem, są określane ilościowo i zgłaszane w sprawozdaniach za kolejne lata.

3. Państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości sprawozdania przedłożone Komisji zgodnie z niniejszym artykułem. Komisja podaje zbiorcze unijne informacje do publicznej wiadomości w łatwo dostępnym formie.

4. Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu określenia struktury, formatu i procedury zgłaszania informacji przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Artykuł 18

Sprawozdania dwuletnie i komunikaty krajowe

1. Unia i państwa członkowskie przedkładają Sekretariatowi UNFCCC sprawozdania dwuletnie zgodnie z decyzją 2/CP.17 Konferencji Stron UNFCCC (decyzja 2/CP.17), lub z kolejnymi stosownymi decyzjami przyjętymi przez organy UNFCCC, a także komunikaty krajowe zgodnie z art. 12 UNFCCC.

2. Państwa członkowskie dostarczają Komisji kopie komunikatów krajowych i sprawozdań dwuletnich przedłożonych Sekretariatowi UNFCCC.

ROZDZIAŁ 7

UNIJNY PRZEGLĄD EKSPERCKI EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Artykuł 19

Przeгляд wykazów

1. Komisja przeprowadza kompleksowy przegląd danych z wykazów krajowych przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7 ust. 4 niniejszego rozporządzenia w celu określenia rocznego limitu emisji przewidzianego w art. 3 ust. 2 akapit czwarty decyzji nr 406/2009/WE, do celów stosowania art. 20 i 27 niniejszego rozporządzenia i z myślą o monitorowaniu osiągnięcia przez państwa członkowskie celów w zakresie redukcji lub ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 3 i 7 decyzji nr 406/2009/WE w latach, w których przeprowadzany jest kompleksowy przegląd.

2. Począwszy od danych zgłoszonych w odniesieniu do 2013 r., Komisja przeprowadza roczny przegląd krajowych danych inwentaryzacyjnych przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, które mają znaczenie dla monitorowania redukcji lub ograniczenia przez państwa członkowskie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 3 i 7 decyzji nr 406/2009/WE, a także wszelkich innych celów w zakresie redukcji lub ograniczenia emisji gazów, określonych w ustawodawstwie Unii. Państwa członkowskie w pełni uczestniczą w tym procesie.

3. Kompleksowy przegląd, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

- a) kontrole w celu zweryfikowania przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności przedłożonych informacji;
- b) kontrole w celu zidentyfikowania przypadków, w których dane inwentaryzacyjne są przygotowane w sposób niespójny z wytycznymi UNFCCC lub zasadami unijnymi; oraz

c) w stosownych przypadkach, obliczenie niezbędnych korekt technicznych, w porozumieniu z państwami członkowskimi.

4. Roczne przeglądy obejmują kontrole określone w ust. 3 lit. a). W przypadku gdy wystąpi o to państwo członkowskie w porozumieniu z Komisją lub w przypadku gdy w wyniku tych kontroli zidentyfikowane zostaną znaczące problemy, takie jak:

a) brak realizacji zaleceń z wcześniejszych przeglądów unijnych lub przeglądów UNFCCC lub zagadnienia niewyjaśnione przez państwo członkowskie; lub

b) zbyt wysokie lub zbyt niskie oszacowania dotyczące jednej z kluczowych kategorii w wykazie państwa członkowskiego;

roczny przegląd dla danego państwa członkowskiego obejmuje również kontrole określone w ust. 3 lit. b), aby umożliwić przeprowadzenie obliczeń określonych w ust. 3 lit. c).

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia terminów i czynności w zakresie przeprowadzania kompleksowych i rocznych przeglądów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, w tym również zadań określonych w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu oraz zapewniając należyte konsultowanie się z państwami członkowskimi w sprawie wniosków z przeglądów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

6. Komisja w drodze aktu wykonawczego określa całkowitą sumę emisji dla danego roku, wynikającą ze skorygowanych danych z wykazu każdego państwa członkowskiego po zakończeniu stosownego przeglądu.

7. Dane w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego zapisane w rejestrach ustanowionych zgodnie z art. 11 decyzji nr 406/2009/WE i art. 19 dyrektywy 2003/87/WE na dzień przypadający na cztery miesiące od daty publikacji aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu mają znaczenie dla stosowania art. 7 ust. 1 decyzji nr 406/2009/WE. Dotyczy to również zmian tych danych wynikających z wykorzystania przez dane państwo członkowskie elastyczności zgodnie z art. 3 i 5 decyzji nr 406/2009/WE.

Artykuł 20

Uwzględnianie skutków ponownych obliczeń

1. Po ukończeniu zgodnie z art. 19 kompleksowego przeglądu danych wykazu odnoszących się do 2020 r., Komisja oblicza według wzoru określonego w załączniku II sumę skutków ponownie obliczonych emisji gazów cieplarnianych dla każdego państwa członkowskiego.

2. Nie naruszając przepisów art. 27 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, Komisja wykorzystuje między innymi sumę, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przy proponowaniu celów w zakresie redukcji lub ograniczenia emisji dla każdego państwa członkowskiego na okres po 2020 r. zgodnie z art. 14 decyzji nr 406/2009/WE.

3. Komisja niezwłocznie publikuje wyniki obliczeń dokonanych zgodnie z ust. 1.

ROZDZIAŁ 8

SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ZAKRESIE POSTĘPÓW W WYPEŁNIANIU ZOBOWIĄZAŃ UNII I ZOBOWIĄZAŃ MIĘDZYPAŃSTWOWYCH

Artykuł 21

Sprawozdawczość w zakresie prognoz

1. Na podstawie informacji zgłoszonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w porozumieniu z państwami członkowskimi, Komisja dokonuje co roku oceny postępów poczynionych przez Unię i jej państwa członkowskie w zakresie wypełniania poniższych zobowiązań, z myślą o ustaleniu, czy poczynione postępy są wystarczające:

a) zobowiązań na mocy art. 4 UNFCCC i art. 3 protokołu z Kioto, jak określono dokładniej w decyzjach przyjętych przez Konferencję Stron UNFCCC lub Konferencję Stron UNFCCC służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto. Ocena ta opiera się na informacjach zgłoszonych zgodnie z art. 7, 8, 10 oraz 13–17;

b) obowiązków określonych w art. 3 decyzji nr 406/2009/WE. Ocena ta opiera się na informacjach zgłoszonych zgodnie z art. 7, 8, 13 i 14.

2. Komisja co dwa lata ocenia ogólny wpływ lotnictwa na klimat na świecie, w tym również poprzez emisje inne niż emisje CO₂ lub skutki niezwiązane z emisjami CO₂, w oparciu o dane dotyczące emisji przekazane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7, oraz poprawia tę ocenę poprzez odniesienie się do postępów naukowych i informacji o ruchu lotniczym, w zależności od przypadku.

3. Do dnia 31 października każdego roku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym podsumowane są wnioski z ocen przewidzianych w ust. 1 i 2.

Artykuł 22

Sprawozdanie w sprawie dodatkowego okresu na wypełnienie zobowiązań wynikających z protokołu z Kioto

Unia i każde państwo członkowskie przedkładają Sekretariatowi UNFCCC sprawozdanie dotyczące dodatkowego okresu na wypełnienie zobowiązań, o których mowa w ust. 3 decyzji 13/CMP.1, po upływie tego okresu.

ROZDZIAŁ 9

WSPÓŁPRACA I WSPARCIE

Artykuł 23

Współpraca między państwami członkowskimi a Unią

Państwa członkowskie i Unia utrzymują pełną współpracę i koordynację między sobą w odniesieniu do obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia w zakresie:

- a) sporządzania unijnego wykazu gazów cieplarnianych i przygotowania unijnego sprawozdania dotyczącego wykazu gazów cieplarnianych zgodnie z art. 7 ust. 5;
- b) przygotowania unijnego komunikatu krajowego zgodnie z art. 12 UNFCCC oraz unijnego sprawozdania dwuletniego zgodnie z decyzją 2/CP.17 lub kolejnych stosownych decyzji przyjętych przez organy UNFCCC;
- c) procedur przeglądu i zgodności na podstawie UNFCCC i protokołu z Kioto zgodnie z wszelkimi mającymi zastosowanie decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub protokołu z Kioto, a także procedur Unii w zakresie przeglądu wykazów gazów cieplarnianych państw członkowskich, o którym mowa w art. 19 niniejszego rozporządzenia;
- d) wszelkich dostosowań zgodnie z art. 5 ust. 2 protokołu z Kioto lub w następstwie unijnego procesu przeglądu, o którym mowa w art. 19 niniejszego rozporządzenia, lub innych zmian w wykazach i sprawozdaniach dotyczących wykazów już przedłożonych lub które mają zostać przedłożone Sekretariatowi UNFCCC;
- e) sporządzania unijnego przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych zgodnie z art. 8;
- f) sprawozdawczości w odniesieniu do umarzania jednostek AAU, RMU, ERU, CER, tCER oraz lCER po dodatkowym okresie, o którym mowa w pkt 14 decyzji 13/CMP.1, na wypełnienie zobowiązań zgodnie z art. 3 ust. 1 protokołu z Kioto.

Artykuł 24

Rola Europejskiej Agencji Środowiska

Europejska Agencja Środowiska pomaga Komisji w jej pracach na rzecz spełnienia wymogów art. 6–9, 12–19, 21 i 22 zgodnie ze swoim rocznym programem pracy. Obejmuje to pomoc przy:

- a) sporządzaniu unijnego wykazu gazów cieplarnianych oraz przygotowywaniu unijnego sprawozdania dotyczącego wykazu gazów cieplarnianych;
- b) przeprowadzaniu procedur w zakresie zapewniania jakości i kontroli jakości na potrzeby przygotowywania unijnego wykazu gazów cieplarnianych;
- c) przygotowywaniu oszacowań w odniesieniu do danych niezgłoszonych w krajowych wykazach gazów cieplarnianych;
- d) przeprowadzaniu przeglądów;
- e) sporządzaniu unijnego przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych;
- f) zestawianiu informacji zgłoszonych przez państwa członkowskie w odniesieniu do polityk i środków oraz prognoz;
- g) przeprowadzaniu procedur w zakresie zapewniania jakości i kontroli jakości w odniesieniu do informacji zgłoszonych przez państwa członkowskie w odniesieniu do polityk i środków oraz prognoz;
- h) przygotowywaniu oszacowań w odniesieniu do prognoz danych niezgłoszonych przez państwa członkowskie;
- i) opracowywaniu danych na potrzeby rocznego sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady przygotowywanego przez Komisję;
- j) rozpowszechnianiu informacji zgromadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym również utrzymywaniu i aktualizowaniu bazy danych dotyczących polityk i środków łagodzenia zmiany klimatu w państwach członkowskich oraz europejskiej platformy dostosowania do zmian klimatu w odniesieniu do skutków zmiany klimatu, wrażliwości na nie i przystosowywania się do zmiany klimatu.

ROZDZIAŁ 10

DELEGOWANIE

Artykuł 25

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o którym mowa w art. 6, 7 i 10, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 8 lipca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć

miesiący przed zakończeniem okresu 5 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 6, 7 i 10, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 6, 7 i 10 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski lub Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ 11

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie ma art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON
Przewodniczący

Artykuł 27

Przegląd

1. Komisja dokonuje regularnego przeglądu zgodności przepisów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości na mocy niniejszego rozporządzenia z przyszłymi decyzjami odnoszącymi się do UNFCCC i protokołu z Kioto lub innych przepisów Unii. Komisja regularnie ocenia również, czy zmiany w ramach UNFCCC prowadzą do sytuacji, w której obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia nie są już konieczne, są nieproporcjonalne do odpowiadających im korzyści, wymagają dostosowań lub nie są spójne z wymogami dotyczącymi sprawozdawczości na mocy UNFCCC lub powielają te wymogi, oraz przedkłada, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Do grudnia 2016 r. Komisja przeanalizuje, czy wpływ stosowania wytycznych IPCC z 2006 r. dla krajowych wykazów gazów cieplarnianych lub znacząca zmiana w stosunku do stosowanych metodologii UNFCCC podczas określania wykazów gazów cieplarnianych prowadzi do wynoszącej więcej niż 1 % różnicy w całkowitych emisjach gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego mającej znaczenie dla stosowania art. 3 decyzji nr 406/2009/WE i może zmienić roczne limity emisji państw członkowskich, jak przewidziano w art. 3 ust. 2 akapit czwarty decyzji nr 406/2009/WE.

Artykuł 28

Uchylenie

Decyzja nr 280/2004/WE niniejszym traci moc. Odniesienia do uchylonej decyzji uważa się za odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV.

Artykuł 29

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ZAŁĄCZNIK I

GAZY CIEPLARNIANE

Dwutlenek węgla (CO₂)

Metan (CH₄)

Podtlenek azotu (N₂O)

Heksafluorek siarki (SF₆)

Trifluorek azotu (NF₃)

Fluorowęglowodory (HFC):

— HFC-23 CHF₃

— HFC-32 CH₂F₂

— HFC-41 CH₃F

— HFC-125 CHF₂CF₃

— HFC-134 CHF₂CHF₂

— HFC-134a CH₂FCF₃

— HFC-143 CH₂FCHF₂

— HFC-143a CH₃CF₃

— HFC-152 CH₂FCH₂F

— HFC-152a CH₃CHF₂

— HFC-161 CH₃CH₂F

— HFC-227ea CF₃CHF₂CF₃

— HFC-236cb CF₃CF₂CH₂F

— HFC-236ea CF₃CHFCHF₂

— HFC-236fa CF₃CH₂CF₃

— HFC-245fa CHF₂CH₂CF₃

— HFC-245ca CH₂FCF₂CHF₂

— HFC-365mfc CH₃CF₂CH₂CF₃

— HFC-43-10mee CF₃CHFCHF₂CF₃ lub (C₅H₂F₁₀)

Perfluorowęglowodory (PFC):

— PFC-14, perfluorometan, CF₄

— PFC-116, perfluoroetan, C₂F₆

— PFC-218, perfluoropropan, C₃F₈

— PFC-318, perfluorocyklobutan, c-C₄F₈

— Perfluorocyklopropan c-C₃F₆

— PFC-3-1-10, perfluorobutan, C₄F₁₀

— PFC-4-1-12, perfluoropentan, C₅F₁₂

— PFC-5-1-14, perfluoroheksan, C₆F₁₄

— PFC-9-1-18, C₁₀F₁₈

ZAŁĄCZNIK II

Suma skutków ponownie obliczonych emisji gazów cieplarnianych, o której mowa w art. 20 ust. 1, w podziale na państwa członkowskie

Sumę skutków ponownie obliczonych emisji gazów cieplarnianych w podziale na państwa członkowskie oblicza się według następującego wzoru:

$$\sum_{i=2013}^{2020} [t_{i,2022} - e_{i,2022} - (t_i - e_{i,i+2})]$$

gdzie:

- t_i , to roczny limit emisji państwa członkowskiego dla roku i określony zgodnie z art. 3 ust. 2 akapit czwarty i art. 10 decyzji nr 406/2009/WE, określony w 2012 r. albo, w stosownych przypadkach, określony w 2016 r. na podstawie przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 27 ust. 2 niniejszego rozporządzenia i zgodnie z art. 3 ust. 2 decyzji nr 406/2009/WE,
- $t_{i,2022}$ to roczny limit emisji państwa członkowskiego dla roku i zgodnie z art. 3 ust. 2 akapit czwarty oraz art. 10 decyzji nr 406/2009/WE, obliczony podobnie jak w przypadku zastosowania jako danych wejściowych danych z wykazów poddanych przeglądowi oraz przedstawionych w 2022 r.,
- $e_{i,j}$ to emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego dla roku i określone zgodnie z aktami przyjętymi przez Komisję zgodnie z art. 19 ust. 6 w następstwie przeglądu wykazu przez ekspertów w roku j .

WYKAZ ROCZNYCH WSKAŹNIKÓW

Tabela 1: Wykaz priorytetowych wskaźników ⁽¹⁾

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje ⁽²⁾ ⁽³⁾
1	MAKRO	Intensywność całkowitej emisji CO ₂ w odniesieniu do PKB, t/mln EUR	Całkowite emisje CO ₂ , kt	Całkowite emisje CO ₂ (z wyłączeniem LULUCF) zgłoszone we WFS.
			PKB, mld EUR (WE95)	Produkt krajowy brutto przy stałych cenach z 1995 r. (źródło: krajowe dane rachunkowe).
2	MAKRO B0	Intensywność emisji CO ₂ związanej z energią w odniesieniu do PKB, t/mln EUR	Emisje CO ₂ z wykorzystywania energii, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych (kategoria źródła wg IPCC: 1A, podejście sektorowe).
			PKB, mld EUR (WE95)	Produkt krajowy brutto przy stałych cenach z 1995 r. (źródło: krajowe dane rachunkowe).
3	TRANSPORT C0	Emisje CO ₂ samochodów osobowych, kt		Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych dla całej działalności transportowej z użyciem samochodów osobowych (pojazdy samochodowe przeznaczone głównie do przewozu osób i posiadające pojemność 12 osób lub mniej; znamionowy ciężar własny pojazdu 3 900 kg lub mniej – kategoria źródła wg IPCC: 1A3bi).
		Liczba kilometrów przebytych przez samochody osobowe, tys. km		Liczba kilometrów przebytych przez samochody osobowe (źródło: statystyki transportowe). Uwaga: Jeśli to możliwe, dane dotyczące działalności powinny być spójne z danymi dotyczącymi emisji.
4	PRZEMYSŁ A1	Intensywność emisji CO ₂ związanej z energią w przemyśle, t/mln EUR	Emisje CO ₂ z przemysłu, kt	Emisje ze spalania paliw kopalnych w gałęziach przemysłu wytwórczego, budownictwa oraz przemysłu górniczego i wydobywczego (z wyjątkiem kopalni węgla oraz wydobywania ropy i gazu), w tym również ze spalania w celu wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła IPCC: 1A2). Energia zużyta przez przemysł do celów transportu nie powinna być ujęta w tym miejscu, lecz we wskaźnikach transportu. Emisje z maszyn terenowych oraz innych ruchomych maszyn i urządzeń w przemyśle powinny być ujęte w tym sektorze.
			Wartość dodana brutto wytworzona przez przemysł, mld EUR (WE95)	Wartość dodana brutto przy stałych cenach z 1995 r. w gałęziach przemysłu wytwórczego (NACE 15-22, 24-37), budownictwie (NACE 45) oraz przemyśle górniczym i wydobywczym (z wyjątkiem kopalni węgla oraz wydobywania ropy i gazu) (NACE 13-14) (źródło: krajowe dane rachunkowe).

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje ^(?) ⁽³⁾
5	GOSPODARSTWA DOMOWE A.1	Swoiste emisje CO ₂ w gospodarstwach domowych, t/gospodarstwo	Emisje CO ₂ z gospodarstw domowych w wyniku zużycia paliw kopalnych, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w gospodarstwach domowych (kategoria źródła wg IPCC: 1A4b).
			Ilościowy stan mieszkań zajmowanych na stałe, 1 000	Ilościowy stan mieszkań zajmowanych na stałe.
6	USŁUGI A0	Intensywność emisji CO ₂ w sektorze komercyjnym i instytucjonalnym, t/mln EUR	Emisje CO ₂ z zużycia paliw kopalnych w sektorze komercyjnym i instytucjonalnym, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w budynkach komercyjnych i instytucjonalnych w sektorze publicznym i prywatnym (kategoria źródła wg IPCC: 1A4a). Energia zużywana przez usługi do celów transportu nie powinna być ujęta w tym miejscu, lecz we wskaźnikach transportu.
			Wartość dodana usług brutto, mld EUR (WE95)	Wartość dodana brutto przy stałych cenach z 1995 r. (NACE 41, 50, 51, 52, 55, 63, 64, 65, 66, 67, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 80, 85, 90, 91, 92, 93, 99) (źródło: krajowe dane rachunkowe).
7	TRANSFORMACJA B0	Swoiste emisje CO ₂ w elektrowniach zawodowych i przemysłowych, t/TJ	Emisje CO ₂ zawodowych i przemysłowych elektrowni ciepłych, kt	Emisje CO ₂ z całego spalania paliw kopalnych w celu produkcji energii elektrycznej i ciepła brutto przez elektrownie ciepłe i elektrociepłownie zawodowe i przemysłowe. Emisje pochodzące tylko z ciepłowni nie są ujęte.
			Wszystkie produkty – produkcja przez zawodowe i przemysłowe elektrownie ciepłe, PJ	Wytworzona energia elektryczna brutto oraz wszelkie ciepło sprzedane stronom trzecim (elektrociepłownie – EC) przez zawodowe i przemysłowe elektrownie ciepłe i elektrociepłownie. Produkcja tylko ciepłowni nie jest ujęta. Zawodowe elektrownie ciepłe, w ramach swojej podstawowej działalności, wytwarzają energię elektryczną (i ciepło) z przeznaczeniem na sprzedaż stronom trzecim. Mogą one być własnością prywatną lub publiczną. Przemysłowe elektrownie ciepłe wytwarzają energię elektryczną (i ciepło) w całości lub częściowo do własnego użytku w ramach działalności, która jest działalnością pomocniczą w stosunku do głównej działalności. Produkcja energii elektrycznej brutto jest mierzona na wyjściu głównych transformatorów, tzn. ujęte jest zużycie energii elektrycznej w pomocniczych urządzeniach zakładu oraz w transformatorach (źródło: bilans energii).

⁽¹⁾ Państwa członkowskie zgłaszają licznik i mianownik, jeżeli nie są objęte wspólnym formatem sprawozdawczym (WFS).

⁽²⁾ Państwa członkowskie powinny stosować się do tych wskazówek. Jeżeli nie mogą ściśle stosować się do tych wskazówek lub gdy licznik i mianownik nie są całkowicie spójne, państwa członkowskie powinny wyraźnie to wskazać.

⁽³⁾ Odniesienia do kategorii źródeł IPCC odnoszą się do zrewidowanych wytycznych IPCC z 1996 r. dla krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

Tabela 2: Wykaz dodatkowych priorytetowych wskaźników ⁽¹⁾

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje ⁽²⁾
1	TRANSPORT D0	Emisje CO ₂ z drogowego transportu towarowego, kt		Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych dla całej działalności transportowej z użyciem samochodów ciężarowych o małej nośności (pojazdy o ciężarze własnym 3 900 kg lub mniejszym, które są przeznaczone głównie do transportu lekkiego ładunku lub które są wyposażone w specjalne funkcje, takie jak napęd na cztery koła do eksploatacji terenowej – kategoria źródła IPCC: 1A3bii) oraz samochodów ciężarowych o dużej ładowności (każdy pojazd o znamionowym ciężarze własnym ponad 3 900 kg przeznaczony głównie do transportu ciężkiego ładunku – kategoria źródła wg IPCC: 1A3biii, z wyłączeniem autobusów).
		Drogowy transport towarowy, Mtkm		Liczba tonokilometrów przewiezionych drogą samochodami ciężarowymi o małej i o dużej ładowności; jeden tonokilometr oznacza przewiezienie jednej tony po drodze o długości jednego kilometra (źródło: statystyka transportu). Uwaga: Jeśli to możliwe, dane dotyczące działalności powinny być spójne z danymi dotyczącymi emisji.
2	PRZEMYSŁ A1.1	Intensywność całkowitej emisji CO ₂ – hutnictwo żelaza i stali, t/mln EUR	Całkowite emisje CO ₂ z hutnictwa żelaza i stali, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w produkcji żelaza i stali, w tym również spalania w celu wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła IPCC: 1A2a), z procesu produkcji żelaza i stali (kategoria źródła IPCC: 2C1) oraz z procesu produkcji żelazostopów (kategoria źródła IPCC: 2C2).
			Wartość dodana brutto – hutnictwo żelaza i stali, mld EUR (WE95)	Wartość dodana brutto przy stałych cenach z 1995 r. w podstawowej produkcji żelaza i stali oraz żelazostopów (NACE 27.1), produkcji rur (NACE 27.2), innym pierwszym przetwórstwie żelaza i stali (NACE 27.3), odlewaniu żelaza (NACE 27.51) oraz odlewaniu stali (NACE 27.52) (źródło: krajowe dane rachunkowe).
3	PRZEMYSŁ A1.2	Intensywność emisji CO ₂ związanej z energią w przemyśle chemicznym, t/mln EUR	Emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do gałęzi przemysłu chemicznego, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w produkcji substancji chemicznych i produktów chemicznych, w tym również spalania w celu wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła IPCC: 1A2c).
			Wartość dodana brutto – przemysł chemiczny, mln EUR (WE95)	Wartość dodana brutto przy stałych cenach z 1995 r. w produkcji (NACE 24) (źródło: krajowe dane rachunkowe).
4	PRZEMYSŁ A1.3	Intensywność emisji CO ₂ związanej z energią – przemysł produkcji wyrobów szklanych, garncarskich oraz materiałów budowlanych, t/mln EUR	Emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do produkcji wyrobów szklanych, garncarskich oraz materiałów budowlanych, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w produkcji niemetalicznych produktów mineralnych (NACE 26), w tym również spalania w celu wytwarzania energii elektrycznej i ciepła.
			Wartość dodana brutto – przemysł produkcji wyrobów szklanych, garncarskich oraz materiałów budowlanych, mld EUR (WE95)	Wartość dodana brutto przy stałych cenach z 1995 r. w produkcji niemetalicznych produktów mineralnych (NACE 26) (źródło: krajowe dane rachunkowe).

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje ^(?)
5	PRZEMYSŁ C0.1	Swoiste emisje CO ₂ z hutnictwa żelaza i stali, t/t	Całkowite emisje CO ₂ z hutnictwa żelaza i stali, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w produkcji żelaza i stali, w tym również spalania w celu wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła IPCC: 1A2a), z procesu produkcji żelaza i stali (kategoria źródła IPCC: 2C1) oraz z procesu produkcji żelazostopów (kategoria źródła IPCC: 2C2).
			Produkcja stali konwertorowej, kt	Produkcja stali konwertorowej (NACE 27) (źródło: statystyki produkcyjne).
6	PRZEMYSŁ C0.2	Swoiste emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do przemysłu cementowego, t/t	Emisje CO ₂ związane z energią z produkcji wyrobów szklanych, garncarskich oraz materiałów budowlanych, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w produkcji niemetalicznych produktów mineralnych (NACE 26), w tym również spalania w celu wytwarzania energii elektrycznej i ciepła.
			Produkcja cementu, kt	Produkcja cementu (NACE 26) (źródło: statystyki produkcyjne).

⁽¹⁾ Państwa członkowskie zgłaszają licznik i mianownik, jeżeli nie są objęte wspólnym formatem sprawozdawczym (WFS).

⁽²⁾ Państwa członkowskie powinny stosować się do tych wskazówek. Jeżeli nie mogą ściśle stosować się do tych wskazówek lub gdy licznik i mianownik nie są całkowicie spójne, państwa członkowskie powinny wyraźnie to wskazać.

Tabela 3: Wykaz uzupełniających wskaźników

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje
1	TRANSPORT B0	Swoiste związane z olejem napędowym emisje CO ₂ z samochodów osobowych, g/100 km	Emisje CO ₂ przez samochody osobowe napędzane silnikiem wysokoprężnym, kt	Emisje CO ₂ ze spalania oleju napędowego dla całej działalności transportowej z użyciem samochodów osobowych (pojazdy samochodowe przeznaczone głównie do przewozu osób i posiadające pojemność 12 osób lub mniej; nominalny ciężar własny pojazdu 3 900 kg lub mniej – kategoria źródła wg IPCC: 1A3bi).
			Liczba kilometrów przebytych przez samochody osobowe napędzane silnikiem wysokoprężnym, mln km	Liczba pojazdokilometrów przypadająca na wszystkie samochody osobowe napędzane silnikiem wysokoprężnym uprawnione do korzystania z dróg otwartych do ruchu publicznego (źródło: statystyki transportowe).
2	TRANSPORT B0	Swoiste związane z benzyną emisje CO ₂ z samochodów osobowych, g/100 km	Emisje CO ₂ przez samochody osobowe napędzane silnikiem benzynowym, kt	Emisje CO ₂ ze spalania benzyny dla całej działalności transportowej z użyciem samochodów osobowych (pojazdy samochodowe przeznaczone głównie do przewozu osób i posiadające pojemność 12 osób lub mniej; nominalny ciężar własny pojazdu 3 900 kg lub mniej – kategoria źródła wg IPCC: 1A3bi).
			Liczba kilometrów przebytych przez samochody osobowe napędzane silnikiem benzynowym, mln km	Liczba pojazdokilometrów przypadająca na wszystkie samochody osobowe napędzane silnikiem benzynowym uprawnione do korzystania z dróg otwartych do ruchu publicznego (źródło: statystyki transportowe).

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje
3	TRANSPORT C0	Swoiste emisje CO ₂ z samochodów osobowych, t/pkm	Emisje CO ₂ przez samochody osobowe, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych dla całej działalności transportowej z użyciem samochodów osobowych (pojazdy samochodowe przeznaczone głównie do przewozu osób i posiadające pojemność 12 osób lub mniej; nominalny ciężar własny pojazdu 3 900 kg lub mniej – kategoria źródła wg IPCC: 1A3bi).
			Przewóz pasażerów samochodami, Mpkm	Liczba pasażerokilometrów przypadająca na samochody osobowe; jeden pasażerokilometr oznacza przewiezienie jednego pasażera po drodze o długości jednego kilometra (źródło: statystyki transportowe). Uwaga: Jeśli to możliwe, dane dotyczące działalności powinny być spójne z danymi dotyczącymi emisji.
4	TRANSPORT E1	Swoiste emisje z transportu lotniczego, t/pasażera	Emisje CO ₂ z krajowego transportu lotniczego, kt	Emisje CO ₂ z krajowego transportu lotniczego (komercyjnego, prywatnego, rolniczego, itp.), wraz ze startami i lądowaniami (kategoria źródła wg IPCC: 1A3aii). Z wyłączeniem zużycia paliwa w portach lotniczych na transport naziemny. Z wyłączeniem również paliwa przeznaczonego na stacjonarne spalanie w portach lotniczych.
			Liczba pasażerów krajowego transportu lotniczego, mln	Liczba osób, wyłączając pełniący służbę personel lotniczy oraz pokładowy (tylko lotnictwo krajowe) (źródło: statystyki transportowe). Uwaga: Jeśli to możliwe, dane dotyczące działalności powinny być spójne z danymi dotyczącymi emisji.
5	PRZEMYSŁ A1.4	Intensywność emisji CO ₂ związanej z energią – przemysł spożywczy, produkcji napojów i tytoniowy, t/mln EUR	Emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do gałęzi przemysłu spożywczego, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych przy wytwarzaniu produktów spożywczych i napojów oraz produktów tytoniowych, w tym również spalania dla wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła wg IPCC: 1A2e).
			Wartość dodana brutto – przemysł spożywczy, produkcji napojów i tytoniowy, mln EUR (WE95)	Wartość dodana brutto przy stałych cenach z 1995 r. w wytwarzaniu produktów spożywczych i napojów (NACE 15) oraz produktów tytoniowych (NACE 16) (źródło: krajowe dane rachunkowe).
6	PRZEMYSŁ A1.5	Intensywność emisji CO ₂ związanej z energią – przemysł papierniczy i poligraficzny, t/mln EUR	Emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do przemysłu papierniczego i poligraficznego, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych przy wytwarzaniu masy włóknistej, papieru i produktów papierniczych oraz publikowaniu, drukowaniu i reprodukcji nagranych mediów, wliczając w to emisje ze spalania w celu wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła IPCC: 1A2d).
			Wartość dodana brutto – przemysł papierniczy i poligraficzny, mln EUR (WE95)	Wartość dodana brutto przy stałych cenach z 1995 r. w wytwarzaniu masy włóknistej, papieru i produktów papierniczych (NACE 21) oraz publikowaniu, drukowaniu i reprodukcji nagranych mediów (NACE 22) (źródło: krajowe dane rachunkowe).

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje
7	GOSPODARSTWA DOMOWE A0	Swoiste emisje CO ₂ z gospodarstw domowych związane z ogrzewaniem przestrzeni, t/m ²	Emisje CO ₂ związane z ogrzewaniem przestrzeni w gospodarstwach domowych, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliwa na ogrzewanie przestrzeni w gospodarstwach domowych.
			Powierzchnia mieszkań zajmowanych na stałe, mln m ²	Całkowita powierzchnia mieszkań zajmowanych na stałe.
8	USŁUGI B0	Swoiste emisje CO ₂ z sektora komercyjnego i instytucjonalnego związane z ogrzewaniem przestrzeni, kg/m ²	Emisje CO ₂ związane z ogrzewaniem przestrzeni w sektorze komercyjnym i instytucjonalnym, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych na ogrzewanie przestrzeni w budynkach komercyjnych i instytucjonalnych w sektorze prywatnym i publicznym.
			Powierzchnia budynków usługowych, mln m ²	Całkowita powierzchnia budynków usługowych (NACE 41, 50, 51, 52, 55, 63, 64, 65, 66, 67, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 80, 85, 90, 91, 92, 93, 99).
9	TRANSFORMACJA D0	Swoiste emisje CO ₂ z elektrowni zawodowych, t/TJ	Emisje CO ₂ z zawodowych elektrowni ciepłych, kt	Emisje CO ₂ z całego spalania paliw kopalnych do produkcji energii elektrycznej i ciepła brutto przez elektrownie ciepłe i elektrociepłownie (kategoria źródła wg IPCC: 1A1ai i 1A1aii). Emisje pochodzące tylko z ciepłowni nie są ujęte.
			Cała produkcja zawodowych elektrowni ciepłych, PJ	Energia elektryczna wytworzona brutto i wszelkie ciepło sprzedane stronom trzecim (elektrociepłownie – EC) przez zawodowe elektrownie ciepłe i elektrociepłownie. Produkcja tylko ciepłowni nie jest ujęta. Zawodowe elektrownie ciepłe, w ramach swojej podstawowej działalności, wytwarzają energię elektryczną (i ciepło) z przeznaczeniem na sprzedaż stronom trzecim. Mogą one być własnością prywatną lub publiczną. Produkcja energii elektrycznej brutto jest mierzona na wyjściu głównych transformatorów, tzn. ujęte jest zużycie energii elektrycznej w pomocniczych urządzeniach zakładu oraz w transformatorach (źródło: bilans energii).
10	TRANSFORMACJA E0	Swoiste emisje CO ₂ z elektrowni przemysłowych, t/TJ	Emisje CO ₂ z elektrowni przemysłowych, kt	Emisje CO ₂ z całego spalania paliw kopalnych dla wytwarzania energii elektrycznej i ciepła brutto przez przemysłowe elektrownie ciepłe i elektrociepłownie.
			Cała produkcja przez przemysłowe elektrownie ciepłe, PJ	Energia elektryczna wytworzona brutto i wszelkie ciepło sprzedane stronom trzecim (łącznie elektryczność i ciepło – EC) przez przemysłowe elektrownie ciepłe i elektrociepłownie. Przemysłowe elektrownie ciepłe wytwarzają energię elektryczną (i ciepło) w całości lub częściowo do własnego użytku w ramach działalności, która jest działalnością pomocniczą w stosunku do głównej działalności. Produkcja energii elektrycznej brutto jest mierzona na wyjściu głównych transformatorów, tzn. ujęte jest zużycie energii elektrycznej w pomocniczych urządzeniach zakładu oraz w transformatorach (źródło: bilans energii).
11	TRANSFORMACJA	Intensywność emisji dwutlenku węgla związanej z całkowitą produkcją energii, t/TJ	Emisje CO ₂ związane z klasyczną produkcją energii, kt	Emisje CO ₂ z całego spalania paliw kopalnych dla produkcji energii elektrycznej i ciepła brutto przez zawodowe elektrownie ciepłe

Nr	Nazewnictwo Eurostat dotyczące wskaźników sprawności energetycznej	Wskaźnik	Licznik/mianownik	Wskazówki/definicje
				i elektrociepłownie oraz przez przemysłowe elektrownie ciepłone i elektrociepłownie. Emisje pochodzące tylko z ciepłowni nie są ujęte.
			Cała produkcja z elektrowni zawodowych i przemysłowych, PJ	Energia elektryczna wytworzona brutto i wszelkie ciepło sprzedane stronom trzecim (łącznie elektryczność i ciepło – EC) przez zawodowe i przemysłowe elektrownie ciepłone i elektrociepłownie. Obejmuje produkcję energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i z energii jądrowej (źródło: bilans energii).
12	TRANSPORT	Intensywność emisji dwutlenku węgla przez transport, t/TJ	Emisje CO ₂ z transportu, kt	Emisje CO ₂ z paliw kopalnych dla całej działalności transportowej (kategoria źródła IPCC: 1A3).
			Całkowite końcowe zużycie energii w transporcie, PJ	Obejmuje całkowite końcowe zużycie energii ze wszystkich źródeł energii przez transport (z uwzględnieniem zużycia biomasy i energii elektrycznej) (źródło: bilans energii).
13	PRZEMYSŁ C0.3	Swoiste związane z energią emisje CO ₂ z przemysłu papierniczego, t/t	Związane z energią emisje CO ₂ przez przemysł papierniczy i poligraficzny, kt	Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych przy wytwarzaniu masy włóknistej, papieru i produktów papierniczych oraz publikowaniu, drukowaniu i reprodukcji nagranych mediów, wliczając w to emisje ze spalania dla wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła IPCC: 1A2d).
			Fizyczny uzysk papieru, kt	Fizyczny uzysk papieru (NACE 21) (źródło: statystyki produkcyjne).
14	PRZEMYSŁ	Emisje CO ₂ z sektora przemysłu, kt		Emisje ze spalania paliw kopalnych w gałęziach przemysłu wytwórczego, budownictwie oraz przemysłu górniczego i wydobywczego (z wyłączeniem kopalni węgla i wydobywania ropy i gazu), w tym również spalania dla wytwarzania energii elektrycznej i ciepła (kategoria źródła IPCC: 1A2). Energia zużyta przez przemysł do celów transportu nie powinna być ujęta w tym miejscu, lecz we wskaźnikach transportu. Emisje powstające z maszyn terenowych oraz innych ruchomych maszyn i urządzeń powinny być ujęte w tym sektorze.
		Całkowite końcowe zużycie energii przez przemysł, PJ		Obejmuje całkowite końcowe zużycie energii ze wszystkich źródeł energii przez transport (z uwzględnieniem zużycia biomasy i energii elektrycznej) (źródło: bilans energii).
15	GOSPODARSTWA DOMOWE	Emisje CO ₂ z gospodarstw domowych, kt		Emisje CO ₂ ze spalania paliw kopalnych w gospodarstwach domowych (kategoria źródła wg IPCC: 1A4b).
		Całkowite końcowe zużycie energii przez gospodarstwa domowe, PJ		Obejmuje całkowite końcowe zużycie energii ze wszystkich źródeł energii przez gospodarstwa domowe (z uwzględnieniem zużycia biomasy i energii elektrycznej) (źródło: bilans energii).

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

Decyzja nr 280/2004/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 2 ust. 2	—
art. 2 ust. 3	art. 4 ust. 3
art. 3 ust. 1	art. 7 ust. 1 i 3
art. 3 ust. 2	art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1
art. 3 ust. 3	art. 12 ust. 3
art. 4 ust. 1	art. 6
art. 4 ust. 2	—
art. 4 ust. 3	art. 24
art. 4 ust. 4	art. 5 ust. 1
art. 5 ust. 1	art. 21 ust. 1
art. 5 ust. 2	art. 21 ust. 3
art. 5 ust. 3	—
art. 5 ust. 4	—
art. 5 ust. 5	art. 22
art. 5 ust. 6	—
art. 5 ust. 7	art. 24
art. 6 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 6 ust. 2	art. 10 ust. 3
art. 7 ust. 1	—
art. 7 ust. 2	art. 11 ust. 1 i 2
art. 7 ust. 3	—
art. 8 ust. 1	art. 23
art. 8 ust. 2	art. 7 ust. 4
art. 8 ust. 3	—
art. 9 ust. 1	art. 26
art. 9 ust. 2	—
art. 9 ust. 3	—
art. 10	—
art. 11	art. 28
art. 12	art. 29

Oświadczenia Komisji

„Komisja przyjmuje do wiadomości skreślenie art. 10 jej pierwotnego wniosku. Jednakże, aby poprawić jakość danych i przejrzystość w zakresie emisji CO₂ i innych informacji mających znaczenie dla problematyki zmiany klimatu, a odnoszących się do transportu morskiego, Komisja zgadza się podjąć to zagadnienie w ramach swojej inicjatywy w dziedzinie monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji emisji z żeglugi; Komisja zobowiązuje się opublikować tę inicjatywę w pierwszej połowie roku 2013. W tym kontekście Komisja ma zamiar zaproponować zmianę przyjmowanego obecnie rozporządzenia”.

„Komisja odnotowuje, że po to, by zapewnić prawidłowe funkcjonowanie przyjmowanego obecnie rozporządzenia, niezbędne mogą być dodatkowe przepisy dotyczące tworzenia, utrzymywania i zmiany unijnego systemu polityk, środków i prognoz, a także przeprowadzenie przybliżonych inwentaryzacji gazów cieplarnianych. Na początku roku 2013 Komisja przeanalizuje tę kwestię w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i, jeżeli będzie to celowe, przygotowuje wniosek dotyczący zmiany przedmiotowego rozporządzenia”.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 526/2013

z dnia 21 maja 2013 r.

w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 460/2004

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Łączność elektroniczna, infrastruktura oraz usługi łączności elektronicznej są istotnymi czynnikami, zarówno pośrednimi, jak i bezpośrednimi, rozwoju gospodarczego i społecznego. Spełniają one istotną funkcję dla społeczeństwa i same stały się niezbędnymi usługami, tak jak dostawa energii elektrycznej czy wody, a także stanowią istotne elementy dostaw energii elektrycznej, wody i innych usług o kluczowym znaczeniu. Sieci łączności pełnią funkcję katalizatorów rozwoju społecznego i innowacji, z wielokrotnością wpływ technologii i kształtując zachowania konsumentów, modele biznesowe, przemysł, a także postawy obywatelskie i zaangażowanie polityczne. Zakłócenia w świadczeniu tych usług mogą powodować znaczne szkody materialne, społeczne i ekonomiczne, co wskazuje na znaczenie środków zwiększających ich ochronę i odporność, których celem jest zapewnienie ciągłości usług o kluczowym znaczeniu. Zapewnienie bezpieczeństwa łączności elektronicznej, infrastruktury oraz usług łączności elektronicznej, w szczególności ich integralności, dostępności i poufności, stanowi coraz większe wyzwanie, między innymi w odniesieniu do poszczególnych elementów infrastruktury łączności i oprogramowania sterującego tymi elementami, a także w odniesieniu do infrastruktury jako całości oraz usług oferowanych za jej pośrednictwem. Budzi to rosnące obawy społeczeństwa, głównie ze względu na możliwość pojawiania się problemów wynikających ze złożoności systemu, wadliwego działania, usterek systemowych, wypadków, błędów oraz ataków, które mogą mieć konsekwencje dla infrastruktury

elektronicznej i fizycznej wykorzystywanej do świadczenia usług o krytycznym znaczeniu dla zapewnienia dobrobytu obywatelom Europy.

- (2) Charakter zagrożeń nieustannie się zmienia, a incydenty w zakresie bezpieczeństwa mogą podważać zaufanie użytkowników do technologii, sieci i usług, co może niekorzystnie wpłynąć na zdolność użytkowników do pełnego wykorzystania potencjału rynku wewnętrznego i powszechnego stosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT).
- (3) Regularna ocena stanu bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii, oparta na wiarygodnych danych unijnych oraz na systematycznej prognozie przyszłych zmian, wyzwań i zagrożeń, zarówno na szczeblu unijnym, jak i ogólnoświatowym, ma zatem duże znaczenie dla decydentów politycznych, przemysłu oraz użytkowników.
- (4) W decyzji 2004/97/WE, Euratom ⁽³⁾, przyjętej na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniu 13 grudnia 2003 r., przedstawiciele państw członkowskich postanowili, że Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA), która miała zostać ustanowiona na podstawie wniosku przedłożonego przez Komisję, będzie miała siedzibę w Grecji w miejscu określonym przez grecki rząd. W związku z tą decyzją rząd grecki postanowił, że ENISA będzie miała siedzibę w Heraklionie na Krecie.
- (5) W dniu 1 kwietnia 2005 r. Agencja i przyjmujące państwo członkowskie zawarły umowę w sprawie siedziby.
- (6) Państwo członkowskie przyjmujące Agencję powinno zapewnić jej możliwie najlepsze warunki sprawnego i skutecznego działania. Właściwa lokalizacja Agencji ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowego i skutecznego wykonywania przez nią swoich zadań, naboru pracowników i zwiększenia efektywności sieci współpracy, zapewniając między innymi odpowiednie połączenia transportowe i infrastrukturę dla małżonków i dzieci towarzyszących pracownikom Agencji. Umowa między Agencją a przyjmującym państwem członkowskim, zawarta po uzyskaniu zgody zarządu Agencji, powinna zawierać niezbędne uzgodnienia w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 58.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. oraz decyzja Rady z dnia 13 maja 2013 r.

⁽³⁾ Decyzja 2004/97/WE, Euratom przyjęta za wspólnym porozumieniem między przedstawicielami państw członkowskich podczas spotkania na szczeblu szefów państw lub rządów, z dnia 13 grudnia 2003 r. w sprawie lokalizacji siedzib niektórych urzędów i agencji Unii Europejskiej (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, s. 15).

- (7) W celu zwiększenia skuteczności operacyjnej Agencji, ustanowiła ona oddział w okręgu administracyjnym Aten, który powinien być utrzymywany w porozumieniu z przyjmującym państwem członkowskim i przy jego wsparciu oraz w którym powinni być zatrudnieni pracownicy operacyjni Agencji. Pracownicy pierwotnie zatrudnieni w administracji Agencji (w tym również jej dyrektor wykonawczy), w działach: finansów, badań i analiz źródeł wtórnych, IT i zarządzania infrastrukturą, zasobów ludzkich, szkoleń oraz komunikacji i spraw publicznych, powinni pracować w Heraklionie.
- (8) Agencja jest uprawniona do określenia swojego własnego schematu organizacyjnego, aby zapewnić prawidłowe i skuteczne wykonywanie swoich zadań, przestrzegając jednocześnie przepisów dotyczących siedziby oraz oddziału w Atenach określonych w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności, w celu realizacji zadań wymagających współdziałania z głównymi zainteresowanymi podmiotami, takimi jak instytucje Unii, Agencja powinna wprowadzić niezbędne rozwiązania praktyczne, aby zwiększyć skuteczność operacyjną.
- (9) W roku 2004 Parlament Europejski i Rada przyjęły rozporządzenie (WE) nr 460/2004⁽¹⁾ ustanawiające ENISA, aby przyczynić się do realizacji celów w zakresie zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii oraz rozwijania kultury bezpieczeństwa sieci i informacji na rzecz obywateli, konsumentów, przedsiębiorstw oraz administracji publicznej. W roku 2008 Parlament Europejski i Rada przyjęły rozporządzenie (WE) nr 1007/2008⁽²⁾ przedłużające mandat Agencji do marca 2012 r. Rozporządzenie (WE) nr 580/2011⁽³⁾ przedłuża mandat Agencji do dnia 13 września 2013 r.
- (10) Agencja powinna być następcą ENISA ustanowionej na mocy rozporządzenia (WE) nr 460/2004. Zgodnie z decyzją przedstawicieli państw członkowskich podjętą na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniu 13 grudnia 2003 r., przyjmujące państwo członkowskie powinno utrzymywać i rozwijać obecne rozwiązania praktyczne w celu zapewnienia sprawnego i skutecznego działania Agencji, w tym również jej oddziału w Atenach, oraz ułatwiać nabór i zachowanie wysoko wykwalifikowanego personelu.
- (11) Od czasu utworzenia ENISA wyzwania związane z bezpieczeństwem sieci i informacji zmieniają się wraz z rozwojem technologii, rynku i sytuacji społeczno-gospodarczej oraz są przedmiotem dalszej refleksji i debaty. W odpowiedzi na zmieniające się wyzwania Unia zaktualizowała swoje priorytety dotyczące polityki bezpieczeństwa sieci i informacji. Niniejsze rozporządzenie ma na celu umocnienie Agencji, aby skutecznie przyczyniała się do wysiłków instytucji Unii oraz państw członkowskich na rzecz wypracowania europejskich zdolności w zakresie radzenia sobie z wyzwaniami w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji.
- (12) Środki dotyczące rynku wewnętrznego w dziedzinie bezpieczeństwa łączności elektronicznej, a także bezpieczeństwa sieci i informacji w bardziej ogólnym wymiarze, wymagają zastosowania przez instytucje Unii i państwa członkowskie różnych rozwiązań technicznych i organizacyjnych. Niejednolite stosowanie tych wymogów może prowadzić do nieskuteczności i powstania przeszkód na rynku wewnętrznym. Konieczne jest zatem stworzenie na poziomie unijnym centrum wiedzy specjalistycznej, zapewniającego wytyczne, doradztwo i pomoc w kwestiach związanych z bezpieczeństwem sieci i informacji, z którego usług będą mogły korzystać instytucje Unii i państwa członkowskie. Agencja może zaspokajać te potrzeby poprzez osiągnięcie i utrzymanie wysokiego poziomu wiedzy specjalistycznej oraz wspieranie, instytucji Unii, państw członkowskich oraz środowiska przedsiębiorców w spełnianiu wymogów prawnych i regulacyjnych w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji oraz w identyfikowaniu i rozwiązywaniu problemów związanych z bezpieczeństwem sieci i informacji, przyczyniając się tym samym do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (13) Agencja powinna realizować zadania powierzone jej na mocy unijnych aktów prawnych w dziedzinie łączności elektronicznej oraz przyczyniać się w ogólnym wymiarze do poprawy poziomu bezpieczeństwa łączności elektronicznej oraz ochrony prywatności i danych osobowych, zapewniając między innymi wiedzę specjalistyczną i doradztwo oraz promując wymianę najlepszych praktyk, a także przedstawiając propozycje polityczne.
- (14) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa)⁽⁴⁾ wymaga, aby dostawcy publicznych sieci łączności lub publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej podjęli odpowiednie działania w celu zagwarantowania ich integralności i bezpieczeństwa, a także nakłada na krajowe organy regulacyjne obowiązek, aby – w stosownych przypadkach – informowały między innymi Agencję o wszelkich przypadkach naruszenia bezpieczeństwa lub utraty integralności, które wywarły znaczący wpływ na funkcjonowanie sieci lub usług oraz aby składały Komisji i Agencji roczne sprawozdanie podsumowujące na temat otrzymanych powiadomień i podjętych działań. Dyrektywa 2002/21/WE zobowiązuje ponadto Agencję, aby przyczyniała się do

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 460/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2008 z dnia 24 września 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 460/2004 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji w zakresie okresu jej działania (Dz.U. L 293 z 31.10.2008, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 580/2011 z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 460/2004 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji w zakresie okresu jej działania (Dz.U. L 165 z 24.6.2011, s. 3).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33.

harmonizacji odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych w zakresie bezpieczeństwa poprzez wydawanie opinii.

- (15) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽¹⁾ wymaga od dostawcy publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej podjęcia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych w celu zagwarantowania bezpieczeństwa oferowanych usług oraz zachowania poufności komunikacji i związanych z nią danych ruchowych. Dyrektywa 2002/58/WE nakłada na dostawców usług łączności elektronicznej obowiązki w zakresie informowania i powiadamiania o przypadkach naruszenia danych osobowych. Zobowiązuje również Komisję do konsultowania z Agencją wszelkich środków wykonawczych o charakterze technicznym, które mają zostać przyjęte i dotyczą okoliczności, formatu i procedur mających zastosowanie do wymogów w zakresie informowania i powiadamiania. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾ wymaga od państw członkowskich zapewnienia wprowadzenia przez administratora danych osobowych odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych w celu ochrony danych osobowych przed ich przypadkowym lub nielegalnym zniszczeniem, utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem do nich, w szczególności w przypadku gdy przetwarzanie obejmuje przesyłanie danych poprzez sieć, a także przed innymi nielegalnymi formami przetwarzania.
- (16) Agencja powinna przyczynić się do zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji, lepszej ochrony prywatności i danych osobowych oraz do rozwijania i promowania kultury bezpieczeństwa sieci i informacji na rzecz obywateli, konsumentów, przedsiębiorstw oraz organizacji z sektora publicznego w Unii, wspierając tym samym prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dla osiągnięcia tego celu należy przyznać Agencji niezbędne środki budżetowe.
- (17) Biorąc pod uwagę rosnące znaczenie sieci łączności elektronicznej oraz łączności elektronicznej, które stanowią obecnie podstawę europejskiej gospodarki, oraz rzeczywistością wielkość gospodarki cyfrowej, należy zwiększyć zasoby finansowe i ludzkie przyznawane Agencji, aby uwzględnić jej zwiększoną rolę i zadania, a także zasadnicze znaczenie dla ochrony europejskiego ekosystemu cyfrowego.
- (18) Agencja powinna działać jako punkt odniesienia służący budowie zaufania i wiarygodności z racji swojej niezależności, jakości oferowanego doradztwa i rozpowszechnianych informacji, przejrzystości procedur i metod

działania, a także staranności w realizacji swoich zadań. Agencja powinna rozwijać się w oparciu o krajowe i unijne wysiłki i prowadzić w związku z tym działalność w pełnej współpracy z instytucjami, organami, urzędami i agencjami Unii oraz państwami członkowskimi, a także otwarcie nawiązywać kontakty z przemysłem i innymi stosownymi zainteresowanymi stronami. Ponadto podstawę działań Agencji powinien stanowić wkład sektora prywatnego i współpraca z nim, ponieważ odgrywa on ważną rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa łączności elektronicznej, infrastruktury oraz usług łączności elektronicznej.

- (19) Zakres obowiązków powinien wskazywać na sposób, w jaki Agencja ma osiągnąć swoje cele, pozwalając jej jednocześnie na elastyczne działanie. Zadania realizowane przez Agencję powinny obejmować gromadzenie odpowiednich informacji i danych potrzebnych do przeprowadzania analiz zagrożeń dla bezpieczeństwa i odporności łączności elektronicznej, infrastruktury oraz usług łączności elektronicznej, a także do oceny, we współpracy z państwami członkowskimi, Komisją oraz, w stosownych przypadkach, stosownymi zainteresowanymi stronami, stanu bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii. Agencja powinna zapewniać koordynację oraz współpracę z instytucjami, organami, urzędami i agencjami Unii oraz państwami członkowskimi, a także zacieśniać współpracę między zainteresowanymi stronami w Europie, w szczególności poprzez włączanie w swoje działania właściwych organów krajowych i unijnych oraz ekspertów wysokiego szczebla w stosownych dziedzinach z sektora prywatnego, a zwłaszcza dostawców sieci i usług łączności elektronicznej, producentów sprzętu sieciowego i sprzedawców oprogramowania, uwzględniając fakt, że sieci i systemy informatyczne stanowią wypadkową sprzętu, oprogramowania i usług. Agencja powinna wspierać instytucje Unii i państwa członkowskie w zakresie dialogu, jaki prowadzi z przemysłem w celu rozwiązywania problemów dotyczących bezpieczeństwa produkowanego sprzętu i oprogramowania, przyczyniając się tym samym do wypracowania wspólnego podejścia do bezpieczeństwa sieci i informacji.
- (20) Należy przekazywać Agencji strategię na rzecz bezpieczeństwa sieci i informacji ogłaszane przez instytucje, organy, urzędy lub agencje Unii lub przez państwa członkowskie, w celach informacyjnych oraz aby unikać powielania pracy. Agencja powinna dokonywać analizy tych strategii i wspierać ich prezentację w formie ułatwiającej ich porównanie. Agencja powinna publicznie udostępniać strategię i ich analizy za pomocą środków elektronicznych.
- (21) Agencja powinna wspomagać Komisję poprzez doradztwo, opinie i analizy we wszystkich sprawach Unii związanych z opracowywaniem polityki w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji, w tym również ochrony krytycznej infrastruktury informacyjnej oraz odporności. Agencja powinna również wspomagać instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz, w stosownych przypadkach, państwa członkowskie, na ich wniosek, w podejmowanych przez nie wysiłkach na rzecz rozwijania polityki

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

i potencjału w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji.

- (22) Agencja powinna w pełni uwzględniać bieżącą działalność w zakresie badań naukowych, rozwoju i oceny technologicznej, w szczególności prowadzoną w ramach różnych unijnych inicjatyw badawczych, w celu doradzania instytucjom, organom, urządzeniom i agencjom Unii, a także – w stosownych przypadkach i na ich wniosek – państwowym członkowskim w kwestii ich potrzeb badawczych w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji.
- (23) Agencja powinna wspierać wysiłki instytucji, organów, urzędów i agencji Unii, a także państw członkowskich na rzecz budowy i zwiększania transgranicznego potencjału i gotowości w zakresie zapobiegania problemom i incydentom związanym z bezpieczeństwem sieci i informacji, ich wykrywania i oraz reagowania na nie. W tym względzie Agencja powinna ułatwiać współpracę pomiędzy państwami członkowskimi oraz współpracę między Komisją oraz innymi instytucjami, organami, urządzeniami i agencjami Unii i państwami członkowskimi. W tym celu Agencja powinna wspierać państwa członkowskie w ich nieustannych wysiłkach na rzecz poprawy zdolności do reagowania oraz na rzecz organizowania i prowadzenia europejskich ćwiczeń z cyberbezpieczeństwa oraz, na wniosek państw członkowskich, ćwiczeń na szczeblu krajowym.
- (24) Aby lepiej zrozumieć wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji, Agencja musi dokonywać analizy aktualnych i pojawiających się zagrożeń. W tym celu Agencja powinna gromadzić odpowiednie informacje we współpracy z państwami członkowskimi oraz, w stosownych przypadkach, z organami statystycznymi i innymi organami. Ponadto Agencja powinna wspierać wysiłki podejmowane przez instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz państwa członkowskie w zakresie gromadzenia, analizy i rozpowszechniania danych związanych z bezpieczeństwem sieci i informacji. Gromadzenie odpowiednich informacji i danych statystycznych potrzebnych do przeprowadzania analiz zagrożeń dla bezpieczeństwa i odporności łączności elektronicznej, infrastruktury oraz usług łączności elektronicznej powinno się odbywać na podstawie informacji dostarczonych przez państwa członkowskie oraz posiadanych przez Agencję informacji na temat infrastruktury ICT instytucji Unii, zgodnie z przepisami unijnymi i z przepisami krajowymi zgodnymi z prawem Unii. Na podstawie tych informacji Agencja powinna – w interesie instytucji, organów, urzędów i agencji Unii oraz państw członkowskich – utrzymywać bieżącą wiedzę w zakresie stanu bezpieczeństwa sieci i informacji oraz tendencji występujących w tej dziedzinie w Unii.
- (25) Realizując swoje zadania, Agencja powinna ułatwiać współpracę pomiędzy Unią i państwami członkowskimi w celu podnoszenia poziomu wiedzy w zakresie stanu bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii.
- (26) Agencja powinna ułatwiać współpracę między właściwymi niezależnymi organami regulacyjnymi państw członkowskich, w szczególności wspierając rozwój, promowanie i wymianę najlepszych praktyk i standardów w zakresie programów edukacyjnych oraz programów na rzecz zwiększania świadomości. Zwiększona wymiana informacji między państwami członkowskimi ułatwi realizację tego rodzaju działań. Agencja powinna przyczyniać się do podnoszenia poziomu wiedzy poszczególnych użytkowników łączności elektronicznej, infrastruktury oraz usług łączności elektronicznej, w tym również poprzez wspieranie państw członkowskich, w przypadku gdy zdecydowały się one skorzystać z platformy rozpowszechniania informacji użyteczności publicznej przewidzianej w dyrektywie 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽¹⁾, w celu opracowywania stosownych informacji użyteczności publicznej na temat bezpieczeństwa sieci i informacji, a także poprzez wspieranie opracowywania takich informacji, które mają być dołączone do wyposażenia nowych urządzeń przeznaczonych do użytku w publicznych sieciach łączności. Agencja powinna również wspierać współpracę między zainteresowanymi stronami na poziomie Unii, w tym również poprzez promowanie wymiany informacji, kampanie na rzecz budzenia świadomości oraz programy edukacyjne i szkoleniowe.
- (27) Agencja powinna między innymi wspomagać właściwe instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz państwa członkowskie w prowadzeniu publicznej kampanii edukacyjnej skierowanej do użytkowników końcowych, która ma na celu promowanie bezpieczniejszych zachowań użytkowników w sieci oraz podnoszenie poziomu wiedzy w zakresie potencjalnych zagrożeń występujących w cyberprzestrzeni, cyberprzestępstw takich jak wyłudzenie informacji (phishing), botnety, oszustwa finansowe i bankowe, a także promowanie podstawowego doradztwa w kwestii uwierzytelnienia i ochrony danych.
- (28) Aby zapewnić pełną realizację swoich celów, Agencja powinna utrzymywać kontakty z właściwymi organami, w tym z organami zajmującymi się zwalczaniem cyberprzestępczości, takimi jak Europol, oraz organami ochrony prywatności, aby wymieniać się *know-how* i najlepszymi praktykami oraz doradzać w sprawie aspektów bezpieczeństwa sieci i informacji, które mogą mieć wpływ na ich pracę. Agencja powinna zmierzać do uzyskania synergii między wysiłkami tych organów a jej własnymi wysiłkami na rzecz wspierania wyższego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji. Przedstawiciele krajowych i unijnych organów egzekwowania prawa oraz organów ochrony prywatności powinni być uprawnieni do członkostwa w istniejącej przy Agencji Stałej Grupie Przedstawicieli Zainteresowanych Stron. Utrzymując kontakty z organami egzekwowania prawa w kwestiach z zakresu bezpieczeństwa sieci i informacji, które mogłyby mieć wpływ na ich pracę, Agencja powinna respektować istniejące kanały informacji i ustalonione sieci.
- (29) Komisja zainicjowała europejskie partnerstwo publiczno-prywatne na rzecz odporności, stanowiące elastyczną ogólnounijną platformę współpracy w zakresie odporności infrastruktury ICT, w ramach której Agencja powinna odgrywać rolę polegającą na ułatwianiu zbierania się zainteresowanych stron w celu omówienia priorytetów polityki publicznej, ekonomicznych i rynkowych aspektów wyzwań oraz środków na rzecz odporności ICT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51.

- (30) Aby promować bezpieczeństwo sieci i informacji oraz zwiększyć jego postrzegalność, Agencja powinna ułatwiać współpracę między właściwymi podmiotami publicznymi państw członkowskich, w szczególności wspierając rozwój i wymianę najlepszych praktyk i programów na rzecz budzenia świadomości oraz intensyfikując prowadzone działania informacyjne. Agencja powinna również wspierać współpracę między zainteresowanymi stronami a instytucjami Unii, między innymi promując wymianę informacji i działania na rzecz budzenia świadomości.
- (31) Aby zwiększyć poziom bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii, Agencja powinna promować współpracę oraz wymianę informacji i najlepszych praktyk między stosownymi organizacjami, takimi jak zespoły reagowania na komputerowe incydenty naruszające bezpieczeństwo (CSIRT) i zespoły reagowania na incydenty komputerowe (CERT).
- (32) Unijny system sprawnie funkcjonujących zespołów CERT powinien stanowić podstawę bezpieczeństwa unijnej infrastruktury bezpieczeństwa sieci i informacji. Agencja powinna wspierać zespoły CERT z państw członkowskich oraz unijne zespoły CERT w prowadzeniu sieci zespołów CERT, w tym również członków europejskiej grupy rządowych zespołów CERT. W celu zapewnienia, aby każdy zespół CERT dysponował wystarczająco zaawansowanym potencjałem, który w możliwie największym stopniu odpowiada potencjałowi najbardziej zaawansowanych zespołów CERT, Agencja powinna wspierać utworzenie i działanie systemu wzajemnej oceny. Agencja powinna ponadto promować i wspierać współpracę między odpowiednimi zespołami CERT w przypadku incydentów, ataków czy zakłóceń dotyczących sieci lub infrastruktury zarządzanej lub chronionej przez zespoły CERT i angażujących lub potencjalnie angażujących co najmniej dwa zespoły CERT.
- (33) Skuteczna polityka bezpieczeństwa sieci i informacji powinna opierać się na dobrze opracowanych metodach oceny ryzyka, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym. Metody i procedury oceny ryzyka są używane na różnych poziomach bez wspólnej praktyki dotyczącej ich skutecznego stosowania. Promowanie i rozwój najlepszych praktyk w zakresie oceny ryzyka oraz interoperacyjnych rozwiązań w zakresie zarządzania ryzykiem w sektorze publicznym i prywatnym zwiększy poziom bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych w Unii. W tym celu Agencja powinna wspierać współpracę między zainteresowanymi stronami na poziomie Unii, ułatwiając im utworzenie i wprowadzenie europejskich i międzynarodowych norm dotyczących zarządzania ryzykiem oraz wymiernych wskaźników bezpieczeństwa produktów, systemów, sieci i usług elektronicznych, które wraz z oprogramowaniem wspórtworzą sieć i systemy informatyczne.
- (34) W stosownych przypadkach, przydatnych z punktu widzenia celów i zadań Agencji, powinna ona dzielić się doświadczeniami i ogólnymi informacjami z instytucjami, organami, urzędami i agencjami Unii zajmującymi się bezpieczeństwem sieci i informacji. Agencja powinna przyczynić się do określenia – na poziomie unijnym – priorytetów badawczych w dziedzinie odporności sieci oraz bezpieczeństwa sieci i informacji, a także powinna przekazywać odpowiednim instytucjom badawczym wiedzę na temat potrzeb przemysłu.
- (35) Agencja powinna zachęcać państwa członkowskie i usługodawców do zwiększania ogólnych standardów bezpieczeństwa, tak aby wszyscy użytkownicy internetu podjęli niezbędne kroki celem zapewnienia sobie własnego bezpieczeństwa w cyberprzestrzeni.
- (36) Problemy bezpieczeństwa sieci i informacji mają charakter globalny. Istnieje potrzeba zacieśnienia współpracy międzynarodowej w celu poprawy norm bezpieczeństwa, włącznie ze zdefiniowaniem wspólnych norm zachowania oraz kodeksu postępowania, wymiany informacji, promowania sprawniejszej współpracy międzynarodowej w odpowiedzi na pojawiające się wyzwania oraz w celu wypracowania wspólnego globalnego podejścia do kwestii bezpieczeństwa sieci i informacji. W tym celu Agencja powinna wspierać dalsze zaangażowanie Unii oraz współpracę z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, udostępniając, w stosownych przypadkach, właściwym instytucjom, organom, urzędom i agencjom Unii niezbędną wiedzę specjalistyczną i analizy.
- (37) Agencja powinna działać zgodnie z zasadą pomocniczości, zapewniając odpowiedni poziom koordynacji między państwami członkowskimi w kwestiach związanych z bezpieczeństwem sieci i informacji oraz poprawiając skuteczność polityk krajowych, a tym samym zwiększając ich wartość, oraz zgodnie z zasadą proporcjonalności, nie wykraczając poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Realizacja zadań przez Agencję powinna wzmacniać kompetencje, ale nie powinna ich ograniczać ani przejmować, utrudniać ich wykonywania bądź powielać odpowiednich uprawnień i zadań krajowych organów regulacyjnych określonych w dyrektywach dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej, a także kompetencji oraz odpowiednich uprawnień i zadań Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) ustanowionego na mocy rozporządzenia (WE) nr 1211/2009 ⁽¹⁾ oraz Komitetu ds. Łączności, o którym mowa w dyrektywie 2002/21/WE, europejskich i krajowych organów normalizacyjnych oraz Stałego Komitetu powołanego na mocy dyrektywy 98/34/WE ⁽²⁾, jak również niezależnych organów nadzorczych państw członkowskich powołanych na mocy dyrektywy 95/46/WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd (Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37).

- (38) Konieczne jest wdrożenie określonych zasad dotyczących zarządzania Agencją, aby spełnić wymogi wspólnego oświadczenia i wspólnego podejścia uzgodnionych w ramach międzyinstytucjonalnej grupy roboczej ds. agencji zdecentralizowanych UE w lipcu 2012 r., których celem jest usprawnienie działań Agencji i zwiększenie ich skuteczności.
- (39) Wspólne oświadczenie i wspólne podejście powinny również znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w programach prac Agencji, jej ocenach, a także w sprawozdawczości Agencji i jej praktyce administracyjnej.
- (40) Aby Agencja mogła prawidłowo funkcjonować, Komisja i państwa członkowskie powinny zapewnić, aby osoby, które mają zostać powołane na członków zarządu, posiadały odpowiednie doświadczenie zawodowe. Komisja i państwa członkowskie powinny również dołożyć starań, aby ograniczyć rotację swoich przedstawicieli w zarządzie, tak aby zapewnić ciągłość jego pracy.
- (41) Istotne jest, aby Agencja zyskała i utrzymywała opinię bezstronnego i integralnego podmiotu o wysokich standardach zawodowych. W związku z tym zarząd powinien przyjąć kompleksowe, obejmujące całą Agencję zasady zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi.
- (42) Z uwagi na specyfikę Agencji i poważne wyzwania, jakim musi sprostać, należy uprościć i umocnić jej strukturę organizacyjną, aby zapewnić większą efektywność i skuteczność Agencji. Należy zatem między innymi utworzyć radę wykonawczą Agencji, aby umożliwić zarządowi skupienie się na kwestiach o strategicznym znaczeniu.
- (43) Zarząd powoła księgowego zgodnie z przepisami przyjętymi na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU, Euratom) nr 966/2012 („rozporządzenie finansowe”) ⁽¹⁾.
- (44) Aby zapewnić skuteczność Agencji, państwa członkowskie i Komisja powinny być reprezentowane w zarządzie, który powinien określać ogólny kierunek działalności Agencji oraz zapewnić, aby wykonywała ona zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Zarząd powinien posiadać uprawnienia niezbędne do uchwalania budżetu, kontroli jego wykonania, przyjmowania stosownych przepisów finansowych, ustalania przejrzystych procedur pracy w zakresie podejmowania decyzji przez Agencję, przyjmowania programu prac Agencji, uchwalania jej regulaminu wewnętrznego oraz wewnętrznych zasad działania, powoływania dyrektora wykonawczego, podejmowania decyzji o przedłużeniu jego mandatu po uzyskaniu opinii Parlamentu Europejskiego oraz do podejmowania decyzji o zakończeniu tego mandatu. Zarząd powinien ustanowić radę wykonawczą wspierającą go w realizacji powierzonych mu zadań administracyjnych i budżetowych.
- (45) Sprawne funkcjonowanie Agencji wymaga, aby dyrektor wykonawczy był powoływany w oparciu o względy merytoryczne oraz udokumentowane zdolności administracyjne i zarządcze, a także kompetencje i doświadczenie w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji, oraz aby wykonywał swoje obowiązki w sposób całkowicie niezależny w odniesieniu do organizacji wewnętrznego funkcjonowania Agencji. W tym celu dyrektor wykonawczy powinien opracować propozycję programu prac Agencji, po uprzednim zasięgnięciu opinii Komisji, oraz podjąć wszystkie niezbędne czynności w celu zapewnienia prawidłowego wykonania tego programu. Dyrektor wykonawczy powinien przygotowywać roczne sprawozdanie dla zarządu, sporządzać preliminarz dochodów i wydatków Agencji oraz wykonywać budżet.
- (46) Dyrektor wykonawczy powinien mieć możliwość powoływania grup roboczych *ad hoc* w celu rozwiązywania określonych kwestii, w szczególności o charakterze naukowym, technicznym bądź prawnym lub społeczno-gospodarczym. Powołując grupy robocze *ad hoc*, dyrektor wykonawczy powinien uzyskiwać i uwzględniać opinie odpowiednich ekspertów zewnętrznych, aby zapewnić Agencji dostęp do najnowszych informacji dostępnych na temat wyzwań związanych z bezpieczeństwem, jakie niesie ze sobą rozwój społeczeństwa informacyjnego. Dyrektor wykonawczy powinien zapewnić, aby członkowie grup roboczych *ad hoc* byli wybierani według najbardziej surowych kryteriów dotyczących kompetencji zawodowych, z należyтым uwzględnieniem zrównoważonej reprezentacji – w zależności od specyfiki rozpatrywanych kwestii – przedstawicieli administracji publicznej państw członkowskich, instytucji Unii i sektora prywatnego, w tym przemysłu, użytkowników oraz ekspertów akademickich w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji. W stosownych przypadkach dyrektor wykonawczy powinien mieć możliwość zapraszania do udziału w pracach grup roboczych, po indywidualnym rozpatrzeniu każdej sprawy, poszczególnych ekspertów uznawanych za kompetentnych w danej dziedzinie. Agencja powinna pokrywać ich wydatki zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym i przepisami przyjętymi na mocy rozporządzenia finansowego.
- (47) Agencja powinna posiadać organ doradczy w postaci Stałej Grupy Przedstawicieli Zainteresowanych Stron w celu zapewnienia regularnego dialogu z sektorem prywatnym, organizacjami konsumenckimi i innymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami. Stała Grupa

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (EU, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- Przedstawiciele Zainteresowanych Stron, utworzona przez zarząd na wniosek dyrektora wykonawczego, powinna skupiać się na zagadnieniach istotnych dla zainteresowanych stron i kierować na nie uwagę Agencji. W stosownych przypadkach i zgodnie z porządkiem obrad posiedzeń, dyrektor wykonawczy powinien mieć możliwość zapraszania do udziału w posiedzeniach tej grupy przedstawiciele Parlamentu Europejskiego oraz innych właściwych organów.
- (48) W związku z szeroką reprezentacją zainteresowanych stron w Stałej Grupie Przedstawiciele Zainteresowanych Stron oraz uwzględniając fakt zasięgania opinii tej grupy w szczególności w sprawie projektu programu prac, uczestnictwo zainteresowanych stron w zarządzie nie jest już konieczne.
- (49) Agencja powinna stosować odpowiednie przepisy prawa Unii dotyczące publicznego dostępu do dokumentów zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Informacje przetwarzane przez Agencję do celów związanych z jej wewnętrznym funkcjonowaniem oraz informacje przetwarzane przy wykonywaniu jej zadań powinny podlegać rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾.
- (50) Agencja powinna działać zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do instytucji Unii oraz ustawodawstwem krajowym dotyczącym postępowania z dokumentami sensytywnymi.
- (51) W celu zagwarantowania pełnej autonomii i niezależności Agencji oraz umożliwienia jej wykonywania dodatkowych oraz nowych zadań, w tym również nieprzewidywanych, nagłych zadań nadzwyczajnych, powinna ona posiadać wystarczający własny niezależny budżet, którego dochody pochodzą przede wszystkim z wkładu Unii oraz z wkładów państw trzecich uczestniczących w pracach Agencji. Większość personelu Agencji powinna pracować bezpośrednio przy operacyjnym wykonywaniu jej mandatu. Przyjmujące państwo członkowskie bądź jakiegokolwiek inne państwo członkowskie powinno mieć możliwość dobrowolnego wnoszenia wkładu na rzecz dochodów Agencji. Procedura budżetowa Unii powinna nadal mieć zastosowanie do wszelkich dotacji pochodzących z budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Ponadto Trybunał Obrachunkowy powinien przeprowadzać kontrolę sprawozdań finansowych Agencji w celu zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności.
- (52) Ze względu na nieustannie zmieniający się charakter zagrożeń oraz ewolucję unijnej polityki w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji, a także w celu dostosowania do wieloletnich ram finansowych, mandat Agencji powinien być ustanowiony na czas określony wynoszący siedem lat z możliwością przedłużenia tego okresu.
- (53) Działalność Agencji powinna być oceniana w sposób niezależny. Ocena ta powinna dotyczyć skuteczności Agencji w realizacji jej celów, metod pracy i zasadności zadań, w celu ustalenia, czy cele Agencji są w dalszym ciągu zasadne, oraz na tej podstawie, czy należy przedłużyć jej mandat i ewentualnie na jaki okres.
- (54) W przypadku gdy pod koniec mandatu Agencji Komisja nie złoży wniosku o jego przedłużenie, Agencja i Komisja podejmą odpowiednie działania w celu uregulowania w szczególności kwestii umów z pracownikami i rozwiązań budżetowych.
- (55) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji, aby przyczynić się do wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii i podniesienia poziomu wiedzy oraz rozwijania i wspierania kultury bezpieczeństwa sieci i informacji w społeczeństwie na rzecz obywateli, konsumentów, przedsiębiorstw i organizacji sektora publicznego w Unii, wnosząc w ten sposób wkład w tworzenie i prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, nie może zostać w osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie może wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (56) Należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 460/2004.
- (57) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 20 grudnia 2010 r. ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 101 z 1.4.2011, s. 20.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

SEKCJA 1,

ZAKRES STOSOWANIA, CELE I ZADANIA

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Agencję Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA, zwaną dalej „Agencją”) w celu realizacji powierzonych jej zadań służących zapewnieniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii oraz w celu podnoszenia poziomu wiedzy w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji oraz rozwijania i wspierania kultury bezpieczeństwa sieci i informacji na rzecz obywateli, konsumentów, przedsiębiorstw oraz organizacji sektora publicznego w Unii, przyczyniając się tym samym do tworzenia i prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Cele i zadania Agencji pozostają bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji, a w każdym przypadku dla działań związanych z bezpieczeństwem publicznym, obroną, bezpieczeństwem narodowym (w tym również dobrobytem gospodarczym państwa w przypadku kwestii, które dotyczą kwestii bezpieczeństwa narodowego) oraz działań państwa w dziedzinie prawa karnego.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia „bezpieczeństwo sieci i informacji” oznacza zdolność sieci lub systemu informatycznego do przeciwstawienia się, przy określonym poziomie poufności, przypadkowym zdarzeniom lub nielegalnym bądź podstępny działaniom, naruszającym dostępność, autentyczność, integralność i poufność przechowywanych lub przesyłanych danych oraz związanych z nimi usług oferowanych lub dostępnych poprzez te sieci i systemy.

Artykuł 2

Cele

1. Agencja rozwija i utrzymuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej.

2. Agencja pomaga instytucjom, organom, urządóm i agencjom Unii w opracowywaniu polityk z zakresu bezpieczeństwa sieci i informacji.

3. Agencja pomaga instytucjom, organom, urządóm i agencjom Unii oraz państwóm członkowskim w realizacji polityki niezbędnej do spełniania wymogów prawnych i regulacyjnych w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji określonych w obowiązujących i przyszłych aktach prawnych Unii, przyczyniając się tym samym do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

4. Agencja pomaga Unii i państwóm członkowskim w zwiększaniu i wzmacnianiu ich zdolności i gotowości do zapobiegania problemom i incydentom w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji, ich wykrywania oraz skutecznego reagowania na te zdarzenia.

5. Agencja wykorzystuje swoją wiedzę specjalistyczną do pobudzania szeroko zakrojonej współpracy między podmiotami sektora publicznego i prywatnego.

Artykuł 3

Zadania

1. W ramach celu określonego w art. 1 oraz aby osiągnąć cele określone w art. 2, przy jednoczesnym poszanowaniu art. 1 ust. 2, Agencja wykonuje następujące zadania:

- a) wspiera opracowywanie polityki i prawa Unii poprzez:
- (i) pomoc i doradztwo we wszystkich sprawach dotyczących polityki i prawa Unii w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji;
 - (ii) wykonywanie prac przygotowawczych, zapewnianie doradztwa i analiz dotyczących rozwoju i aktualizacji polityki i prawa Unii w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji;
 - (iii) analizowanie publicznie dostępnych strategii bezpieczeństwa sieci i informacji oraz wspieranie publikacji tych strategii;
- b) wspiera budowanie potencjału poprzez:
- (i) wspieranie państw członkowskich, na ich wniosek, w staraniach na rzecz opracowywania i poprawy możliwości w zakresie zapobiegania problemom i zdarzeniom w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji, wykrywania i analizowania tych problemów i zdarzeń oraz w zakresie zdolności reagowania na nie, a także zapewnianie państwóm członkowskim niezbędnej wiedzy;
 - (ii) wspieranie i ułatwianie dobrowolnej współpracy między państwami członkowskimi oraz między instytucjami, organami, urządóm i agencjami Unii i państwami członkowskimi w zakresie podejmowanych przez nie wysiłków na rzecz zapobiegania problemom i incydentom związanym z bezpieczeństwem sieci i informacji, ich wykrywania oraz reagowania na te zdarzenia w przypadku gdy mają one skutki transgraniczne;
 - (iii) udzielanie pomocy instytucjom, organom, urządóm i agencjom Unii w podejmowanych przez nie wysiłkach na rzecz rozwijania potencjału w zakresie zapobiegania problemom i zdarzeniom w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji, wykrywania i analizowania tych problemów i zdarzeń, oraz w zakresie zdolności reagowania na nie, w szczególności poprzez wspieranie działania zespołu reagowania na incydenty komputerowe (CERT) na ich rzecz;
 - (iv) wspieranie umacniania potencjału krajowych, rządowych i unijnych zespołów CERT, w tym poprzez promowanie dialogu i wymiany informacji, w celu zapewnienia, aby każdy zespół CERT, zgodnie ze stanem wiedzy, spełniał szereg wspólnych minimalnych wymogów dotyczących kompetencji oraz działań zgodnie z najlepszymi praktykami;

- (v) wspieranie organizacji i prowadzenia unijnych ćwiczeń z zakresu bezpieczeństwa sieci i informacji oraz doradzanie państwom członkowskim, na ich wnioski, w zakresie ćwiczeń krajowych;
- (vi) udzielanie pomocy instytucjom, organom, urządóm i agencjom Unii oraz państwom członkowskim w staraniach na rzecz gromadzenia, analizowania oraz – zgodnie z wymogami państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa – rozpowszechniania stosownych danych dotyczących bezpieczeństwa sieci i informacji; a także, na podstawie informacji dostarczanych przez instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz państwa członkowskie zgodnie z przepisami prawa Unii i przepisami prawa krajowego zgodnymi z prawem Unii, utrzymywanie bieżącej wiedzy instytucji, organów, urzędów i agencji Unii w zakresie stanu bezpieczeństwa sieci i informacji w Unii, z korzyścią dla tych instytucji, organów, urzędów i agencji Unii oraz państw członkowskich;
- (vii) wspieranie opracowywania unijnego mechanizmu wczesnego ostrzegania, uzupełniającego mechanizmy państw członkowskich;
- (viii) oferowanie szkoleń w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji dla odpowiednich organów władz publicznych, w razie potrzeby we współpracy z zainteresowanymi stronami;
- c) wspiera dobrowolną współpracę między właściwymi organami publicznymi oraz między zainteresowanymi stronami, w tym również uniwersytetami i ośrodkami badawczymi w Unii, oraz wspiera zwiększanie świadomości, między innymi poprzez:
- (i) promowanie współpracy między krajowymi i rządowymi zespołami CERT lub zespołami reagowania na komputerowe incydenty naruszające bezpieczeństwo (CSIRT), w tym również CERT działającymi na rzecz instytucji, organów, urzędów i agencji Unii;
- (ii) wspieranie opracowywania i wymiany najlepszych praktyk, aby osiągnąć wysoki poziom bezpieczeństwa sieci i informacji;
- (iii) ułatwianie dialogu i wspieranie wysiłków na rzecz opracowywania i wymiany najlepszych praktyk;
- (iv) promowanie najlepszych praktyk w zakresie wymiany informacji i zwiększania świadomości;
- (v) wspieranie instytucji, organów, urzędów i agencji Unii, państw członkowskich oraz ich odpowiednich organów w organizacji działań na rzecz zwiększania świadomości, w tym na poziomie indywidualnych użytkowników, oraz innych działań w tym zakresie służących zwiększeniu bezpieczeństwa sieci i informacji oraz ich wyekspozowaniu poprzez dostarczenie najlepszych praktyk i wytycznych;
- d) wspiera badania naukowe oraz rozwój i normalizację poprzez:
- (i) ułatwianie utworzenia i wprowadzenia europejskich i międzynarodowych norm dotyczących zarządzania ryzykiem oraz bezpieczeństwa produktów, systemów, sieci i usług elektronicznych;
- (ii) doradzanie Unii i państwom członkowskim w zakresie potrzeb badawczych z dziedziny bezpieczeństwa sieci i informacji z myślą o skutecznym reagowaniu na bieżące i pojawiające się ryzyko oraz zagrożenia dla bezpieczeństwa sieci i informacji, w tym również w odniesieniu do nowych i wschodzących ICT, a także z myślą o skutecznym stosowaniu technologii zapobiegania ryzyku;
- e) współpracuje z instytucjami, organami, urządami i agencjami Unii, w tym również z podmiotami zajmującymi się cyberprzestępczością i ochroną prywatności i danych osobowych, w celu rozwiązania wspólnych problemów, w tym poprzez:
- (i) wymianę *know-how* i najlepszych praktyk;
- (ii) doradztwo w sprawie odpowiednich aspektów bezpieczeństwa sieci i informacji w celu rozwoju synergii;
- (f) wnosi wkład w starania Unii na rzecz współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w celu promowania współpracy międzynarodowej w kwestii bezpieczeństwa sieci i informacji, w tym poprzez:
- (i) udział, w stosownych przypadkach, w charakterze obserwatora oraz w organizacji międzynarodowych ćwiczeń, oraz analizowanie i informowanie o ich wynikach;
- (ii) ułatwianie wymiany najlepszych praktyk odpowiednich organizacji;
- (iii) zapewnianie instytucjom Unii wiedzy specjalistycznej.
2. Instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz organy państw członkowskich mogą zwracać się o doradztwo do Agencji w przypadku naruszenia bezpieczeństwa lub utraty integralności, które wywarły znaczący wpływ na funkcjonowanie sieci lub usług.
3. Agencja realizuje zadania powierzone jej na mocy aktów prawnych Unii.
4. Agencja formułuje w sposób niezależny wnioski i wskazówki oraz doradza w sprawach wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia oraz jego celów.

SEKCJA 2
ORGANIZACJA

Artykuł 4

Skład Agencji

1. W skład Agencji wchodzi:
 - a) zarząd;
 - b) dyrektor wykonawczy i jego personel; oraz
 - c) Stała Grupa Przedstawicieli Zainteresowanych Stron.
2. Aby przyczynić się do zwiększenia skuteczności i wydajności pracy Agencji, zarząd ustanawia radę wykonawczą.

Artykuł 5

Zarząd

1. Zarząd określa ogólny kierunek działalności Agencji oraz zapewnia, aby praca Agencji odbywała się zgodnie z przepisami i zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Zarząd zapewnia również spójność pracy Agencji z działaniami państw członkowskich oraz działaniami na poziomie Unii.
2. Zarząd przyjmuje roczny program prac Agencji oraz wieloletni program prac Agencji.
3. Zarząd przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Agencji oraz przesyła je do dnia 1 lipca następnego roku Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu. Roczne sprawozdanie zawiera sprawozdanie finansowe i opisuje sposób wykonania przez Agencję wskaźników wyników. Roczne sprawozdanie jest podawane do wiadomości publicznej.
4. Zarząd przyjmuje strategię przeciwdziałania nadużyciom, która jest proporcjonalna do ryzyka nadużyć, z uwzględnieniem analizy kosztów i korzyści środków, które mają być wdrożone.
5. Zarząd zapewnia odpowiednie działania następcze w związku ze stwierdzonymi faktami i zaleceniami wynikającymi z dochodzeń przeprowadzanych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz z różnych sprawozdań z kontroli i ocen, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych.
6. Zarząd przyjmuje zasady dotyczące zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi.

7. W odniesieniu do personelu Agencji zarząd wykonuje uprawnienia przyznane mu na mocy Regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym” i „warunkami zatrudnienia innych pracowników”), ustanowionego rozporządzeniem (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68⁽¹⁾, dotyczące odpowiednio organu powołującego i organu uprawnionego do zawierania umów o pracę.

Zarząd przyjmuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 110 regulaminu pracowniczego, decyzję na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników dotyczącą przekazania odpowiednich uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu. Dyrektor wykonawczy może dalej przekazać te uprawnienia.

W przypadku gdy wymagają tego nadzwyczajne okoliczności, zarząd może odwołać przekazanie uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu oraz uprawnienia dalej przekazane przez dyrektora wykonawczego. W takim przypadku zarząd może przekazać te uprawnienia na określony czas jednemu z członków zarządu lub pracownikowi innemu niż dyrektor wykonawczy.

8. Zarząd przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze do regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 110 regulaminu pracowniczego.

9. Zarząd powołuje dyrektora wykonawczego i może przedłużyć jego kadencję lub odwołać go ze stanowiska zgodnie z art. 24 niniejszego rozporządzenia.

10. Zarząd przyjmuje swój regulamin wewnętrzny oraz regulamin wewnętrzny rady wykonawczej po konsultacji z Komisją. Regulamin wewnętrzny przewiduje podejmowanie decyzji w trybie przyspieszonym w procedurze pisemnej lub za pośrednictwem telekonferencji.

11. Zarząd przyjmuje wewnętrzne zasady działania Agencji po konsultacji ze służbami Komisji. Zasady te są podawane do wiadomości publicznej.

12. Zarząd przyjmuje przepisy finansowe mające zastosowanie do Agencji. Nie mogą one zawierać odstępstw od rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾, chyba że takie odstępstwa są szczególnie niezbędne dla funkcjonowania Agencji, a Komisja wyrazi na nie uprzednią zgodę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

13. Zarząd przyjmuje wieloletni plan polityki kadrowej po konsultacji ze służbami Komisji oraz należytym poinformowaniu Parlamentu Europejskiego i Rady.

Artykuł 6

Skład zarządu

1. W skład zarządu wchodzi po jednym przedstawicielu każdego z państw członkowskich oraz dwóch przedstawicieli wyznaczonych przez Komisję. Prawo głosu przysługuje wszystkim przedstawicielom.

2. Każdy z członków zarządu posiada zastępcę, który reprezentuje członka w przypadku jego nieobecności.

3. Członkowie zarządu i ich zastępcy są powoływani ze względu na znajomość zadań i celów Agencji, z uwzględnieniem ich zdolności kierowniczych, administracyjnych i budżetowych istotnych dla wykonania zadań wymienionych w art. 5. Komisja i państwa członkowskie powinny dołożyć starań, aby ograniczyć rotację swoich przedstawicieli w zarządzie w celu zapewnienia ciągłości jego prac. Komisja i państwa członkowskie dążą do zapewnienia zrównoważonej reprezentacji kobiet i mężczyzn w zarządzie.

4. Kadencja członków zarządu i ich zastępców wynosi cztery lata. Kadencja ta jest odnawialna.

Artykuł 7

Przewodniczący zarządu

1. Zarząd wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego na okres trzech lat z możliwością odnowienia. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego, jeżeli przewodniczący nie jest w stanie pełnić swoich obowiązków.

2. Przewodniczący może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed odpowiednią komisją lub komisjami Parlamentu Europejskiego i udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez członków.

Artykuł 8

Posiedzenia

1. Posiedzenia zarządu są zwoływane przez jego przewodniczącego.

2. Zwyczajne posiedzenia zarządu odbywają się co najmniej raz w roku. Na wniosek przewodniczącego lub co najmniej jednej trzeciej członków zarządu odbywają się również posiedzenia nadzwyczajne zarządu.

3. Dyrektor wykonawczy bierze udział w posiedzeniach zarządu bez prawa głosu.

Artykuł 9

Głosowanie

1. Zarząd podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów swoich członków.

2. Do przyjęcia regulaminu wewnętrznego zarządu, wewnętrznych zasad działania Agencji, budżetu, rocznego i wieloletniego programu prac, do powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania dyrektora wykonawczego oraz do powołania przewodniczącego zarządu wymagana jest większość dwóch trzecich głosów wszystkich członków zarządu.

Artykuł 10

Rada wykonawcza

1. Zarządowi pomaga rada wykonawcza.

2. Rada wykonawcza przygotowuje decyzje, które mają zostać podjęte przez zarząd jedynie w sprawach administracyjnych i budżetowych.

Wraz z zarządem rada wykonawcza zapewnia odpowiednie działania następcze w związku ze stwierdzonymi faktami i zaleceniami wynikającymi z dochodzeń przeprowadzanych przez OLAF oraz z różnych sprawozdań z kontroli i ocen, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych.

Bez uszczerbku dla obowiązków dyrektora wykonawczego, określonych w art. 11, rada wykonawcza wspiera dyrektora wykonawczego i doradza mu przy wdrażaniu decyzji zarządu w sprawach administracyjnych i budżetowych.

3. W skład rady wykonawczej wchodzi pięciu członków wybranych spośród członków zarządu, w tym przewodniczący zarządu, który może również przewodniczyć radzie wykonawczej, oraz jeden z przedstawicieli Komisji.

4. Kadencja członków rady wykonawczej odpowiada kadencji członków zarządu określonej w art. 6 ust. 4.

5. Posiedzenia rady wykonawczej odbywają się co najmniej raz na trzy miesiące. Na wniosek członków przewodniczący rady wykonawczej zwołuje dodatkowe posiedzenia.

Artykuł 11

Obowiązki dyrektora wykonawczego

1. Agencja jest zarządzana przez dyrektora wykonawczego, który zachowuje niezależność podczas pełnienia swoich obowiązków.

2. Dyrektor wykonawczy jest odpowiedzialny za:
- a) bieżące zarządzanie Agencją;
 - b) wdrażanie decyzji podjętych przez zarząd;
 - c) opracowanie, po konsultacji z zarządem, rocznego programu prac i wieloletniego programu prac oraz przedłożenie ich zarządowi po konsultacji z Komisją;
 - d) wykonanie rocznego programu prac i wieloletniego programu prac oraz przedstawienie zarządowi sprawozdania z ich wykonania;
 - e) przygotowanie rocznego sprawozdania z działalności Agencji i przedstawienie go zarządowi do zatwierdzenia;
 - f) przygotowanie planu działania w następstwie wniosków z wcześniejszych ocen oraz przedkładanie Komisji co dwa lata sprawozdania z postępów;
 - g) ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegawczych przed nadużyciami finansowymi, korupcją i jakąkolwiek inną nielegalną działalnością, przez skuteczne kontrole, a w przypadku wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskanie nienależycie wypłaconych kwot, a w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje administracyjne i finansowe;
 - h) przygotowanie strategii Agencji na rzecz przeciwdziałania nadużyciom i przedstawienie jej zarządowi do zatwierdzenia;
 - i) zapewnienie wykonywania zadań przez Agencję zgodnie z wymogami podmiotów korzystających z jej usług, w szczególności w odniesieniu do ich adekwatności;
 - j) nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów z instytucjami, organami, urzędami i agencjami Unii;
 - k) nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów ze środowiskiem przedsiębiorców i organizacjami konsumenckimi w celu zapewnienia regularnego dialogu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami;
 - l) realizację innych zadań powierzonych dyrektorowi wykonawczemu na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. W razie konieczności oraz w ramach celów i zadań Agencji dyrektor wykonawczy może tworzyć grupy robocze *ad hoc* złożone z ekspertów, w tym ekspertów reprezentujących właściwe organy państw członkowskich. Zarząd jest o tym informowany z wyprzedzeniem. Procedury dotyczące w szczególności składu, powoływania ekspertów przez dyrektora wykonawczego oraz działania grup roboczych *ad hoc* są określone w wewnętrznych zasadach działania Agencji.

4. W razie konieczności dyrektor wykonawczy udostępnia zarządowi i radzie wykonawczej personel administracyjny i inne zasoby.

Artykuł 12

Stała Grupa Przedstawicieli Zainteresowanych Stron

1. Zarząd ustanawia, działając na wniosek dyrektora wykonawczego, Stałą Grupę Przedstawicieli Zainteresowanych Stron złożoną z renomowanych ekspertów reprezentujących odpowiednie zainteresowane strony, takie jak sektor ICT, dostawcy publicznie dostępnych sieci lub usług łączności elektronicznej, grupy konsumenckie, eksperci akademicy w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji oraz przedstawiciele krajowych organów regulacyjnych zgłoszonych na mocy dyrektywy 2002/21/WE, a także unijne organy egzekwowania prawa i ochrony prywatności.

2. Procedury dotyczące w szczególności liczby, składu i powoływania członków Stałej Grupy Przedstawicieli Zainteresowanych Stron przez zarząd, wniosku dyrektora wykonawczego, a także funkcjonowanie grupy, są określone w wewnętrznych zasadach działania Agencji i podawane do wiadomości publicznej.

3. Stałej Grupie Przedstawicieli Zainteresowanych Stron przewodniczy dyrektor wykonawczy lub jakakolwiek osoba wyznaczona w danym przypadku przez dyrektora wykonawczego.

4. Kadencja członków Stałej Grupy Przedstawicieli Zainteresowanych Stron wynosi dwa i pół roku. Członkowie zarządu nie mogą być członkami Stałej Grupy Przedstawicieli Zainteresowanych Stron. Eksperci z Komisji i z państw członkowskich mają prawo do udziału w posiedzeniach i pracach Stałej Grupy Przedstawicieli Zainteresowanych Stron. Przedstawiciele innych organów uznanych przez dyrektora wykonawczego za właściwe, którzy nie są członkami Stałej Grupy Przedstawicieli Zainteresowanych Stron, mogą być zapraszani na jej posiedzenia i uczestniczyć w jej pracach.

5. Stała Grupa Przedstawicieli Zainteresowanych Stron doradza Agencji w związku z realizacją jej działań. Doradza w szczególności dyrektorowi wykonawczemu w sprawie przygotowania projektu programu prac Agencji oraz zapewnienia komunikacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami we wszystkich kwestiach związanych z programem prac.

SEKCJA 3

DZIAŁALNOŚĆ

Artykuł 13

Program prac

1. Agencja prowadzi działalność zgodnie z rocznym i wieloletnim programem prac, który zawiera wszystkie jej planowane działania.

2. Program prac zawiera odpowiednio dostosowane wskaźniki wyników umożliwiające skuteczną ocenę osiągnięć w zakresie realizacji celów.

3. Dyrektor wykonawczy jest odpowiedzialny za opracowanie projektu programu prac Agencji po uprzedniej konsultacji ze służbami Komisji. Przed dniem 15 marca każdego roku dyrektor wykonawczy przedstawia zarządowi program prac na następny rok.

4. Do dnia 30 listopada każdego roku zarząd przyjmuje program prac Agencji na następny rok po uzyskaniu opinii Komisji. Program prac uwzględnia zarys wieloletni. Zarząd zapewnia spójność programu prac z celami Agencji, a także z priorytetami wynikającymi z prawa i polityki Unii w dziedzinie bezpieczeństwa sieci i informacji.

5. Struktura programu prac jest oparta na zasadzie zarządzania kosztami działań. Program prac jest zgodny z preliminarem dochodów i wydatków Agencji oraz z budżetem Agencji na dany rok budżetowy.

6. Po przyjęciu programu prac przez zarząd dyrektor wykonawczy przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim, a także publikuje go. Na zaproszenie odpowiedniej komisji Parlamentu Europejskiego dyrektor wykonawczy przedstawia przyjęty roczny program prac i prowadzi wymianę poglądów na ten temat.

Artykuł 14

Wnioski kierowane do Agencji

1. Wnioski o udzielenie doradztwa i pomocy w zakresie odpowiadającym celom i zadaniom Agencji kieruje się do dyrektora wykonawczego wraz z informacjami uzupełniającymi wyjaśniającymi zgłaszane zagadnienie. Dyrektor wykonawczy informuje zarząd i radę wykonawczą o otrzymanych wnioskach, potencjalnych konsekwencjach pod względem zasobów oraz, w odpowiednim terminie, o dalszych działaniach podjętych w odniesieniu do wniosków. W przypadku odrzucenia wniosku przez Agencję uzasadnia ona tę decyzję.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, mogą być zgłaszane przez:

a) Parlament Europejski;

b) Radę;

c) Komisję;

d) jakikolwiek inny właściwy organ wyznaczony przez państwo członkowskie, taki jak krajowy organ regulacyjny określony w art. 2 dyrektywy 2002/21/WE.

3. Praktyczne rozwiązania w zakresie stosowania ust. 1 i 2, dotyczące w szczególności składania wniosków, określania priorytetów, podejmowania działań w odniesieniu do wniosków oraz informowania zarządu i rady wykonawczej o wnioskach skierowanych do Agencji, są określone przez zarząd w wewnętrznych zasadach działania Agencji.

Artykuł 15

Oświadczenie dotyczące konfliktu interesów

1. Członkowie zarządu, dyrektor wykonawczy oraz urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie składają oświadczenie dotyczące zobowiązań oraz oświadczenie wskazujące na brak lub istnienie jakichkolwiek bezpośrednich lub pośrednich interesów, które mogłyby zostać uznane za szkodzące ich niezależności. Oświadczenia te muszą być dokładne i wyczerpujące, składane co roku na piśmie i w razie konieczności aktualizowane.

2. Członkowie zarządu, dyrektor wykonawczy i eksperci zewnętrzni uczestniczący w grupach roboczych *ad hoc* dokładnie i wyczerpująco zgłaszają najpóźniej na początku każdego posiedzenia wszelkie interesy, które mogłyby zostać uznane za szkodzące ich niezależności w odniesieniu do zagadnień przewidzianych w porządku obrad oraz powstrzymują się od udziału w dyskusjach i głosowaniach dotyczących tych punktów.

3. W wewnętrznych zasadach działania Agencja określa praktyczne rozwiązania w zakresie zasad w odniesieniu do oświadczeń dotyczących konfliktu interesów, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 16

Przejrzystość

1. Agencja zapewnia wykonywanie swoich działań w oparciu o wysoki poziom przejrzystości oraz zgodnie z art. 17 i 18.

2. Agencja zapewnia, aby podmioty publiczne i wszelkie inne zainteresowane strony otrzymywały odpowiednie, obiektywne, wiarygodne i łatwo dostępne informacje, w szczególności w odniesieniu do wyników jej pracy. Agencja publikuje również oświadczenia dotyczące konfliktu interesów złożone zgodnie z art. 15.

3. Zarząd, działając na wniosek dyrektora wykonawczego, może upoważnić zainteresowane strony do obserwowania przebiegu niektórych działań Agencji.

4. W wewnętrznych zasadach działania Agencja określa praktyczne rozwiązania w zakresie wdrażania zasad przejrzystości, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 17

Poufność

1. Bez uszczerbku dla art. 18, Agencja nie ujawnia osobom trzecim przetwarzanych lub otrzymywanych informacji, w odniesieniu do których zgłoszono uzasadniony wniosek o zachowanie poufności części lub całości tych informacji.

2. Członkowie zarządu, dyrektor wykonawczy, członkowie Stałej Grupy Przedstawicieli Zainteresowanych Stron, eksperci zewnętrzni uczestniczący w pracach grup roboczych *ad hoc* oraz członkowie personelu Agencji, w tym również urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie, podlegają wymogom dotyczącym poufności określonym w art. 339 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nawet po zakończeniu pełnienia swoich obowiązków.

3. W swoich wewnętrznych zasadach działania Agencja określa praktyczne rozwiązania w zakresie wdrażania zasad poufności, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Jeżeli wymaga tego realizacja zadań przez Agencję, zarząd podejmuje decyzję o pozwoleniu Agencji na korzystanie z informacji niejawnych. W takim przypadku zarząd, w porozumieniu ze służbami Komisji, przyjmuje wewnętrzne zasady działania uwzględniające zasady bezpieczeństwa określone w decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniającej jej regulamin wewnętrzny⁽¹⁾. Zasady te obejmują, między innymi, przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania informacji niejawnych.

Artykuł 18

Dostęp do dokumentów

1. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 ma zastosowanie do dokumentów pozostających w posiadaniu Agencji.

2. Zarząd przyjmuje ustalenia dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w ciągu sześciu miesięcy od ustanowienia Agencji.

3. Decyzje przyjęte przez Agencję na mocy art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą być przedmiotem skarg składanych do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich na

mocy art. 228 TFUE lub spraw kierowanych do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na mocy art. 263 TFUE.

SEKCJA 4

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 19

Przyjęcie budżetu

1. Dochody Agencji składają się z wkładu pochodzącego z budżetu Unii, wkładów państw trzecich uczestniczących w pracach Agencji, zgodnie z art. 30, oraz dobrowolnych finansowych lub rzeczowych wkładów państw członkowskich. Państwa członkowskie dobrowolnie wnoszące wkład nie mogą domagać się przyznania im w zamian żadnych specjalnych praw ani świadczeń.

2. Wydatki Agencji obejmują wydatki na personel, wsparcie administracyjne i techniczne, infrastrukturę i działalność operacyjną oraz wydatki wynikające z umów zawartych ze stronami trzecimi.

3. Do dnia 1 marca każdego roku dyrektor wykonawczy sporządza projekt zestawienia zawierającego szacunkowe dochody i wydatki Agencji w następnym roku budżetowym oraz przekazuje ten projekt zarządowi wraz z planem zatrudnienia.

4. Dochody i wydatki równoważą się.

5. Każdego roku zarząd opracowuje, na podstawie projektu zestawienia zawierającego szacunkowe dochody i wydatki sporządzonego przez dyrektora wykonawczego, szacunkowe zestawienie dochodów i wydatków Agencji w następnym roku budżetowym.

6. Do dnia 31 marca każdego roku zarząd przesyła Komisji oraz państwom trzecim, z którymi Unia zawarła umowy zgodnie z art. 30, to szacunkowe zestawienie obejmujące projekt planu zatrudnienia wraz z projektem programu prac.

7. Komisja przekazuje to szacunkowe zestawienie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z projektem budżetu ogólnego Unii.

8. Na podstawie tego szacunkowego zestawienia Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii dane, które uważa za niezbędne w związku z planem zatrudnienia, oraz kwotę subwencji obciążającej budżet ogólny, oraz przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zgodnie z art. 314 TFUE.

9. Parlament Europejski i Rada zatwierdzają środki na subwencję dla Agencji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.

10. Parlament Europejski i Rada przyjmują plan zatrudnienia Agencji.

11. Zarząd przyjmuje budżet Agencji równocześnie z programem prac. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W stosownych przypadkach zarząd dostosowuje budżet i program prac Agencji zgodnie z budżetem ogólnym Unii. Zarząd niezwłocznie przekazuje budżet Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komisji.

Artykuł 20

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. W celu ułatwienia zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej nielegalnej działalności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999⁽¹⁾, Agencja, w ciągu sześciu miesięcy od dnia rozpoczęcia swojej działalności, przystępuje do Porozumienia Międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽²⁾ oraz przyjmuje odpowiednie przepisy mające zastosowanie do wszystkich pracowników Agencji w oparciu o wzór określony w załączniku do tego porozumienia.

2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do kontroli, na podstawie dokumentacji i na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Agencji unijne środki finansowe.

3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1073/1999 oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu i inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽³⁾, aby ustalić, czy miały miejsce nadużycia finansowe, korupcja lub jakkolwiek inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii w związku z dokonywanym przez Agencję finansowaniem dotacji lub umowy.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, w umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, zamówieniach, umowach o udzielenie dotacji i decyzjach o udzieleniu dotacji Agencji zamieszcza się przepisy wyraźnie

upoważniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich kontroli i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

Artykuł 21

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor wykonawczy jest odpowiedzialny za wykonanie budżetu Agencji.

2. Audytor wewnętrzny Komisji ma te same uprawnienia wobec Agencji co wobec służb Komisji.

3. Do dnia 1 marca następującego po każdym roku budżetowym (1 marca roku N + 1) księgowy Agencji przesyła tymczasowe sprawozdanie finansowe księgowemu Komisji wraz ze sprawozdaniem dotyczącym zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Księgowy Komisji sporządza skonsolidowane tymczasowe sprawozdanie finansowe instytucji oraz organów zdecentralizowanych zgodnie z art. 147 rozporządzenia finansowego.

4. Do dnia 31 marca roku N + 1 księgowy Komisji przesyła tymczasowe sprawozdanie finansowe Agencji Trybunałowi Obrachunkowemu wraz ze sprawozdaniem dotyczącym zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Sprawozdanie dotyczące zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy przesyła się także Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Po otrzymaniu wniosków Trybunału Obrachunkowego dotyczących tymczasowego sprawozdania finansowego Agencji, zgodnie z art. 148 rozporządzenia finansowego, dyrektor wykonawczy opracowuje na swoją odpowiedzialność końcowe sprawozdanie finansowe Agencji i przesyła je zarządowi w celu uzyskania opinii.

6. Zarząd przedstawia opinię na temat końcowego sprawozdania finansowego Agencji.

7. Do dnia 1 lipca roku N + 1 dyrektor wykonawczy przekazuje ostateczne sprawozdanie finansowe Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu wraz z opinią zarządu, w tym również sprawozdanie dotyczące zarządzania budżetowego i finansowego w danym roku budżetowym oraz uwagi Trybunału Obrachunkowego.

8. Dyrektor wykonawczy publikuje ostateczne sprawozdanie finansowe.

9. Do dnia 30 września roku N + 1 dyrektor wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi, a kopię tej odpowiedzi przesyła także zarządowi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1).

⁽²⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczące dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.).

⁽³⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

10. Dyrektor wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek, wszystkie informacje niezbędne do sprawnego stosowania procedury udzielenia absolutorium za dany rok budżetowy, zgodnie z art. 165 ust. 3 rozporządzenia finansowego.

11. Parlament Europejski, działając na podstawie zalecenia Rady, udziela dyrektorowi wykonawczemu, do dnia 15 maja roku N + 2, absolutorium z wykonania budżetu w roku N.

SEKCJA 5

PERSONEL

Artykuł 22

Przepisy ogólne

Do personelu Agencji mają zastosowanie regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia innych pracowników oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu stosowania przepisów regulaminu pracowniczego.

Artykuł 23

Przywileje i immunitety

Do Agencji i jej personelu ma zastosowanie Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, załączony do Traktatu o Unii Europejskiej i do TFUE.

Artykuł 24

Dyrektor wykonawczy

1. Dyrektor wykonawczy zostaje zaangażowany jako pracownik Agencji zatrudniony na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.

2. Dyrektor wykonawczy jest powoływany przez zarząd na podstawie listy kandydatów zaproponowanych przez Komisję w następstwie otwartej i przejrzystej procedury selekcji.

Do celu zawarcia umowy z dyrektorem wykonawczym Agencję reprezentuje przewodniczący zarządu.

Przed powołaniem kandydat wybrany przez zarząd zostaje wezwany do złożenia oświadczenia przed odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego i udzielenia odpowiedzi na pytania członków.

3. Kadencja dyrektora wykonawczego wynosi pięć lat. Przed upływem tego okresu Komisja dokonuje oceny, która uwzględnia ocenę wykonywania zadań przez dyrektora wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania Agencji.

4. Zarząd może, działając na wniosek Komisji, który uwzględni ocenę, o której mowa w ust. 3, oraz po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, jednorazowo przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego o okres nie dłuższy niż pięć lat.

5. Zarząd informuje Parlament Europejski o swoim zamiarze przedłużenia kadencji dyrektora wykonawczego. W ciągu trzech miesięcy poprzedzających takie przedłużenie dyrektor wykonawczy, jeżeli zostanie wezwany, składa oświadczenie przed odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego i udziela odpowiedzi na pytania członków.

6. Dyrektor wykonawczy, którego kadencję przedłużono, nie może brać udziału w kolejnej procedurze selekcji na to samo stanowisko.

7. Dyrektor wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie decyzją zarządu.

Artykuł 25

Oddelegowani eksperci krajowi i inni pracownicy

1. Agencja może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych i innych pracowników niezatrudnionych przez Agencję. Do takich pracowników nie ma zastosowania regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia innych pracowników.

2. Zarząd przyjmuje decyzję określającą zasady oddelegowania ekspertów krajowych do Agencji.

SEKCJA 6

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 26

Status prawny

1. Agencja jest organem Unii. Posiada ona osobowość prawną.

2. W każdym państwie członkowskim Agencja posiada zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez prawo krajowe osobom prawnym. Agencja może zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie nieruchomości i ruchome oraz stawać przed sądem.

3. Agencję reprezentuje jej dyrektor wykonawczy.

4. Oddział Agencji ustanowiony w okręgu administracyjnym Aten zostaje utrzymany w celu poprawienia skuteczności operacyjnej Agencji.

*Artykuł 27***Odpowiedzialność**

1. Odpowiedzialność umowna Agencji podlega prawu właściwemu dla danej umowy.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do rozstrzygania sporów na podstawie klauzul arbitrażowych zamieszczonych w umowie zawartej przez Agencję.

2. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Agencja, zgodnie z zasadami ogólnymi, wspólnymi dla praw państw członkowskich, rekompensuje wszelkie szkody wyrządzone przez Agencję lub jej pracowników w trakcie wykonywania swoich obowiązków.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania we wszelkich sporach dotyczących rekompensaty za tego rodzaju szkody.

3. Odpowiedzialność osobista pracowników Agencji jest regulowana stosownymi warunkami mającymi zastosowanie do personelu Agencji.

*Artykuł 28***Języki**

1. Do Agencji ma zastosowanie rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej ⁽¹⁾. Państwa członkowskie i inne organy przez nie wyznaczone mogą zwracać się do Agencji i otrzymywać odpowiedzi w wybranym przez nie języku urzędowym instytucji Unii.

2. Usługi tłumaczeniowe niezbędne dla funkcjonowania Agencji zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

*Artykuł 29***Ochrona danych osobowych**

1. W odniesieniu do przetwarzania danych dotyczących osób fizycznych zwłaszcza w trakcie wykonywania swoich obowiązków, Agencja przestrzega zasad ochrony danych osobowych zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 i podlega przepisom tego rozporządzenia.

2. Zarząd przyjmuje środki wykonawcze, o których mowa w art. 24 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Zarząd może przyjąć dodatkowe środki niezbędne do stosowania rozporządzenia (WE) nr 45/2001 przez Agencję.

⁽¹⁾ Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385/58.

*Artykuł 30***Udział państw trzecich**

1. Agencja jest otwarta na udział państw trzecich, które zawarły umowy z Unią Europejską, zgodnie z którymi przyjęły one i stosują unijne akty prawne w dziedzinie objętej zakresem niniejszego rozporządzenia.

2. Na mocy odpowiednich postanowień tych umów dokonuje się uzgodnień określających w szczególności charakter, zakres i sposób udziału tych państw w pracach Agencji, w tym postanowienia dotyczące udziału w inicjatywach podejmowanych przez Agencję, wkładów finansowych oraz personelu.

*Artykuł 31***Przepisy bezpieczeństwa w zakresie ochrony informacji niejawnych**

Agencja stosuje zasady bezpieczeństwa zawarte w przepisach bezpieczeństwa Komisji dotyczących ochrony informacji niejawnych Unii Europejskiej oraz informacji sensytywnych nieopatrzonej klauzulą tajności, jak określono w załączniku do decyzji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom. Obejmuje to między innymi przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

SEKCJA 7

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 32***Ocena i przegląd**

1. Do dnia 20 czerwca 2018 r. Komisja zleca przeprowadzenie oceny dotyczącej w szczególności wpływu, skuteczności i efektywności Agencji oraz jej metod pracy. W trakcie oceny badana jest również ewentualna potrzeba zmiany mandatu Agencji oraz skutki finansowe wszelkich takich zmian.

2. Ocena, o której mowa w ust. 1, uwzględni wszelkie informacje zwrotne przekazane Agencji w reakcji na jej działalność.

3. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny, wraz z jego wnioskami, do Parlamentu Europejskiego, Rady i zarządu. Wyniki oceny są podawane do wiadomości publicznej.

4. W ramach oceny dokonuje się oceny wyników Agencji z punktu widzenia jej celów, mandatu i zadań. Jeżeli Komisja uzna, że kontynuacja prac Agencji jest uzasadniona pod względem jej założonych celów, mandatu i zadań, może zaproponować przedłużenie mandatu Agencji określonego w art. 36.

*Artykuł 33***Współpraca ze strony przyjmującego państwa członkowskiego**

Państwo członkowskie przyjmujące Agencję zapewnia możliwie najlepsze warunki dla zapewnienia właściwego funkcjonowania Agencji, w tym dostępność lokalizacji, odpowiednią infrastrukturę szkolną dla dzieci członków personelu, odpowiedni dostęp do rynku pracy, zabezpieczenie społeczne i opiekę zdrowotną zarówno dla dzieci, jak i dla małżonków.

*Artykuł 34***Kontrola administracyjna**

Zgodnie z art. 228 TFUE działalność Agencji nadzoruje Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich.

*Artykuł 35***Uchylenie oraz przejęcie praw i obowiązków**

1. Rozporządzenie (WE) nr 460/2004 traci moc.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

Odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 460/2004 i do ENISA traktuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i do Agencji.

2. Agencja jest następcą agencji, która została ustanowiona rozporządzeniem (WE) nr 460/2004, w odniesieniu do wszystkich praw własności, umów, obowiązków prawnych, umów o pracę, zobowiązań finansowych i odpowiedzialności.

*Artykuł 36***Okres działania**

Agencję ustanawia się na okres siedmiu lat, począwszy od dnia 19 czerwca 2013 r.

*Artykuł 37***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 527/2013**z dnia 21 maja 2013 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Negocjacje umów o partnerstwie gospodarczym („umów”) między:

państwami CARIFORUM, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 16 grudnia 2007 r.;

Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a stroną środkowoafrykańską, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 17 grudnia 2007 r. (Republika Kamerunu);

Ghaną, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 13 grudnia 2007 r.;

Wybrzeżem Kości Słoniowej, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 7 grudnia 2007 r.;

państwami Afryki Wschodniej i Południowej, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 28 listopada 2007 r. (Republika Seszeli i Republika Zimbabwe), w dniu 4 grudnia 2007 r. (Republika Mauritiusu), w dniu 11 grudnia 2007 r. (Związek Komorów i Republika Madagaskaru) i w dniu 30 września 2008 r. (Republika Zambii);

Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC EPA, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 23 listopada 2007 r. (Republika Botswany, Królestwo Lesotho, Królestwo Suazi, Republika Mozambiku) i w dniu 3 grudnia 2007 r. (Republika Namibii);

Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami partnerskimi Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 27 listopada 2007 r.;

Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 23 listopada 2007 r.

(2) Zakończenie negocjacji umów przez Antygę i Barbudę, Wspólnotę Bahamów, Barbados, Belize, Republikę Botswany, Republikę Burundi, Republikę Dominikańską, Wspólnotę Dominiki, Republikę Fidzi, Republikę Ghany, Grenadę, Kooperacyjną Republikę Gujany, Republikę Haiti, Jamajkę, Republikę Kamerunu, Republikę Kenii, Związek Komorów, Królestwo Lesotho, Republikę Madagaskaru, Republikę Mauritiusu, Republikę Mozambiku, Republikę Namibii, Niezależne Państwo Papui-Nowej Gwinei, Republikę Rwandy, Federację Saint Kitts i Nevis, Saint Lucia, Saint Vincent i Grenadyny, Republikę Seszeli, Królestwo Suazi, Republikę Surinamu, Zjednoczoną Republikę Tanzanii, Republikę Trynidadu i Tobago, Republikę Ugandy, Republikę Wybrzeża Kości Słoniowej, Republikę Zambii oraz Republikę Zimbabwe umożliwiło ich włączenie do załącznika I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym⁽²⁾.

(3) Republika Botswany, Republika Burundi, Republika Fidzi, Republika Ghany, Republika Haiti, Republika Kamerunu, Republika Kenii, Związek Komorów, Królestwo Lesotho, Republika Mozambiku, Republika Namibii, Republika Rwandy, Królestwo Suazi, Zjednoczona Republika Tanzanii, Republika Ugandy, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej i Republika Zambii nie podjęły działań niezbędnych do ratyfikacji swoich odpowiednich umów.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 11 grudnia 2012 r. (Dz.U. C 39 E z 12.2.2013, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.

- (4) W związku z powyższym zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, a w szczególności jego lit. b), należy zmienić załącznik I do tego rozporządzenia w celu usunięcia tych państw ze wspomnianego załącznika.
- (5) Aby zapewnić szybkie przywrócenie tych państw do wykazu znajdującego się w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, kiedy tylko podejmą działania niezbędne do ratyfikacji odpowiednich umów i w oczekiwaniu na ich wejście w życie, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie przywracania państw usuniętych w drodze niniejszego rozporządzenia z załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007. Szczególnie ważne jest, aby w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1528/2007 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 2b, w celu wprowadzania zmian w załączniku I do niniejszego rozporządzenia poprzez przywracanie tych regionów lub państw spośród grupy państw AKP, które usunięto z tego załącznika na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 (*) i które po tym usunięciu podjęły działania niezbędne do ratyfikacji swoich odpowiednich umów.

Artykuł 2b

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 2a, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 21 czerwca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest przedłużane automatycznie na okresy tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada zgłoszą sprzeciw wobec takiego przedłużenia nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja ta staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Decyzja ta nie wpływa na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2a wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wyrażają sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 59.”;

- 2) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz regionów lub państw, które zakończyły negocjacje w rozumieniu art. 2 ust. 2

ANTIGUA I BARBUDA

WSPÓLNOTA BAHAMÓW

BARBADOS

BELIZE

WSPÓLNOTA DOMINIKI

REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA

GRENADA

KOOPERACYJNA REPUBLIKA GUJANY

JAMAJKA

REPUBLIKA MADAGASKARU

REPUBLIKA MAURITIUSU

NIEZALEŻNE PAŃSTWO PAPUI-NOWEJ GWINEI

FEDERACJA SAINT KITTS I NEVIS

SAINT LUCIA

SAINT VINCENT I GRENADYNY

REPUBLIKA SESZELI

REPUBLIKA SURINAMU

REPUBLIKA TRYNIDADU I TOBAGO

REPUBLIKA ZIMBABWE”

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 528/2013**z dnia 12 czerwca 2013 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 450/2008 ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33, 114 i 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) ⁽³⁾ ma na celu zastąpienie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny ⁽⁴⁾. Rozporządzenie (WE) nr 450/2008 weszło w życie w dniu 24 czerwca 2008 r., ale zgodnie z jego art. 188 ust. 2 rozpoczęcie jego stosowania nastąpi dopiero z chwilą rozpoczęcia stosowania jego przepisów wykonawczych, jednak nie później niż w dniu 24 czerwca 2013 r.
- (2) W dniu 20 lutego 2012 r. Komisja przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący rozporządzenia ustanawiającego unijny kodeks celny, w formie przekształcenia rozporządzenia (WE) nr 450/2008, mający na celu jego zastąpienie przed upływem ostatecznego terminu rozpoczęcia jego stosowania przypadającego na dzień 24 czerwca 2013 r. Zakończenie zwykłej procedury ustawodawczej w czasie umożliwiającym przyjęcie i wejście w życie proponowanego rozporządzenia przed tym dniem jest jednak niemożliwe. W razie niepodjęcia korygujących działań o charakterze ustawodawczym, rozporządzenie (WE) nr 450/2008 zacznie być zatem stosowane w dniu

24 czerwca 2013 r., a rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 utraci moc. Taka sytuacja prowadziłaby do powstania niepewności prawnej co do tego, jakie przepisy celne miałyby być faktycznie stosowane od tego dnia i do czasu przyjęcia proponowanego rozporządzenia stanowiłaby przeszkodę dla utrzymania kompleksowych i spójnych ram prawnych Unii w zakresie zagadnień celnych.

- (3) W celu zapobieżenia takim poważnym trudnościom dotyczącym przepisów celnych Unii oraz aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wystarczająco dużo czasu na zakończenie procedury przyjmowania przekształconego unijnego kodeksu celnego, należy odroczyć ostateczną datę rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (WE) nr 450/2008, wskazaną w jego art. 188 ust. 2 akapit drugi. Nowa data rozpoczęcia stosowania tego rozporządzenia, którą uznaje się za właściwą dla powyższego celu, przypada na dzień 1 listopada 2013 r.
- (4) Z uwagi na pilność sprawy konieczne jest odstąpienie od ośmiotygodniowego terminu, o którym mowa w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 450/2008,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 188 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 450/2008, datę „24 czerwca 2013 r.” zastępuje się datą „1 listopada 2013 r.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

*Przewodniczący**W imieniu Rady*

L. CREIGHTON

Przewodniczący

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/11/UE

z dnia 21 maja 2013 r.

w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE

(dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 169 ust. 1 oraz art. 169 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowią, że Unia ma się przyczynić do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez środki przyjmowane na podstawie art. 114 TFUE. Art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stanowi, że w politykach Unii zapewnia się wysoki poziom ochrony konsumentów.

(2) Zgodnie z art. 26 ust. 2 TFUE rynek wewnętrzny ma obejmować obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów i usług. Rynek wewnętrzny powinien zapewniać konsumentom wartość dodaną w postaci lepszej jakości, większej różnorodności, przystępnych cen i wysokich standardów bezpieczeństwa towarów i usług, a te elementy powinny służyć wspieraniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

(3) Rozdrobnienie rynku wewnętrznego jest szkodliwe dla konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Unii. Eliminowanie bezpośrednich i pośrednich przeszkód dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zwiększanie zaufania obywateli ma zasadnicze znaczenie dla pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego.

(4) Zapewnienie dostępu do prostych, skutecznych, szybkich i tanich sposobów rozstrzygania sporów krajowych i transgranicznych wynikających z umów sprzedaży lub umów świadczenia usług powinno dawać konsumentom korzyści, a tym samym zwiększyć ich zaufanie do rynku. Taki dostęp powinien być zapewniony zarówno w przypadku transakcji dokonywanych przy wykorzystaniu sieci Internet, jak i pozostałych transakcji, i ma on szczególnie ważne znaczenie, gdy konsumenci dokonują transgranicznych zakupów towarów lub usług.

(5) Alternatywne metody rozstrzygania sporów (ADR) to proste, szybkie i tanie rozwiązanie pozasądowe w przypadku sporów między konsumentami a przedsiębiorcami. ADR nie są jednak w wystarczającym stopniu i jednolicie rozwinięte w całej Unii. Niestety, mimo zaleceń Komisji 98/257/WE z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zasad, jakie stosuje się do organów odpowiedzialnych za pozasądowe rozstrzyganie sporów konsumenckich ⁽³⁾ oraz zaleceń Komisji 2001/310/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do organów pozasądowych uczestniczących w polubownym rozstrzygnięciu sporów konsumenckich ⁽⁴⁾, ADR nie zostały prawidłowo zorganizowane i nie działają zadowalająco we wszystkich obszarach geograficznych czy sektorach działalności gospodarczej w Unii. Konsumenty i przedsiębiorcy wciąż nie są świadomi istnienia alternatywnych mechanizmów dochodzenia roszczeń, a tylko niewielki procent obywateli wie, jak złożyć skargę do podmiotu ADR. W przypadku gdy dostępne są postępowania ADR, ich jakość znacząco różni się między państwami członkowskimi i spory transgraniczne często nie są rozstrzygane przez podmioty ADR w sposób efektywny.

(6) Różnice w dostępności metod ADR, ich jakości i wiedzy o nich w poszczególnych państwach członkowskich stanowią barierę na rynku wewnętrznym i jedną z przyczyn, ze względu na które wielu konsumentów powstrzymuje się od transgranicznych zakupów, gdyż nie mają pewności, czy ewentualne spory z przedsiębiorcami mogą zostać rozwiązane w sposób łatwy, szybki i tani. Z tych samych powodów przedsiębiorcy mogą powstrzymać się od sprzedaży towarów i usług konsumentom z innych państw członkowskich, w których nie ma wystarczającego dostępu do postępowań ADR wysokiej jakości. Ponadto przedsiębiorcy mający siedzibę w państwie członkowskim, w którym postępowania ADR wysokiej jakości nie są wystarczająco

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 93.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 115 z 17.4.1998, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 109 z 19.4.2001, s. 56.

- dostępne, z punktu widzenia konkurencyjności znajdują się w niekorzystnej sytuacji w stosunku do przedsiębiorców, którzy mają dostęp do tych postępowań, a zatem mogą rozwiązywać spory z konsumentami szybciej i taniej.
- (7) Aby konsumenci mogli w pełni wykorzystywać potencjał rynku wewnętrznego, ADR powinny być dostępne w przypadku wszystkich rodzajów krajowych i transgranicznych sporów objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, postępowania ADR powinny spełniać jednolite wymogi jakościowe stosowane w całej Unii, a konsumenci i przedsiębiorcy powinni być świadomi istnienia takich postępowań. W związku ze wzrostem handlu transgranicznego i przepływu osób ważne jest również, żeby podmioty ADR skutecznie rozpatrywały spory transgraniczne.
- (8) Zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu Europejskiego wyrażonym w jego rezolucjach z dnia 25 października 2011 r. w sprawie alternatywnych metod rozwiązywania sporów w sprawach cywilnych, handlowych i rodzinnych oraz z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom, w każdym całościowym podejściu do jednolitego rynku, które sprawdza się z punktu widzenia jego obywateli, należy przede wszystkim stworzyć prosty, przystępny, wygodny i dostępny system dochodzenia roszczeń.
- (9) W komunikacie z dnia 13 kwietnia 2011 r. zatytułowanym „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania. »Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego« ” Komisja określiła przepisy o ADR obejmujące kwestię handlu elektronicznego jako jedną z dwunastu dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego, wzmocnienia zaufania, a także osiągnięcia postępów w procesie pełnego urzeczywistnienia jednolitego rynku.
- (10) W swoich konkluzjach z dni 24–25 marca i 23 października 2011 r. Rada Europejska zwróciła się do Parlamentu Europejskiego i Rady, aby do końca 2012 roku przyjęły pierwszy zestaw priorytetowych środków, które nadadzą nowy impuls jednolitemu rynkowi. Ponadto w konkluzjach z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie działań priorytetowych na rzecz ożywienia jednolitego rynku Rada Unii Europejskiej podkreśliła znaczenie handlu elektronicznego i przyznała, że konsumenckie systemy ADR mogą zapewnić konsumentom i przedsiębiorcom przystępne, proste i szybkie dochodzenie roszczeń. Skuteczne wdrożenie tych systemów wymaga stałego zaangażowania politycznego i wsparcia ze strony wszystkich podmiotów, bez uszczerbku dla przystępności, przejrzystości, elastyczności, szybkości i jakości procesu podejmowania decyzji przez podmioty ADR objęte zakresem niniejszej dyrektywy.
- (11) Ze względu na rosnące znaczenie handlu elektronicznego, w szczególności handlu transgranicznego, który jest filarem aktywności gospodarczej w Unii, dobrze funkcjonująca infrastruktura ADR w zakresie rozstrzygania sporów konsumenckich i właściwie zintegrowane ramy internetowego systemu rozstrzygania sporów (ODR) konsumenckich są niezbędne dla osiągnięcia celów Aktu o jednolitym rynku, czyli zwiększania zaufania obywateli do rynku wewnętrznego.
- (12) Niniejsza dyrektywa oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich⁽¹⁾ są dwoma powiązаныmi i wzajemnie uzupełniającymi się instrumentami prawnymi. W rozporządzeniu (UE) nr 524/2013 przewidziano ustanowienie platformy ODR, która zapewni konsumentom i przedsiębiorcom jeden punkt dostępu służący do pozasądowego rozstrzygania sporów internetowych przez podmioty ADR, które są skomunikowane z platformą i które zapewniają ADR w ramach wysokiej jakości postępowań ADR. Dostępność wysokiej jakości podmiotów ADR w całej Unii jest zatem warunkiem koniecznym właściwego funkcjonowania platformy ODR.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do usług niemających charakteru gospodarczego świadczonych w interesie ogólnym. Usługi niemające charakteru gospodarczego to usługi, które nie są świadczone za wynagrodzeniem o charakterze gospodarczym. W rezultacie, usługi niemające charakteru gospodarczego świadczone w interesie ogólnym przez państwo lub w jego imieniu i bez wynagrodzenia nie powinny być objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy niezależnie od formy prawnej, za której pośrednictwem są świadczone.
- (14) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do opieki zdrowotnej zdefiniowanej w art. 3 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej⁽²⁾.
- (15) Rozwój w ramach Unii dobrze funkcjonujących ADR jest niezbędny, aby zwiększyć zaufanie konsumentów do rynku wewnętrznego, w tym w dziedzinie handlu elektronicznego, oraz aby wykorzystać potencjał i możliwości handlu transgranicznego i handlu internetowego. Rozwój ten powinien opierać się na istniejących w państwach członkowskich procedurach regulujących postępowania ADR oraz z poszanowaniem ich tradycji prawnych. Zarówno istniejące, jak i nowo powstałe prawidłowo funkcjonujące podmioty zajmujące się rozstrzyganiem sporów, które spełniają wymogi jakościowe określone w niniejszej dyrektywie, powinny być uznawane za „podmioty ADR” w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Upowszechnianie ADR może być ważne również w tych państwach członkowskich, które borykają się z problemem dużej ilości zaległych spraw sądowych, uniemożliwiającym obywatelom Unii korzystanie z przysługującego im prawa do sprawiedliwego procesu w rozsądnym czasie.
- (16) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do sporów między konsumentami a przedsiębiorcami dotyczących zobowiązań umownych wynikających z umów sprzedaży lub z umów o świadczenie usług zawartych we wszystkich sektorach gospodarki nieobjętych wyłączeniem, zarówno przez internet, jak i poza nim. Powinno to obejmować spory wynikające ze sprzedaży lub udostępniania treści cyfrowych za wynagrodzeniem. Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do skarg składanych przez konsumentów przeciwko przedsiębiorcom. Nie powinna mieć ona zastosowania do skarg składanych przez przedsiębiorców przeciwko

(1) Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

(2) Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 45.

- konsumentom ani do sporów między przedsiębiorcami. Nie powinna ona jednak uniemożliwiać państwom członkowskim przyjmowania lub utrzymywania w mocy przepisów dotyczących procedur pozasądowego rozstrzygnięcia takich sporów.
- (17) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub wprowadzenia przepisów krajowych dotyczących postępowań nieobjętych niniejszą dyrektywą, takich jak wewnętrzne rozpatrywanie skarg przez przedsiębiorcę. Takie wewnętrzne rozpatrywanie skarg może stanowić skuteczny środek rozwiązywania sporów z konsumentami na wczesnym etapie.
- (18) Definicja „konsumenta” powinna obejmować osoby fizyczne, których działania nie mają związku z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu. Jeśli jednak umowa zostaje zawarta w celu częściowo związanym z działalnością gospodarczą danej osoby, a częściowo niemającym takiego związku (umowy o dwojakim celu), a cel związany z działalnością gospodarczą jest na tyle ograniczony, że nie ma charakteru przeważającego w ogólnym kontekście umowy, osobę taką należy również uznać za konsumenta.
- (19) Niektóre obowiązujące akty prawne Unii zawierają już przepisy dotyczące ADR. Aby zagwarantować pewność prawa, należy wprowadzić przepis stanowiący, iż w przypadku kolizji norm niniejsza dyrektywa ma charakter nadrzędny, chyba że w sposób wyraźny przewidziano inaczej. W szczególności niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/52/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾, która ustanawia już ramy systemów mediacji na poziomie Unii, w przypadku sporów transgranicznych, a przy tym nie uniemożliwia stosowania jej w odniesieniu do wewnętrznych systemów mediacji. Niniejsza dyrektywa ma być horyzontalnie stosowana do wszystkich rodzajów postępowań ADR, w tym również postępowań ADR objętych dyrektywą 2008/52/WE.
- (20) Podmioty ADR mają wysoce zróżnicowany charakter, zarówno w skali całej Unii, jak i w poszczególnych państwach członkowskich. Niniejsza dyrektywa powinna obejmować wszystkie podmioty utworzone na stałe, oferujące rozstrzygnięcie sporów między konsumentami a przedsiębiorcami w ramach postępowania ADR i umieszczone w wykazie zgodnie z niniejszą dyrektywą. Niniejsza dyrektywa może również objąć, o ile państwa członkowskie tak zdecydują, podmioty zajmujące się rozstrzygnięciem sporów, które narzucają stronom sporu prawnie wiążące rozwiązanie. Nie należy jednak uznawać za postępowanie ADR postępowania pozasądowego na podstawie procedury utworzonej doraźnie dla pojedynczego sporu między konsumentem a przedsiębiorcą.
- (21) Postępowania ADR są w bardzo dużym stopniu zróżnicowane, zarówno w skali całej Unii, jak i w poszczególnych państwach członkowskich. Mogą przyjmować formę postępowania, w którym podmiot ADR doprowadza do spotkania stron, mając na celu ułatwienie
- znalezienia polubownego rozwiązania, formę postępowania, w którym podmiot ADR proponuje rozwiązanie lub formę postępowania, w którym podmiot ADR narzuca rozwiązanie. Mogą one również przyjmować formę połączenia dwóch lub większej liczby tego typu postępowań. Niniejsza dyrektywa powinna pozostać bez uszczerbku dla formy postępowań ADR w poszczególnych państwach członkowskich.
- (22) W postępowaniach przed podmiotami rozstrzygającymi spory w przypadkach, gdy osoby fizyczne odpowiadające za rozstrzygnięcie sporu są zatrudnione lub otrzymują jakąkolwiek formę wynagrodzenia wyłącznie od przedsiębiorcy, zachodzi ryzyko wystąpienia konfliktu interesów. Dlatego też takie postępowania powinny być, co do zasady, wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, chyba że państwo członkowskie zdecyduje, że takie postępowania mogą być uznane za postępowania ADR na mocy niniejszej dyrektywy, i pod warunkiem że podmioty te spełniają wszystkie szczegółowe wymogi w zakresie niezależności i bezstronności określone w niniejszej dyrektywie. Podmioty ADR oferujące rozstrzygnięcie sporów w ramach takich postępowań powinny podlegać regularnej ocenie przestrzegania przez nie wymogów jakościowych zawartych w niniejszej dyrektywie, w tym szczegółowych dodatkowych wymogów zapewniających ich niezależność.
- (23) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do postępowań toczących się w ramach systemów rozpatrywania skarg konsumenckich prowadzonych przez przedsiębiorców ani bezpośrednich negocjacji pomiędzy stronami. Ponadto nie powinna ona mieć zastosowania do działań podejmowanych przez sędziów w celu rozwiązania sporu w toku postępowania sądowego dotyczącego tego sporu.
- (24) Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość przedstawienia sporów objętych niniejszą dyrektywą podmiotowi ADR, który spełnia wymogi określone w niniejszej dyrektywie i został zgodnie z nią wpisany do wykazu. Państwa członkowskie powinny móc spełnić ten obowiązek poprzez wykorzystanie istniejących prawidłowo funkcjonujących podmiotów ADR i, w razie potrzeby, dostosowanie ich zakresu kompetencji, lub przez przewidzenie utworzenia nowych podmiotów ADR. Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać funkcjonowania istniejących już podmiotów rozstrzygnięcia sporów działających w państwach członkowskich w ramach krajowych organów ochrony konsumentów, w których rozstrzygnięciem sporów zajmują się urzędnicy państwowi. Urzędnicy państwowi powinni być uważani za przedstawicieli zarówno interesów konsumentów, jak i przedsiębiorców. Niniejsza dyrektywa nie powinna zobowiązywać państw członkowskich do utworzenia specjalnego podmiotu ADR w każdej branży detalicznej. W stosownych przypadkach, w celu zapewnienia pełnego pokrycia sektorowego i geograficznego oraz dostępu do ADR państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia utworzenia uzupełniającego podmiotu ADR, który zajmuje się sporami, w odniesieniu do których nie jest właściwy żaden konkretny podmiot ADR. Dodatkowe podmioty ADR mają stanowić zabezpieczenie dla konsumentów i przedsiębiorców poprzez wyeliminowanie luk w dostępie do podmiotów ADR.

(¹) Dz.U. L 136 z 24.5.2008, s. 3.

- (25) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim utrzymania w mocy lub wprowadzenia ustawodawstwa dotyczącego pozasądowego rozstrzygnięcia sporów konsumenckich dotyczących zobowiązań umownych, jeżeli jest ono zgodne z wymogami zawartymi w niniejszej dyrektywie. Ponadto, aby zagwarantować podmiotom ADR możliwość sprawnego funkcjonowania, powinny one mieć możliwość utrzymania w mocy lub wprowadzenia – zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę – przepisów proceduralnych umożliwiających odmowę zajęcia się sporem w określonych sytuacjach, na przykład gdy spór jest zbyt złożony i celowe byłoby rozstrzygnięcie go przez sąd. Przepisy proceduralne umożliwiające podmiotom ADR odmowę zajęcia się sporem nie powinny jednak znacznie utrudniać konsumentom dostępu do postępowań ADR, w tym w przypadku sporów transgranicznych. Z tego względu podczas ustalania progu finansowego państwa członkowskie powinny zawsze brać pod uwagę, że rzeczywista wartość sporu może się różnić w zależności od państwa członkowskiego i, co za tym idzie, ustalenie nieproporcjonalnie wysokiego progu w jednym państwie członkowskim może uniemożliwić dostęp do postępowań ADR konsumentom z innych państw członkowskich. Nie można wymagać od państw członkowskich, by zapewniły konsumentowi możliwość przedłożenia swojej skargi innemu podmiotowi ADR, w przypadkach gdy podmiot ADR, któremu w pierwszej kolejności została przedłożona skarga, odmówił rozpatrzenia jej ze względu na swoje przepisy proceduralne. W takich przypadkach należy uznać, że państwa członkowskie spełniły swój obowiązek zagwarantowania pełnego zasięgu podmiotów ADR.
- (26) Niniejsza dyrektywa powinna pozwalać, by przedsiębiorcy mający siedzibę w państwie członkowskim podlegali podmiotowi ADR zlokalizowanemu w innym państwie członkowskim. Aby poprawić zasięg geograficzny ADR i dostęp konsumentów do ADR w całej Unii, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zdecydowania się na korzystanie z podmiotów ADR mających siedzibę w innym państwie członkowskim lub z regionalnych, transgranicznych lub ogólnoeuropejskich podmiotów ADR, w przypadku których przedsiębiorcy z różnych państw członkowskich podlegają temu samemu podmiotowi ADR. Zwrócenie się do podmiotów ADR mających siedzibę w innym państwie członkowskim lub podmiotów transgranicznych lub ogólnoeuropejskich powinno jednak pozostawać bez uszczerbku dla odpowiedzialności państw członkowskich w zakresie zagwarantowania pełnego zasięgu geograficznego i dostępu do podmiotów ADR.
- (27) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla utrzymywania lub wprowadzania przez państwa członkowskie postępowań ADR dotyczących łącznego rozpatrywania identycznych lub podobnych sporów między przedsiębiorcą a kilkoma konsumentami. Przeprowadzona powinna zostać kompleksowa ocena skutków zbiorowych rozstrzygnięć zapadających w postępowaniach pozasądowych, przed ich zaproponowaniem na szczeblu Unii. Skuteczny system pozwów zbiorowych oraz system łatwego odwołania się do podmiotów ADR powinny być rozwiązaniami wzajemnie się uzupełniającymi, a nie wzajemnie się wykluczającymi.
- (28) Przetwarzanie informacji związanych ze sporami objętymi niniejszą dyrektywą powinno być zgodne z zasadami ochrony danych osobowych określonymi w przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich przyjętych na podstawie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾.
- (29) Przez cały czas trwania postępowania ADR należy przestrzegać zasady zachowania poufności i zasady poszanowania prywatności. Państwa członkowskie powinny być zachęcane do ochrony poufności postępowań ADR we wszelkich następujących po nich postępowaniach sądowych lub w postępowaniach arbitrażowych w sprawach cywilnych lub handlowych.
- (30) Państwa członkowskie powinny jednak zapewnić, by podmioty ADR podawały do publicznej wiadomości wszelkie powtarzające się lub istotne problemy, które występują często i prowadzą do sporów między konsumentami i przedsiębiorcami. Informacjom przekazanim w tym względzie powinny towarzyszyć zalecenia dotyczące unikania lub rozwiązywania podobnych problemów w przyszłości, tak aby podnieść standardy działania przedsiębiorców i ułatwić wymianę informacji i najlepszych praktyk.
- (31) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by podmioty ADR rozstrzygały spory w sposób sprawiedliwy, racjonalny i proporcjonalny zarówno dla konsumenta, jak i przedsiębiorcy, na podstawie obiektywnej oceny okoliczności, w których wnoszona jest skarga, oraz z należytym uwzględnieniem praw stron.
- (32) Niezależność i uczciwość podmiotów ADR mają podstawowe znaczenie dla wzbudzenia zaufania obywateli Unii do mechanizmów ADR i przekonania ich, że zapewniają one sprawiedliwy i niezależny wynik postępowania. Osoba fizyczna lub organ kolejalny odpowiedzialny za ADR powinny być niezależne od wszystkich osób i podmiotów mogących mieć interes w wyniku postępowania i nie powinny być uwikłane w żaden konflikt interesów mogący utrudnić podjęcie sprawiedliwej, bezstronnej i niezależnej decyzji.
- (33) Osoby fizyczne odpowiedzialne za ADR powinny być uznawane za bezstronne jedynie wtedy, gdy nie mogą podlegać naciskom, które mogłyby wpłynąć na ich podejście do sporu. Aby zagwarantować niezależność ich działania, osoby takie powinny być również powoływane na odpowiedni okres i nie powinny otrzymywać wytycznych od żadnej ze stron ani ich przedstawicieli.
- (34) Aby zagwarantować, że nie wystąpi żaden konflikt interesów, osoby fizyczne odpowiedzialne za ADR powinny ujawniać wszelkie okoliczności, które mogą wpłynąć na ich niezależność i bezstronność lub spowodować konflikt interesów w stosunku do którejkolwiek ze stron sporu, o którego rozstrzygnięcie zostały poproszone. Może być to jakikolwiek bezpośredni lub pośredni interes finansowy związany z wynikiem postępowania ADR lub jakikolwiek relacja osobista lub służbowa z jedną lub większą liczbą stron w ciągu trzech lat poprzedzających objęcie stanowiska; obejmuje to również wszelkie funkcje niezwiązane z ADR, jakie pełniła dana osoba na rzecz jednej ze stron lub większej ich liczby, organizacji zawodowej lub stowarzyszenia branżowego, których członkiem jest jedna ze stron, lub na rzecz dowolnego innego członka takiej organizacji lub stowarzyszenia.

(1) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

- (35) Zachodzi szczególna potrzeba zapewnienia, by nie występowała tego typu presja, w przypadkach gdy osoby odpowiedzialne za ADR są zatrudnione przez danego przedsiębiorcę lub otrzymują od niego jakąkolwiek formę wynagrodzenia. Należy zatem wprowadzić szczegółowe wymogi, w przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się zezwolić, by w takich przypadkach postępowania w sprawie rozstrzygania sporów były uznawane za postępowania ADR zgodne z niniejszą dyrektywą. W przypadku gdy osoby fizyczne odpowiedzialne za ADR są zatrudnione wyłącznie przez organizację zawodową lub stowarzyszenie branżowe, których członkiem jest przedsiębiorca, lub otrzymują jakąkolwiek formę wynagrodzenia wyłącznie od nich, osoby te powinny dysponować oddzielnym i celowym budżetem wystarczającym do wypełniania ich zadań.
- (36) Kluczowe znaczenie dla powodzenia ADR, w szczególności dla zagwarantowania koniecznego zaufania do postępowań ADR, ma fakt posiadania przez osobę fizyczną odpowiedzialną za ADR niezbędnej wiedzy specjalistycznej, w tym ogólnej znajomości prawa. Wspomniane osoby powinny w szczególności mieć wiedzę ogólną w kwestiach prawnych wystarczającą do zrozumienia implikacji prawnych sporu, bez obowiązku bycia osobą uprawnioną do wykonywania zawodu prawniczego.
- (37) Zastosowanie do postępowań ADR pewnych zasad dotyczących jakości umacnia zaufanie zarówno konsumentów, jak i przedsiębiorców do tych postępowań. Takie zasady dotyczące jakości zostały po raz pierwszy opracowane na poziomie Unii w zaleceniach Komisji 98/257/WE oraz 2001/310/WE. Przez nadanie charakteru wiążącego niektórym zasadom ustalonym w tych zaleceniach Komisji niniejsza dyrektywa ustanawia zestaw wymogów jakościowych mających zastosowanie do wszystkich postępowań ADR prowadzonych przez podmiot ADR zgłoszony Komisji.
- (38) Niniejsza dyrektywa powinna zawierać wymogi jakościowe dla podmiotów ADR zapewniające taki sam poziom ochrony i praw konsumentów zarówno w sporach krajowych, jak i transgranicznych. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak uniemożliwiać państwom członkowskim przyjmowania lub utrzymywania w mocy przepisów wykraczających poza zakres w niej przewidziany.
- (39) Podmioty ADR powinny być dostępne i przejrzyste. Aby zapewnić przejrzystość podmiotów i postępowań ADR, niezbędne jest udostępnianie stronom jasnych i przystępnych informacji potrzebnych im do podjęcia świadomej decyzji przed zaangażowaniem się w postępowanie ADR. Przekazywanie takich informacji przedsiębiorcom nie powinno być wymagane w przypadkach, gdy ich udział w postępowaniu ADR jest obowiązkowy na mocy przepisów krajowych.
- (40) Należycie funkcjonujący podmiot ADR powinien szybko kończyć postępowania sporne, zarówno internetowe, jak i nieinternetowe, w terminie 90 dni kalendarzowych od otrzymania przez podmiot ADR pełnej skargi zawierającej całą istotną dotyczącą jej dokumentację, do dnia, w którym udostępniono wynik postępowania ADR. Podmiot ADR, który otrzymał skargę, powinien powiadomić o tym strony po otrzymaniu wszystkich dokumentów koniecznych do przeprowadzenia postępowania ADR. W niektórych wyjątkowych przypadkach o bardzo złożonym charakterze, w tym w przypadkach, gdy jedna ze stron z uzasadnionych powodów nie może uczestniczyć w postępowaniu ADR, podmioty ADR powinny mieć możliwość przedłużenia tego okresu w celu przeprowadzenia analizy przedmiotowej sprawy. Strony powinny zostać poinformowane o takim przedłużeniu oraz o spodziewanym czasie, jaki będzie potrzebny do zakończenia sporu.
- (41) Postępowania ADR powinny być raczej nieodpłatne dla konsumenta. W przypadku wprowadzenia opłat postępowanie ADR powinno być dostępne, atrakcyjne i niedrogie dla konsumentów. W tym celu koszty nie powinny wykraczać poza opłatę o nieznaczonej wysokości.
- (42) Postępowania ADR powinny być uczciwe, aby strony sporu były w pełni informowane o swoich prawach i konsekwencjach podejmowanych przez siebie wyborów w toku postępowania ADR. Podmioty ADR powinny informować konsumentów o przysługujących im prawach, zanim zgodzą się oni na proponowane rozwiązanie lub się do niego zastosują. Obie strony powinny mieć również możliwość podawania informacji i przedstawiania dowodów bez potrzeby fizycznej obecności.
- (43) Porozumienie zawarte między konsumentem a przedsiębiorcą o poddaniu sporu pod rozstrzygnięcie podmiotu ADR nie powinno być wiążące dla konsumenta, jeżeli zostało zawarte przed powstaniem sporu i jeżeli w rezultacie pozbawia konsumenta prawa sądowego rozstrzygnięcia sporu. Ponadto w przypadku postępowań ADR mających na celu rozstrzygnięcie sporu poprzez narzucenie rozwiązania – narzucone rozwiązanie powinno być wiążące dla stron jedynie wtedy, gdy strony zostały uprzednio poinformowane o wiążącym charakterze rozwiązania i wyraźnie się na to zgodziły. Wyrażenie zgody przez przedsiębiorcę nie powinno być wymagane, jeżeli rozwiązania te są wiążące dla przedsiębiorców na mocy przepisów krajowych.
- (44) W postępowaniach ADR, których celem jest rozstrzygnięcie sporu poprzez narzucenie konsumentowi rozwiązania w sytuacji, gdy nie zachodzi kolizja praw, narzucone rozwiązanie nie powinno prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznawanej mu przez przepisy, których – zgodnie z prawem państwa członkowskiego zwykłego pobytu konsumenta i przedsiębiorcy – nie można wyłączyć w drodze umowy. W sytuacji gdy zachodzi kolizja praw, jeżeli prawo dotyczące umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług jest określone zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla

zobowiązań umownych (Rzym I) ⁽¹⁾, rozwiązanie narzucone przez podmiot ADR nie powinno prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznawanej mu przez przepisy, których – zgodnie z prawem państwa członkowskiego zwykłego pobytu konsumenta i przedsiębiorcy – nie można wyłączyć w drodze umowy. W sytuacji gdy zachodzi kolizja praw, jeżeli prawo dotyczące umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług jest określone zgodnie z art. 5 ust. 1 i 3 konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych ⁽²⁾, rozwiązanie narzucone przez podmiot ADR nie powinno prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznawanej mu przez bezwzględnie obowiązujące przepisy państwa członkowskiego, które jest państwem zwykłego pobytu danego konsumenta.

- (45) Prawo do skutecznego środka prawnego i prawo dostępu do bezstronnego sądu są prawami podstawowymi określonymi w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Dlatego też postępowania ADR nie powinny zmierzać do zastąpienia postępowań sądowych i nie powinny pozbawiać konsumentów ani przedsiębiorców ich praw do dochodzenia roszczeń przed sądami. Niniejsza dyrektywa nie powinna zatem uniemożliwiać stronom korzystania z przysługującego im prawa dostępu do systemu sądowego. W przypadku gdy spór nie może zostać rozstrzygnięty w ramach danego postępowania ADR, którego wynik nie jest wiążący, stronom nie powinno się uniemożliwiać wszczęcia postępowania sądowego w odniesieniu do tego sporu. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę wyboru odpowiednich środków do osiągnięcia tego celu. Powinny mieć one możliwość wprowadzenia przepisów przewidujących, między innymi, że podczas trwania postępowania ADR nie będzie upływał termin przedawnienia.
- (46) Dla sprawnego funkcjonowania podmioty ADR powinny dysponować wystarczającymi zasobami ludzkimi, materialnymi i finansowymi. Państwa członkowskie powinny zdecydować o odpowiedniej formie finansowania podmiotów ADR na swoim terytorium bez ograniczania możliwości finansowania podmiotów, które już prowadzą działalność. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla kwestii, czy podmioty ADR są finansowane ze środków publicznych czy prywatnych, czy też finansowane w drodze połączenia finansowania publicznego i prywatnego. Podmioty ADR należy jednak zachęcać do korzystania głównie z prywatnych form finansowania; korzystanie z finansowania publicznego powinno być pozostawione uznaniu państw członkowskich. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na możliwość finansowania podmiotów ADR przez przedsiębiorstwa, organizacje zawodowe lub stowarzyszenia branżowe.
- (47) Gdy powstaje spór, ważne jest, by konsumenci mogli szybko zidentyfikować podmioty ADR właściwe do rozpatrzenia ich skargi i by wiedzieli, czy dany przedsiębiorca będzie uczestniczył w postępowaniu skierowanym do podmiotu ADR. Przedsiębiorcy, którzy zobowiązują się korzystać z podmiotów ADR przy rozstrzygnięciu sporów z konsumentami, powinni informować

konsumentów o adresie lub stronie internetowej podmiotu lub podmiotów ADR, przez które są obsługiwani. Informacje te powinny być podane w sposób jasny, zrozumiały i łatwo dostępny na stronie internetowej przedsiębiorcy, jeśli ona istnieje, i, w stosownych przypadkach, w ogólnych warunkach umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług między przedsiębiorcą a konsumentem. Przedsiębiorcom należy zapewnić możliwość podawania na swoich stronach internetowych oraz w warunkach stosownych umów wszelkich dodatkowych informacji dotyczących ich wewnętrznych procedur rozpatrywania skarg lub wszelkich innych sposobów bezpośredniego kontaktowania się z nimi w celu rozstrzygnięcia sporów z konsumentami bez konieczności przedstawiania tych sporów podmiotowi ADR. Jeśli spór nie może zostać rozstrzygnięty bezpośrednio, przedsiębiorca powinien konsumentowi udzielić – na papierze lub innym trwałym nośniku – informacji na temat odnośnych podmiotów ADR i określić, czy będzie z nich korzystał.

- (48) Spoczywający na przedsiębiorcach obowiązek informowania konsumentów o podmiotach ADR, przez które ci przedsiębiorcy są obsługiwani, powinien pozostawać bez uszczerbku dla zawartych w innych aktach prawnych Unii przepisów dotyczących informowania konsumentów o procedurach pozasądowego dochodzenia roszczeń, które to przepisy powinny mieć zastosowanie niezależnie od przewidzianego w niniejszej dyrektywie odpowiedniego obowiązku w zakresie informowania.
- (49) Niniejsza dyrektywa nie powinna wymagać, aby udział przedsiębiorców w postępowaniach ADR był obowiązkowy ani by wynik takich postępowań był wiążący dla przedsiębiorców, gdy konsument wniósł przeciwko nim skargę. Aby jednak zapewnić konsumentom możliwość dochodzenia roszczeń oraz aby nie musieli oni rezygnować ze swoich roszczeń, przedsiębiorców należy zachęcać, by w miarę możliwości uczestniczyli w postępowaniach ADR. Niniejsza dyrektywa powinna zatem pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich przepisów krajowych przewidujących obowiązek udziału przedsiębiorców w takich postępowaniach, przewidujących zachęty lub kary z tym związane lub też stanowiących, iż wynik postępowania jest wiążący dla przedsiębiorców, pod warunkiem że przepisy takie nie utrudniają stronom dostępu do wymiaru sprawiedliwości, przewidzianego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (50) Aby uniknąć niepotrzebnych obciążeń dla podmiotów ADR, państwa członkowskie powinny zachęcać konsumentów, by przed wniesieniem skargi do podmiotu ADR skontaktowali się z przedsiębiorcą i próbowali rozwiązać problem dwustronnie. W wielu przypadkach takie działanie pozwoliłoby rozwiązać spór szybko i na wczesnym etapie.
- (51) Państwa członkowskie powinny włączyć przedstawicieli organizacji zawodowych i stowarzyszeń przedsiębiorców oraz organizacji konsumenckich w proces tworzenia systemów ADR, w szczególności w odniesieniu do zasad bezstronności i niezależności.
- (52) Państwa członkowskie powinny zapewnić współpracę podmiotów ADR w zakresie rozstrzygania sporów transgranicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 266 z 9.10.1980, s. 1.

- (53) Należy wzmocnić w ramach Unii sieci podmiotów ADR, takie jak sieć rozwiązywania sporów finansowych „FIN-NET” w obszarze usług finansowych. Państwa członkowskie powinny zachęcać podmioty ADR do uczestnictwa w takich sieciach.
- (54) Bliska współpraca między podmiotami ADR a organami krajowymi powinna wzmocnić skuteczne stosowanie aktów prawnych Unii w zakresie ochrony konsumentów. Komisja i państwa członkowskie powinny ułatwiać współpracę między podmiotami ADR, aby zachęcać do wymiany najlepszych praktyk i fachowej wiedzy technicznej oraz omawiać wszelkie problemy związane z przeprowadzaniem postępowań ADR. Współpracę taką należy wspierać między innymi poprzez przyszły program Unii na rzecz ochrony konsumentów.
- (55) Aby zapewnić prawidłowe i skuteczne funkcjonowanie podmiotów ADR, należy je ściśle monitorować. W tym celu każde państwo członkowskie powinno wyznaczyć właściwy organ lub właściwe organy, które powinny pełnić tę funkcję. Komisja i organy właściwe na podstawie niniejszej dyrektywy powinny publikować i uaktualniać wykaz podmiotów ADR, które spełniają wymogi niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by podmioty ADR, Sieć Europejskich Centrów Konsumentkich oraz – w odpowiednich przypadkach – organy wyznaczone zgodnie z niniejszą dyrektywą zamieszczały ten wykaz na swoich stronach internetowych poprzez odesłanie do strony Komisji, a także – jeżeli jest to możliwe – udostępniały go na trwałym nośniku w swoich lokalach. Ponadto państwa członkowskie powinny także zachęcać stosowne organizacje konsumenckie i stowarzyszenia przedsiębiorców do publikacji tego wykazu. Państwa członkowskie powinny również zapewnić odpowiednie upowszechnianie informacji o tym, co powinni zrobić konsumenci w przypadku sporu z przedsiębiorcą. Właściwe organy powinny również publikować regularne sprawozdania o rozwoju i funkcjonowaniu podmiotów ADR w swoich państwach członkowskich. Podmioty ADR powinny przekazywać właściwym organom konkretne informacje, na których powinny się opierać te sprawozdania. Państwa członkowskie powinny zachęcać podmioty ADR do dostarczania takich informacji zgodnie z zaleceniem Komisji 2010/304/UE z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie stosowania zharmonizowanej metodologii klasyfikacji i zgłaszania skarg i zapytań konsumentów ⁽¹⁾.
- (56) Konieczne jest, by państwa członkowskie przyjęły przepisy dotyczące sankcji w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy oraz by zapewniły wdrożenie tych przepisów. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszaające.
- (57) Należy zmienić rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów
- prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) ⁽²⁾ w celu dodania w załączniku do tego rozporządzenia odesłania do niniejszej dyrektywy, tak by wzmocnić współpracę transgraniczną w zakresie egzekwowania niniejszej dyrektywy.
- (58) Należy zmienić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów ⁽³⁾ (dyrektywa w sprawie nakazów) w celu dodania w załączniku do tej dyrektywy odesłania do niniejszej dyrektywy, tak by zapewnić ochronę zbiorowych interesów konsumentów określonych w niniejszej dyrektywie.
- (59) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽⁴⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (60) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie przyciągnięcie się – poprzez osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony konsumentów bez ograniczania ich dostępu do sądów – do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie i tym samym może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (61) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza w jej art. 7, 8, 38 i 47.
- (62) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽⁵⁾ zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał ją dnia 12 stycznia 2012 r. ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 136 z 2.6.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 30.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 136 z 11.5.2012, s. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszej dyrektywy jest – poprzez osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony konsumentów – przyczynianie się do należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego dzięki zapewnieniu konsumentom możliwości dobrowolnego składania skarg na działania przedsiębiorców do podmiotów oferujących niezależne, bezstronne, przejrzyste, skuteczne, szybkie i uczciwe alternatywne metody rozstrzygania sporów. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla ustawodawstwa krajowego nakładającego obowiązek uczestnictwa w takich postępowaniach, pod warunkiem że ustawodawstwo to nie uniemożliwia stronom korzystania z przysługującego im prawa dostępu do systemu sądowego.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do postępowań mających na celu pozasądowe rozstrzygnięcie krajowych i transgranicznych sporów dotyczących zobowiązań umownych wynikających z umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług między przedsiębiorcą mającym siedzibę w Unii a konsumentem mającym miejsce zamieszkania w Unii, poprzez interwencję podmiotu ADR, który proponuje lub narzuca rozwiązanie bądź doprowadza do spotkania stron w celu ułatwienia polubownego rozstrzygnięcia.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) postępowań toczących się przed podmiotami rozstrzygającymi spory, w przypadku gdy osoby fizyczne odpowiadające za rozstrzygnięcie sporu są zatrudnione lub wynagradzane wyłącznie przez indywidualnego przedsiębiorcę, chyba że państwa członkowskie zdecydują o dopuszczeniu takich postępowań jako postępowań ADR na mocy niniejszej dyrektywy i spełnione są wymogi zawarte w rozdziale II, w tym szczegółowe wymogi dotyczące niezależności i przejrzystości określone w art. 6 ust. 3;
- b) postępowań toczących się w ramach systemów rozpatrywania skarg konsumenckich przez przedsiębiorcę;
- c) usług niemających charakteru gospodarczego świadczonych w interesie ogólnym;
- d) sporów między przedsiębiorcami;
- e) bezpośrednich negocjacji między konsumentem a przedsiębiorcą;
- f) działań podejmowanych przez sędziów w celu rozstrzygnięcia sporu w toku postępowania sądowego dotyczącego tego sporu;
- g) postępowań wszczynanych przez przedsiębiorcę przeciwko konsumentowi;

h) usług zdrowotnych świadczonych przez pracowników ochrony zdrowia pacjentom w celu oceny, utrzymania lub poprawy ich stanu zdrowia, łącznie z przepisywaniem, wydawaniem i udostępnianiem produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych;

i) publicznych instytucji świadczących usługi w zakresie kształcenia ustawicznego lub szkolnictwa wyższego.

3. W niniejszej dyrektywie ustanawia się zharmonizowane wymogi jakościowe w odniesieniu do podmiotów ADR i postępowań ADR w celu zapewnienia konsumentom, po wdrożeniu niniejszej dyrektywy, dostępu do wysokiej jakości, przejrzystych, skutecznych i sprawiedliwych pozasądowych mechanizmów dochodzenia roszczeń bez względu na ich miejsce zamieszkania w Unii. Państwa członkowskie mogą utrzymać w mocy lub wprowadzić przepisy wykraczające poza przepisy określone w niniejszej dyrektywie, aby zagwarantować wyższy poziom ochrony konsumentów.

4. Niniejsza dyrektywa uznaje kompetencje państw członkowskich do ustalania, czy podmioty ADR mające siedzibę na ich terytorium mają mieć możliwość narzucania rozwiązania.

Artykuł 3

Związek z innymi aktami prawnymi Unii

1. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, jeżeli jakikolwiek przepis niniejszej dyrektywy koliduje z przepisem innego unijnego aktu prawnego dotyczącym pozasądowych postępowań w sprawie dochodzenia roszczeń wszczynanych przez konsumenta przeciwko przedsiębiorcy, przepis niniejszej dyrektywy jest nadrzędny.

2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2008/52/WE.

3. Art. 13 niniejszej dyrektywy pozostaje bez uszczerbku dla zawartych w innych aktach prawnych Unii przepisów dotyczących informowania konsumentów o procedurach pozasądowego dochodzenia roszczeń, które stosuje się niezależnie od niniejszego artykułu.

Artykuł 4

Definicje

1. Na użytek niniejszej dyrektywy:

- a) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną działającą w celach niezwiązanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu;
- b) „przedsiębiorca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która działa – w tym również za pośrednictwem jakiegokolwiek innej osoby działającej w jej imieniu lub na jej rzecz – w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu;

- c) „umowa sprzedaży” oznacza każdą umowę, na mocy której przedsiębiorca przenosi lub zobowiązuje się do przeniesienia własności towarów na konsumenta, a konsument płaci lub zobowiązuje się do zapłacenia ich ceny, w tym również każdą umowę, której przedmiotem są równocześnie towary oraz usługi;
- d) „umowa o świadczenie usług” oznacza każdą umowę inną niż umowa sprzedaży, na mocy której przedsiębiorca świadczy lub zobowiązuje się do świadczenia usługi na rzecz konsumenta, a konsument płaci lub zobowiązuje się do zapłacenia jej ceny;
- e) „spór krajowy” oznacza spór powstały w związku z umową sprzedaży towarów lub umową o świadczenie usług w sytuacji, w której w momencie zamawiania towarów lub usług konsument ma miejsce zamieszkania w tym samym państwie członkowskim, w którym przedsiębiorca ma siedzibę;
- f) „spór transgraniczny” oznacza spór powstały w związku z umową sprzedaży towarów lub umową o świadczenie usług w sytuacji, w której w momencie zamawiania towarów lub usług konsument ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym przedsiębiorca ma siedzibę;
- g) „postępowanie ADR” oznacza postępowanie, o którym mowa w art. 2, spełniające wymogi niniejszej dyrektywy i prowadzone przez podmiot ADR;
- h) „podmiot ADR” oznacza każdy podmiot, bez względu na nadaną mu lub używaną w stosunku do niego nazwę, utworzony na stałe i oferujący rozstrzygnięcie sporu w ramach postępowania ADR, umieszczony w wykazie zgodnie z art. 20 ust. 2;
- i) „właściwy organ” oznacza każdy organ publiczny ustanowiony na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym wyznaczony przez państwo członkowskie do celów niniejszej dyrektywy.

2. Przedsiębiorca „ma siedzibę”:

- jeśli przedsiębiorca jest osobą fizyczną – tam, gdzie znajduje się jego miejsce prowadzenia działalności,
- jeśli przedsiębiorca jest spółką lub inną osobą prawną lub stowarzyszeniem osób fizycznych lub prawnych – tam, gdzie znajduje się jego siedziba statutowa, główny organ zarządzający lub miejsce prowadzenia działalności, w tym oddział, agencja lub inny zakład.

3. Podmiot ADR „ma siedzibę”:

- jeśli jest on prowadzony przez osobę fizyczną – w miejscu, w którym prowadzi działalność ADR,
- jeśli jest on prowadzony przez osobę prawną lub stowarzyszenie osób fizycznych lub prawnych – w miejscu, w którym ta osoba prawna lub stowarzyszenie osób fizycznych lub prawnych prowadzi działalność ADR,

- jeśli jest on prowadzony przez organ lub inny podmiot publiczny – w miejscu, gdzie znajduje się siedziba tego organu administracyjnego lub innego podmiotu publicznego.

ROZDZIAŁ II

DOSTĘPNOŚĆ PODMIOTÓW ADR I POSTĘPOWAŃ ADR I WYMOGI MAJĄCE DO NICH ZASTOSOWANIE

Artykuł 5

Dostępność podmiotów ADR i postępowań ADR

1. Państwa członkowskie ułatwiają konsumentom dostęp do postępowań ADR i zapewniają możliwość poddania sporów objętych niniejszą dyrektywą i dotyczących przedsiębiorcy mającego siedzibę na ich terytoriach pod rozstrzygnięcie podmiotu ADR, który spełnia wymogi określone w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty ADR:

- a) prowadziły aktualną stronę internetową umożliwiającą stronom łatwy dostęp do informacji dotyczących postępowań ADR i pozwalającą konsumentom na wniesienie skargi i przekazanie wymaganych dokumentów towarzyszących w formie elektronicznej;
- b) udostępniały stronom, na ich wniosek, informacje określone w lit. a) na trwałym nośniku;
- c) w stosownych przypadkach, umożliwiały konsumentom wnoszenie skarg w formie nieelektronicznej;
- d) umożliwiały wymianę informacji między stronami za pomocą środków elektronicznych lub – w stosownych przypadkach – pocztą;
- e) umożliwiały rozpatrzenie zarówno sporów krajowych, jak i transgranicznych, w tym sporów objętych rozporządzeniem (UE) nr 524/2013; oraz
- f) przy rozstrzyganiu sporów objętych niniejszą dyrektywą podejmowały środki niezbędne do tego, by przetwarzanie danych osobowych było zgodne z zasadami ochrony danych osobowych określonymi w przepisach krajowych w sprawie wdrożenia dyrektywy 95/46/WE w państwie członkowskim, w którym dany podmiot ADR ma siedzibę.

3. Państwa członkowskie mogą wypełnić obowiązek nałożony w ust. 1 poprzez zapewnienie istnienia dodatkowego podmiotu ADR właściwego do rozstrzygnięcia sporów określonych w tym ustępie, do których rozstrzygnięcia żaden istniejący podmiot ADR nie jest właściwy. Państwa członkowskie mogą również wypełnić ten obowiązek, korzystając z podmiotów ADR mających siedzibę w innym państwie członkowskim lub regionalnych, transgranicznych lub ogólnoeuropejskich podmiotów rozstrzygnięcia sporów, w przypadku gdy przedsiębiorcy z różnych państw członkowskich są objęci zakresem działania tego samego podmiotu ADR, bez uszczerbku dla ich odpowiedzialności w zakresie zagwarantowania pełnego zasięgu i dostępu do podmiotów ADR.

4. Państwa członkowskie mogą według swego uznania zezwolić podmiotom ADR na utrzymanie w mocy lub wprowadzenie przepisów proceduralnych, które umożliwią im odmowę rozpatrzenia danego sporu ze względu na to, że:

- a) konsument nie podjął próby skontaktowania się z danym przedsiębiorcą, aby omówić swoją skargę i rozwiązać problem bezpośrednio z przedsiębiorcą;
- b) spór jest błahy lub skarga służy spowodowaniu uciążliwości dla drugiej strony;
- c) spór jest lub był uprzednio rozpatrywany przez inny podmiot ADR lub przez sąd;
- d) wartość przedmiotu sporu jest wyższa lub niższa od pewnego ustalonego z góry progu finansowego;
- e) konsument nie poddał sporu pod rozpatrzenie podmiotu ADR w ustalonym z góry terminie, który nie może być krótszy niż jeden rok od daty złożenia przedsiębiorcy skargi;
- f) rozpatrzenie tego typu sporu spowodowałoby poważne zakłócenie skutecznego działania podmiotu ADR.

W przypadku gdy zgodnie ze swoimi przepisami proceduralnymi podmiot ADR nie jest w stanie rozpatrzyć skargi, która została mu przedłożona, podmiot ten w terminie trzech tygodni od otrzymania skargi przedstawia obu stronom uzasadnienie przyczyn niemożności rozpatrzenia danego sporu.

Takie przepisy proceduralne nie mogą znacząco utrudniać konsumentom dostępu do postępowań ADR, w tym w przypadku sporów transgranicznych.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy podmioty ADR mają możliwość ustalania z góry progów finansowych ograniczających dostęp do postępowań ADR, progi te nie były ustalane na poziomie, który w znaczący sposób ograniczyłby konsumentom dostęp do rozpatrywania skarg przez podmioty ADR.

6. W przypadkach, w których zgodnie z przepisami proceduralnymi, o których mowa w ust. 4, podmiot ADR nie jest w stanie rozpatrzyć skargi, która została mu przedłożona, od państwa członkowskiego nie wymaga się zagwarantowania konsumentowi możliwości złożenia skargi do innego podmiotu ADR.

7. W przypadkach, w których podmiot ADR zajmujący się sporami w konkretnym sektorze gospodarki jest właściwy do rozpatrywania sporów dotyczących prowadzącego działalność w tym sektorze przedsiębiorcy, który nie jest członkiem organizacji lub zrzeszenia prowadzącego lub finansującego podmiot ADR, uznaje się, że państwo członkowskie wypełniło swój obowiązek wynikający z ust. 1 również w odniesieniu do sporów odnoszących się do tego przedsiębiorcy.

Artykuł 6

Wiedza fachowa, niezależność i bezstronność

1. Państwa członkowskie zapewniają, by osoby fizyczne odpowiedzialne za ADR posiadały niezbędną wiedzę fachową i były niezależne oraz bezstronne. Zapewnia się to poprzez dopilnowanie, by takie osoby:

- a) miały konieczną wiedzę i umiejętności w dziedzinie alternatywnego lub sądowego rozstrzygania sporów konsumenckich, jak również ogólną znajomość prawa;
- b) były powoływane na wystarczający czas gwarantujący niezależność ich działania i nie mogły zostać zwolnione z ich obowiązków bez wyraźnej przyczyny;
- c) nie otrzymywały żadnych wytycznych od którejkolwiek ze stron lub od ich przedstawicieli;
- d) otrzymywały wynagrodzenie niepowiązane z wynikiem danego postępowania;
- e) bez zbędnej zwłoki ujawniły podmiotowi ADR wszelkie okoliczności, które mogą wpłynąć lub być postrzegane jako wpływające na ich niezależność lub bezstronność lub powodować konflikt interesów z jedną ze stron sporu, o którego rozstrzygnięcie są proszone. Obowiązek ujawniania takich okoliczności obowiązuje przez cały czas trwania procedury ADR. Nie ma on zastosowania w przypadku, gdy podmiotem ADR jest pojedyncza osoba fizyczna.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR miały procedury zapewniające, by w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1 lit. e):

- a) dana osoba fizyczna została zastąpiona inną osobą fizyczną, której zostanie powierzone prowadzenie postępowania ADR; lub – w przypadku braku takiej możliwości –
- b) dana osoba fizyczna powstrzymała się od prowadzenia danego postępowania ADR, a podmiot ADR – tam, gdzie jest to możliwe – zaproponował stronom przekazanie sporu innemu podmiotowi ADR właściwemu do rozpatrzenia tego sporu; lub – w przypadku braku takiej możliwości –
- c) okoliczności zostały ujawnione stronom, a dana osoba fizyczna została dopuszczona do dalszego prowadzenia danego postępowania ADR tylko wtedy, gdy strony nie wyraziły sprzeciwu po otrzymaniu informacji o zachodzących okolicznościach i o swoim prawie do sprzeciwu.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla art. 9 ust. 2 lit. a).

W przypadku gdy podmiotem ADR jest pojedyncza osoba fizyczna, stosuje się wyłącznie lit. b) i c) akapitu pierwszego niniejszego ustępu.

3. Jeżeli państwa członkowskie zezwolą na uznanie postępowań, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a), za postępowania ADR w rozumieniu niniejszej dyrektywy, zapewniają one, by oprócz ogólnych wymogów zawartych w ust. 1 i 5 postępowania te spełniały następujące wymogi szczególne:

- a) osoby fizyczne odpowiedzialne za rozstrzyganie sporów są mianowane przez ciało kolegialne złożone z równej liczby przedstawicieli organizacji konsumentów i przedstawicieli przedsiębiorcy lub są członkami tego ciała kolegialnego; mianowanie następuje po przeprowadzeniu przejrzystego postępowania;
- b) okres kadencji osób fizycznych odpowiedzialnych za rozstrzyganie sporów wynosi co najmniej trzy lata, by zagwarantować niezawisłość ich działań;
- c) osoby fizyczne odpowiedzialne za rozstrzyganie sporów zobowiązują się nie pracować na rzecz przedsiębiorcy, organizacji zawodowej lub stowarzyszenia branżowego, do których należy dany przedsiębiorca, przez okres trzech lat od zakończenia ich funkcji w podmiocie zajmującym się rozstrzyganiem sporów;
- d) podmiot zajmujący się rozstrzyganiem sporów nie ma żadnego powiązania hierarchicznego ani funkcjonalnego z przedsiębiorcą, jest wyraźnie oddzielony od podmiotów operacyjnych należących do przedsiębiorcy i dysponuje wystarczającym budżetem, by realizować swe zadania, oddzielnym w stosunku do budżetu ogólnego przedsiębiorcy.

4. W przypadku gdy osoby fizyczne odpowiedzialne za ADR są zatrudnione wyłącznie przez stowarzyszenie branżowe lub organizację zawodową, do których należy dany przedsiębiorca, lub też otrzymują wynagrodzenie wyłącznie od nich, państwa członkowskie zapewniają, by oprócz ogólnych wymogów zawartych w ust. 1 i 5 dysponowały one oddzielnym i celowym budżetem wystarczającym do wypełniania przez nie swych zadań.

Niniejszy ustęp nie dotyczy przypadków, gdy dane osoby fizyczne wchodzi w skład organu kolegialnego składającego się z równej liczby przedstawicieli danego stowarzyszenia branżowego lub organizacji zawodowej, przez które są zatrudnieni lub od których otrzymują wynagrodzenie, oraz organizacji konsumentów.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR, w których osoby fizyczne odpowiedzialne za rozstrzyganie sporów stanowią część organu kolegialnego, zapewniały w tym organie równą liczbę przedstawicieli interesów konsumentów i przedstawicieli interesów przedsiębiorców.

6. Do celów ust. 1 lit. a) państwa członkowskie zachęcają podmioty ADR do prowadzenia szkoleń dla osób fizycznych odpowiadających za ADR. Jeżeli prowadzone są takie szkolenia,

właściwe organy, na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z art. 19 ust. 3 lit. g), monitorują programy szkoleniowe tworzone przez podmioty ADR.

Artykuł 7

Przejrzystość

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR udostępniały publicznie na swoich stronach internetowych, na wniosek – na trwałym nośniku oraz za pomocą wszelkich innych środków, które uznają za stosowne, jasne i zrozumiałe, informacje na temat:

- a) swych danych kontaktowych, w tym adresu pocztowego i adresu poczty elektronicznej;
- b) faktu, że podmioty ADR znajdują się w wykazie zgodnie z art. 20 ust. 2;
- c) osób fizycznych odpowiedzialnych za ADR, sposobów ich wyznaczenia oraz długości ich mandatu;
- d) wiedzy specjalistycznej, bezstronności i niezawisłości osób fizycznych odpowiedzialnych za ADR, w przypadku gdy są one zatrudnione wyłącznie przez przedsiębiorcę lub otrzymują wynagrodzenie wyłącznie od tego przedsiębiorcy;
- e) swojego członkostwa w sieciach podmiotów ADR ułatwiających rozstrzyganie sporów transgranicznych, o ile ma zastosowanie;
- f) rodzajów sporów, do których rozpatrywania są właściwe, w tym wszelkich progów, o ile mają zastosowanie;
- g) przepisów proceduralnych regulujących rozstrzyganie sporu oraz podstaw, zgodnie z którymi podmiot ADR może odmówić rozpatrzenia danego sporu zgodnie z art. 5 ust. 4;
- h) języków, w jakich można składać skargi do podmiotu ADR i w jakich prowadzone jest postępowanie ADR;
- i) rodzajów norm, na których podmiot ADR może się opierać przy rozstrzyganiu sporów (np. przepisy prawne, zasada sprawiedliwości, kodeksy postępowania);
- j) wszelkich wstępnych wymogów, które strony muszą spełnić, zanim postępowanie ADR będzie mogło zostać wszczęte, w tym wymogu podjęcia przez konsumenta próby rozwiązania problemu bezpośrednio z przedsiębiorcą;
- k) możliwości wycofania się przez strony z danego postępowania;
- l) ewentualnych kosztów, które mają ponieść strony, łącznie z wszelkimi przepisami dotyczącymi orzekania o kosztach na zakończenie postępowania;

- m) średniego czasu trwania postępowania ADR;
- n) skutków prawnych wyniku postępowania ADR, w tym – jeżeli ma to zastosowanie – kar za nieprzestrzeganie w przypadku decyzji o skutkach wiążących dla stron;
- o) wykonalności decyzji ADR, jeżeli jest to właściwe.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR udostępniały publicznie na swoich stronach internetowych, na wniosek – na trwałym nośniku oraz za pomocą wszelkich innych środków, które uznają za stosowne, roczne sprawozdania z działalności. Sprawozdania te powinny zawierać następujące informacje związane ze sporami zarówno krajowymi, jak i transgranicznymi:

- a) liczbę otrzymanych sporów oraz rodzajów skarg, z którymi były one związane;
- b) wszelkich powtarzalnych lub istotnych problemów, które występują często i prowadzą do sporów między konsumentami a przedsiębiorcami; do takich informacji dołączone mogą zostać zalecenia dotyczące unikania lub rozwiązywania podobnych problemów w przyszłości, aby poprawiać standardy przedsiębiorców i ułatwiać wymianę informacji i najlepszych praktyk;
- c) odsetek sporów, których rozpatrzenia podmiot ADR odmówił, oraz udział procentowy poszczególnych rodzajów uzasadnień takiej odmowy, o których mowa w art. 5 ust. 4;
- d) w przypadku postępowań, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a), odsetek zaproponowanych lub narzuconych rozstrzygnięć na korzyść konsumenta, na korzyść przedsiębiorcy oraz sporów rozstrzygniętych polubownie;
- e) odsetek postępowań ADR, które przerwano, a także – o ile są znane – powody ich przerwania;
- f) średni czas rozstrzygnięcia sporów;
- g) odsetek przypadków, w których strony zastosowały się do wyniku postępowania, o ile jest on znany;
- h) informacje o współpracy podmiotów ADR w ramach sieci podmiotów ADR, która ułatwia rozstrzygnięcie sporów transgranicznych, jeżeli dotyczy.

Artykuł 8

Skuteczność

Państwa członkowskie zapewniają, by postępowania ADR były skuteczne i spełniały następujące wymogi:

- a) postępowanie ADR jest łatwo dostępne dla obu stron w formie internetowej i nieinternetowej bez względu na ich siedzibę lub miejsce zamieszkania;

- b) strony mogą uczestniczyć w postępowaniu bez obowiązku korzystania z pomocy prawnika lub doradcy prawnego, jednakże w ramach postępowania strony nie mogą być pozbawione prawa do zasięgnięcia niezależnej porady ani do bycia reprezentowanym lub wspieranym przez stronę trzecią na dowolnym jego etapie;
- c) postępowanie ADR jest dla konsumentów nieodpłatne lub dostępne za opłatą o nieznaczonej wysokości;
- d) podmiot ADR, do którego wniesiono skargę, powiadamia o tym strony sporu natychmiast po otrzymaniu wszystkich dokumentów zawierających odpowiednie informacje dotyczące skargi;
- e) wynik postępowania ADR jest udostępniany w terminie 90 dni kalendarzowych od daty otrzymania przez podmiot ADR kompletnej skargi. W przypadku wysoce zawiłych sporów podmiot ADR odpowiedzialny za rozstrzygnięcie może według własnego uznania przedłużyć ten termin 90 dni kalendarzowych. Strony powinny zostać poinformowane o każdym tego typu przedłużeniu oraz o spodziewanym czasie, jaki będzie potrzebny do zakończenia sporu.

Artykuł 9

Sprawiedliwe traktowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w postępowaniach ADR:

- a) strony miały możliwość, w rozsądnym czasie, przedstawienia swojego punktu widzenia, oraz otrzymania od podmiotu ADR argumentacji, dowodów, dokumentów i faktów przedstawionych przez drugą stronę, wszelkich oświadczeń i opinii wydanych przez ekspertów oraz ustosunkowania się do nich;
- b) strony zostały poinformowane o tym, że nie są zobowiązane do korzystania z pomocy prawnika lub doradcy prawnego, lecz mogą zwrócić się o niezależną poradę lub być reprezentowane lub wspierane przez stronę trzecią na dowolnym etapie postępowania;
- c) strony były powiadamiane o wyniku postępowania ADR na piśmie lub na trwałym nośniku, z podaniem uzasadnienia podstaw, na których wynik ten się opiera.

2. W postępowaniach ADR mających na celu rozstrzygnięcie sporu poprzez zaproponowanie rozwiązania państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) strony miały możliwość wycofania się z postępowania na dowolnym etapie, jeżeli nie będą zadowolone ze skuteczności lub z przebiegu postępowania. Są informowane o tym prawie przed rozpoczęciem postępowania. W przypadku gdy przepisy krajowe przewidują obowiązkowy udział przedsiębiorcy w postępowaniach ADR, niniejsza litera ma zastosowanie wyłącznie do konsumenta;

- b) strony, zanim zgodzą się one na zaproponowane rozwiązanie lub zastosują się do niego, zostały poinformowane, że:
- (i) mogą nie zgodzić się z zaproponowanym rozwiązaniem lub nie zastosować się do niego;
 - (ii) udział w postępowaniu nie wyklucza możliwości dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym;
 - (iii) zaproponowane rozwiązanie może różnić się od wyniku ustalonego przez sąd na podstawie zastosowania przepisów prawa;
- c) strony, zanim zgodzą się one na zaproponowane rozwiązanie lub zastosują się do niego, zostały poinformowane o prawnych skutkach zgody na to rozwiązanie lub zastosowania się do niego;
- d) stronom, zanim wyrażą one zgodę na zaproponowane rozwiązanie lub rozwiązanie polubowne, dano rozsądny czas do namysłu.

3. W przypadku gdy zgodnie z prawem krajowym postępowania ADR przewidują, że ich wynik jest wiążący dla przedsiębiorcy, jeżeli konsument przyjął zaproponowane rozwiązanie, art. 9 ust. 2 traktuje się jako mający zastosowanie wyłącznie do konsumenta.

Artykuł 10

Dobrowolność

1. Państwa członkowskie zapewniają, by zawarte przez konsumenta i przedsiębiorcę porozumienie o złożeniu skarg do podmiotu ADR nie było wiążące dla konsumenta, jeżeli zostało zawarte przed powstaniem sporu i skutkuje pozbawieniem konsumenta prawa do wniesienia do sądu sprawy o rozstrzygnięcie sporu.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by – w odniesieniu do postępowań ADR mających na celu rozstrzygnięcie sporu przez narzucenie rozwiązania – narzucenie wiążącego rozwiązania stronom było możliwe jedynie w przypadku, w którym strony zostały uprzednio poinformowane o wiążącym charakterze rozwiązania i wyraziły na to zgodę. Wyrażenie zgody przez przedsiębiorcę nie jest wymagane, jeżeli rozwiązania te są wiążące dla przedsiębiorców zgodnie z przepisami krajowymi.

Artykuł 11

Legalność

1. Państwa członkowskie zapewniają w postępowaniach ADR mających na celu rozstrzygnięcie sporu poprzez narzucenie rozwiązania konsumentowi, by:

- a) w sytuacji gdy nie zachodzi kolizja praw, narzucone rozwiązanie nie mogło prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznawanej mu przez przepisy, których – zgodnie z prawem państwa członkowskiego zwykłego pobytu konsumenta i przedsiębiorcy – nie można wyłączyć w drodze umowy;

- b) w sytuacji gdy zachodzi kolizja praw, jeżeli prawo dotyczące umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług jest określone zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 593/2008, rozwiązanie narzucane przez podmiot ADR nie prowadziło do pozbawienia konsumenta ochrony przyznawanej mu przez przepisy, których stosowania – zgodnie z prawem państwa członkowskiego zwykłego pobytu konsumenta – nie można wyłączyć w drodze umowy;
- c) w sytuacji gdy zachodzi kolizja praw, jeżeli prawo dotyczące umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług jest określone zgodnie z art. 5 ust. 1–3 konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, rozwiązanie narzucane przez podmiot ADR nie prowadziło do pozbawienia konsumenta ochrony przyznawanej mu przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa państwa członkowskiego, które jest państwem zwykłego pobytu danego konsumenta.

2. Do celów niniejszego artykułu „miejsce zwykłego pobytu” ustala się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 593/2008.

Artykuł 12

Wpływ postępowań ADR na termin przedawnienia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby upływ terminu przedawnienia w trakcie postępowania ADR, którego wynik nie jest wiążący, nie pozbawiał stron, które próbują rozwiązać spór, możliwości wszczęcia w późniejszym czasie postępowania sądowego dotyczącego tego sporu.

2. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla przepisów dotyczących okresu zawartych w umowach międzynarodowych, których stroną są państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ III

INFORMACJE I WSPÓŁPRACA

Artykuł 13

Informowanie konsumentów przez przedsiębiorców

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorcy mający siedziby na ich terytorium informowali konsumentów o podmiocie ADR lub podmiotach ADR, które są dla właściwe dla tych przedsiębiorców, w przypadkach gdy zobowiązują się oni lub są zobowiązani do korzystania z tych podmiotów, do celów rozstrzygania sporów z konsumentami. Informacje te powinny obejmować adres strony internetowej stosownego podmiotu ADR lub podmiotów ADR.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, należy udostępniać w sposób jasny, zrozumiały i łatwo dostępny na stronie internetowej przedsiębiorcy, jeśli taka strona istnieje, i, w stosownych przypadkach, w ogólnych warunkach umów sprzedaży lub umów świadczenia usług między przedsiębiorcą a konsumentem.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadkach, gdy spór między konsumentem a przedsiębiorcą mającymi siedzibę na ich terytorium nie może zostać rozstrzygnięty w następstwie skargi złożonej przez konsumenta bezpośrednio przedsiębiorcy, przedsiębiorca przedstawił konsumentowi informacje, o których mowa w ust. 1, określając, czy zamierza skorzystać z odpowiednich podmiotów ADR do rozstrzygnięcia danego sporu. Informacji tych udziela się na papierze lub innym trwałym nośniku.

Artykuł 14

Pomoc konsumentom

1. Państwa członkowskie zapewniają, by – w odniesieniu do sporów powstałych w związku z transgranicznymi umowami sprzedaży towarów lub umów o świadczenie usług – konsumentom mogli uzyskać pomoc w dostępie do podmiotu ADR działającego w innym państwie członkowskim, który jest właściwy do rozpatrzenia ich sporu transgranicznego.

2. Państwa członkowskie powierzają odpowiedzialność za zadanie, o którym mowa w ust. 1, swym centrom należącym do Sieci Europejskich Centrów Konsumentkich, organizacjom konsumenckim lub dowolnemu innemu podmiotowi.

Artykuł 15

Ogólne informacje

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR, centra należące do Sieci Europejskich Centrów Konsumentkich oraz, w stosownych przypadkach, podmioty wyznaczone zgodnie z art. 14 ust. 2 udostępniały do publicznej wiadomości na swoich stronach internetowych poprzez dodanie linku do strony internetowej Komisji oraz – o ile to tylko możliwe – na trwałym nośniku dostępnym w ich siedzibie, wykaz podmiotów ADR, o których mowa w art. 20 ust. 4.

2. Państwa członkowskie zachęcają stosowne organizacje konsumenckie i stowarzyszenia przedsiębiorców do udostępniania do publicznej wiadomości na swoich stronach internetowych oraz za pomocą wszelkich innych metod, które uznają za stosowne, wykaz podmiotów ADR, o którym mowa w art. 20 ust. 4.

3. Komisja i państwa członkowskie zapewniają odpowiednie rozpowszechnienie informacji na temat dostępu konsumentów do postępowań ADR w rozstrzygnięciu sporów objętych niniejszą dyrektywą.

4. Komisja i państwa członkowskie podejmują dodatkowe środki, aby zachęcać organizacje konsumenckie i organizacje przedsiębiorców na szczeblu Unii i na szczeblu krajowym do rozpowszechniania wiedzy o podmiotach ADR i prowadzonych przez nie postępowaniach oraz do promowania korzystania z ADR przez przedsiębiorców i konsumentów. Organizacje te są również zachęcane do przekazywania konsumentom informacji na temat właściwych podmiotów ADR, kiedy otrzymują skargi od konsumentów.

Artykuł 16

Współpraca i wymiana doświadczeń między podmiotami ADR

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR współpracowały w zakresie rozstrzygania sporów transgranicznych i prowadziły regularną wymianę najlepszych praktyk, zarówno w zakresie rozstrzygania sporów transgranicznych, jak i krajowych.

2. Komisja wspiera i ułatwia tworzenie sieci krajowych podmiotów ADR oraz wymianę i rozpowszechnianie ich najlepszych praktyk i doświadczeń.

3. Jeśli w Unii istnieje sieć podmiotów ADR ułatwiających rozstrzyganie sporów transgranicznych w danej branży, państwa członkowskie zachęcają podmioty ADR zajmujące się rozpatrywaniem sporów w tej branży do zostania członkami tej sieci.

4. Komisja publikuje wykaz zawierający nazwy i dane kontaktowe sieci, o których mowa w ust. 3. Komisja aktualizuje ten wykaz, kiedy zachodzi taka konieczność.

Artykuł 17

Współpraca między podmiotami ADR a organami krajowymi egzekwującymi akty prawne Unii w zakresie ochrony konsumentów

1. Państwa członkowskie zapewniają współpracę między podmiotami ADR a organami krajowymi, którym powierzono egzekwowanie aktów prawnych Unii w zakresie ochrony konsumentów.

2. Współpraca ta obejmuje w szczególności wymianę informacji o praktykach w konkretnych sektorach gospodarki, na które konsumenci wielokrotnie składali skargi. Obejmuje ona także dokonywanie oceny merytorycznej oraz przekazywanie informacji przez takie organy krajowe podmiotom ADR, jeśli taka ocena lub informacje są niezbędne do rozpatrywania poszczególnych sporów i są już dostępne.

3. Państwa członkowskie zapewniają zgodność współpracy i wymiany informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, z zasadami ochrony danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla przepisów dotyczących tajemnicy zawodowej i handlowej mających zastosowanie do organów krajowych wdrażających akty prawne Unii w zakresie ochrony konsumentów. Podmiotów ADR dotyczą zasady zachowania tajemnicy służbowej lub inne równoważne obowiązki w zakresie poufności określone w przepisach państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę.

ROZDZIAŁ IV

ROLA WŁAŚCIWYCH ORGANÓW I KOMISJI

Artykuł 18

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ, który będzie pełnił funkcje określone w art. 19 i 20. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć więcej niż jeden właściwy organ. Jeżeli państwo członkowskie wyznacza więcej niż jeden organ, określa również, który z właściwych organów będzie punktem kontaktowym z Komisją. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji informacje o właściwym organie lub – w stosownych przypadkach – właściwych organach, w tym o punkcie kontaktowym.

2. Komisja ustanawia wykaz właściwych organów, obejmujący – w stosownych przypadkach – punkt kontaktowy, o których otrzymała informacje zgodnie z ust. 1, i publikuje go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 19

Informacje, które mają być przekazywane właściwym organom przez podmioty zajmujące się rozstrzygnięciem sporów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by mające siedzibę na ich terytorium podmioty zajmujące się rozstrzygnięciem sporów, które mają zamiar zakwalifikować się jako podmioty ADR na mocy niniejszej dyrektywy i uzyskać wpis do wykazu zgodnie z art. 20 ust. 2, przekazywały właściwemu organowi następujące dane:

- a) ich nazwy, dane kontaktowe oraz adres strony internetowej;
- b) informacje na temat ich struktury i finansowania, w tym osób fizycznych odpowiedzialnych za rozstrzygnięcie sporów, ich wynagradzania, długości kadencji oraz tego, przez kogo są zatrudnione;
- c) swoje zasady proceduralne;
- d) w stosownych przypadkach, pobierane przez nie opłaty;
- e) średni czas trwania postępowania w sprawie rozstrzygnięcia sporu;
- f) język lub języki, w jakich można składać skargi i w jakich prowadzone jest postępowanie w sprawie rozstrzygnięcia sporu;
- g) oświadczenie w sprawie rodzajów sporów objętych postępowaniem w sprawie rozstrzygnięcia sporu;
- h) podstaw, na jakich podmiot zajmujący się rozstrzygnięciem sporów może odmówić rozpatrywania danego sporu zgodnie z art. 5 ust. 4;

- i) uzasadnionego oświadczenia na temat tego, czy dany podmiot kwalifikuje się jako podmiot ADR objęty zakresem stosowania niniejszej dyrektywy i spełnia wymogi jakościowe określone w rozdziale II.

W przypadku zmian w informacjach, o których mowa w lit. a)–h), podmioty ADR bez zbędnej zwłoki informują o nich właściwy organ.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie postanowią zezwolić na postępowania, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a), zapewniają, by podmioty ADR prowadzące takie postępowania przekazywały właściwemu organowi – oprócz informacji i oświadczeń, o których mowa w ust. 1 – informacje niezbędne do oceny przestrzegania przez nie szczegółowych dodatkowych wymogów w zakresie niezależności i przejrzystości określonych w art. 6 ust. 3.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty ADR co dwa lata przekazywały właściwym organom informacje dotyczące:

- a) liczby otrzymanych sporów oraz rodzajów skarg, z którymi były one związane;
- b) odsetka postępowań ADR, które przerwano przed osiągnięciem wyniku;
- c) średniego czasu rozstrzygnięcia przedłożonych sporów;
- d) odsetek przypadków zastosowania się do rezultatu postępowań ADR, jeśli jest on znany;
- e) wszelkich powtarzających się lub istotnych problemów, które występują często i prowadzą do sporów między konsumentami a przedsiębiorcami; Informacjom przekazywanym w tym względzie mogą towarzyszyć zalecenia dotyczące unikania lub rozwiązywania takich problemów w przeszłości;
- f) w stosownych przypadkach, oceny skuteczności ich współpracy w ramach sieci podmiotów ADR ułatwiających rozstrzygnięcie sporów transgranicznych;
- g) w stosownych przypadkach – szkoleń odbytych przez osoby fizyczne odpowiedzialne za ADR zgodnie z art. 6 ust. 6;
- h) oceny skuteczności postępowania ADR oferowanego przez dany podmiot i możliwych sposobów poprawy osiągniętych przez niego wyników.

Artykuł 20

Rola właściwych organów oraz Komisji

1. Każdy właściwy organ ocenia, w szczególności na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z art. 19 ust. 1, czy zgłoszone mu podmioty zajmujące się rozstrzygnięciem sporów kwalifikują się jako podmioty ADR objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy i czy spełniają wymogi określone w rozdziale II oraz w krajowych przepisach wdrażających ją, w tym w krajowych przepisach wykraczających poza wymogi niniejszej dyrektywy, zgodnie z prawem Unii.

2. Każdy właściwy organ, na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1, sporządza wykaz wszystkich podmiotów ADR, o których został powiadomiony i które spełniają warunki określone w ust. 1.

Wykaz ten obejmuje:

- a) nazwę, dane kontaktowe oraz adresy stron internetowych podmiotów ADR, o których mowa w akapicie pierwszym;
- b) w stosownych przypadkach, pobierane przez nie opłaty;
- c) język lub języki, w jakich można składać skargi i w jakich prowadzone jest postępowanie ADR;
- d) rodzaje sporów objętych postępowaniem ADR;
- e) sektory i kategorie sporów objęte zakresem działania poszczególnych podmiotów ADR;
- f) w stosownych przypadkach, informację o konieczności fizycznej obecności stron lub ich przedstawicieli, w tym oświadczenie dotyczące tego, czy postępowanie ADR jest lub może być prowadzona jako postępowanie ustne lub pisemne;
- g) wiążący lub niewiążący charakter wyniku postępowania; oraz
- h) podstaw, na jakich podmiot ADR może odmówić rozpatrzenia danego sporu zgodnie z art. 5 ust. 4.

Każdy właściwy organ przekazuje Komisji wykaz, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Jeżeli powiadomiono właściwy organ o zmianach informacji zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi, wykaz jest uaktualniany bez zbędnej zwłoki, a odpowiednie informacje przekazywane Komisji.

Jeśli podmiot zajmujący się rozstrzygnięciem sporów wymieniony w wykazie jako podmiot ADR na mocy niniejszej dyrektywy przestaje spełniać wymogi, o których mowa w ust. 1, zainteresowany właściwy organ kontaktuje się z danym podmiotem zajmującym się rozstrzygnięciem sporów, przedstawiając mu wymogi, które ten podmiot przestał spełniać, i zwraca się do niego o niezwłoczne zagwarantowanie spełnienia wymogów. Jeżeli po upływie okresu trzech miesięcy dany podmiot zajmujący się rozstrzygnięciem sporów nadal nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1, właściwy organ usuwa ten podmiot zajmujący się rozstrzygnięciem sporów z wykazu, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Wykaz ten jest aktualizowany bez zbędnej zwłoki, a stosowne informacje przekazuje się Komisji.

3. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło więcej niż jeden właściwy organ, o wykazie i jego aktualizacjach, o których mowa w ust. 2, Komisja jest powiadamiana za pośrednictwem punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 18 ust. 1. Wykaz

i jego aktualizacje dotyczą wszystkich podmiotów ADR mających siedzibę w tym państwie członkowskim.

4. Komisja ustanawia wykaz podmiotów ADR, o których została powiadomiona zgodnie z ust. 2, i uaktualnia ten wykaz, gdy zostanie poinformowana o zmianach. Komisja udostępnia do wiadomości publicznej wykaz i jego aktualizacje na swojej stronie internetowej i na trwałym nośniku. Komisja przekazuje ten wykaz i jego aktualizacje właściwym organom. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło pojedynczy punkt kontaktowy zgodnie z art. 18 ust. 1, Komisja przekazuje mu ten wykaz i jego aktualizacje.

5. Każdy właściwy organ udostępnia do wiadomości publicznej skonsolidowany wykaz podmiotów ADR, o którym mowa w ust. 4, na swojej stronie internetowej, zamieszczając łącznie do stosownej strony internetowej Komisji. Ponadto każdy właściwy organ udostępnia do wiadomości publicznej ten skonsolidowany wykaz na trwałym nośniku.

6. Do dnia 9 lipca 2018 r., a następnie co cztery lata, każdy właściwy organ publikuje i przesyła Komisji sprawozdanie o rozwoju i funkcjonowaniu podmiotów ADR. W sprawozdaniu tym w szczególności:

- a) wskazuje się najlepsze praktyki podmiotów ADR;
- b) w stosownych przypadkach, w oparciu o dane statystyczne, wskazuje się niedociągnięcia, które utrudniają funkcjonowanie podmiotów ADR zarówno w sporach krajowych, jak i transgranicznych;
- c) w stosownych przypadkach przedstawia się zalecenia dotyczące sposobów poprawy efektywnego i skutecznego funkcjonowania podmiotów ADR.

7. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło więcej niż jeden właściwy organ zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi, sprawozdanie, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, jest publikowane przez punkt kontaktowy, o którym mowa w art. 18 ust. 1. Sprawozdanie to dotyczy wszystkich podmiotów ADR mających siedzibę w tym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 21

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych w szczególności zgodnie z art. 13 i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 22

Zmiana w rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 dodaje się punkt w brzmieniu:

„20. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 63): art. 13.”.

Artykuł 23

Zmiana w dyrektywie 2009/22/WE

W załączniku I do dyrektywy 2009/22/WE dodaje się punkt w brzmieniu:

„14. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 63): art. 13.”.

Artykuł 24

Komunikacja

1. Do dnia 9 lipca 2015 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące:

- a) w stosownych przypadkach, nazw i danych kontaktowych podmiotów wyznaczonych zgodnie z art. 14 ust. 2; oraz
- b) właściwych organów, w tym – w stosownych przypadkach – punktu kontaktowego, które zostały wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 1.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach w tych informacjach.

2. Do dnia 9 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji pierwszy wykaz, o którym mowa w art. 20 ust. 2.

3. Komisja przekazuje państwom członkowskim informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a).

Artykuł 25

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 9 lipca 2015 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst najważniejszych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 26

Sprawozdanie

Do dnia 9 lipca 2019 r., a następnie co cztery lata, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to uwzględnia rozwój i wykorzystanie podmiotów ADR oraz skutki realizacji niniejszej dyrektywy dla konsumentów i przedsiębiorców, w szczególności w odniesieniu świadomości konsumentów i poziomu akceptacji przez przedsiębiorców. W stosownych przypadkach Komisja może załączyć do tego sprawozdania także wnioski dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 28

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON
Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 529/2013/UE

z dnia 21 maja 2013 r.

w sprawie zasad rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem oraz informacji o działaniach związanych z tą działalnością

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Sektor użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa („LULUCF”) w Unii jest pochłanianiem netto, pochłaniającym z atmosfery gazy cieplarniane w ilości odpowiadającej znacznej części łącznych emisji gazów cieplarnianych w Unii. Działalność LULUCF skutkuje emisjami antropogenicznymi i pochłanianiem gazów cieplarnianych w wyniku zmian ilości węgla składowanego w roślinności i glebie, a także emisjami gazów cieplarnianych innych niż CO₂. Większe zrównoważone wykorzystanie produktów z pozyskanego drewna może znacznie ograniczyć emisje gazów cieplarnianych do atmosfery i zwiększyć poziom ich pochłaniania z atmosfery. Emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych w sektorze LULUCF nie są uwzględnione w unijnym celu redukcji emisji gazów cieplarnianych o 20 % do 2020 r. zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań

Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych⁽³⁾ i dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie⁽⁴⁾, natomiast wliczają się częściowo do zobowiązań ilościowych Unii w zakresie ograniczenia i redukcji emisji zgodnie z art. 3 ust. 3 Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu („UNFCCC”) („protokołu z Kioto”) zatwierdzonego decyzją Rady nr 2002/358/WE⁽⁵⁾.

(2) W kontekście przejścia w kierunku konkurencyjnej niskoemisyjnej gospodarki w 2050 r. każde użytkowanie gruntów powinno być traktowane w sposób całościowy, a sektorem LULUCF należy się zająć w ramach unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu.

(3) W decyzji nr 406/2009/WE zobowiązano Komisję do dokonania oceny warunków włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z LULUCF do zobowiązania Unii w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, przy jednoczesnym zapewnieniu trwałości i integralności środowiskowej wkładu sektora oraz dokładnego monitorowania i rozliczania odnośnych emisji i pochłaniania. Decyzja ta powinna zatem, jako jeden z pierwszych kroków, stanowić zasady rozliczania mające zastosowanie do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w odniesieniu do sektora LULUCF i w ten sposób przyczynić się do rozwoju polityki w kierunku włączenia sektora LULUCF do zobowiązania Unii w zakresie redukcji emisji, w stosownych przypadkach, przy uwzględnieniu warunków środowiskowych w różnych regionach Unii, w tym między innymi w bogato zalesionych krajach. Aby zapewnić zachowanie i zwiększenie zasobów węgla w okresie przejściowym, niniejsza decyzja powinna przewidywać przekazywanie przez państwa członkowskie informacji na temat ich działań dotyczących LULUCF służących ograniczaniu lub redukcji emisji oraz utrzymaniu lub zwiększaniu stopnia ich pochłaniania w sektorze LULUCF.

⁽³⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. L 130 z 15.5.2002, s. 1).

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 15.11.2012, s. 85.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r.

- (4) Niniejsza decyzja powinna określić obowiązki państw członkowskich w zakresie realizacji tych zasad rozliczania i przekazywania informacji na temat ich działań dotyczących LULUCF. Nie powinna ona określać obowiązków w zakresie rozliczania lub sprawozdawczości w odniesieniu do podmiotów prywatnych.
- (5) Decyzja 16/CMP.1 Konferencji Stron służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto przyjęta na posiedzeniu 11. Konferencji Stron UNFCCC w Montrealu w grudniu 2005 r. oraz decyzja 2/CMP.7 Konferencji Stron służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto przyjęta na posiedzeniu 17. Konferencji Stron UNFCCC w Durbanie w grudniu 2011 r. określają zasady rozliczania dla sektora LULUCF, począwszy od drugiego okresu rozliczeniowego na mocy protokołu z Kioto. Niniejsza decyzja powinna być w pełni spójna z powyższymi decyzjami w celu zapewnienia spójności wewnętrznych zasad Unii z definicjami, warunkami, zasadami i wytycznymi uzgodnionymi w ramach UNFCCC, tak by uniknąć powielania sprawozdawczości na szczeblu krajowym. Niniejsza decyzja powinna również uwzględniać szczególne cechy unijnego sektora LULUCF oraz obowiązki wynikające z uczestnictwa Unii jako odrębnej strony UNFCCC i protokołu z Kioto.
- (6) Zasady rozliczania mające zastosowanie do unijnego sektora LULUCF nie powinny powodować dodatkowych obciążeń administracyjnych. Dlatego nie powinien istnieć obowiązek ujmowania w sprawozdaniach przekazywanych zgodnie z tymi zasadami informacji, które nie są wymagane zgodnie z decyzjami Konferencji Stron UNFCCC i spotkania stron protokołu z Kioto.
- (7) Sektor LULUCF może przyczynić się do łagodzenia zmiany klimatu na kilka sposobów, w szczególności przez redukcję emisji, a także utrzymanie i powiększanie pochłaniaczy oraz zasobów węgla. Aby zapewnić skuteczność środków służących w szczególności zwiększeniu wychwytywania węgla podstawowe znaczenie ma długoterminowa stabilność i zdolność dostosowawcza rezerwuarów węgla.
- (8) Zasady rozliczania sektora LULUCF powinny odzwierciedlać działania podejmowane w sektorach rolnictwa i leśnictwa w celu zwiększenia wpływu zmian w użytkowaniu gruntów na redukcję emisji. Niniejsza decyzja powinna obejmować obowiązkowe zasady rozliczania w odniesieniu do działalności w zakresie zalesiania, ponownego zalesiania, wylesiania i gospodarki leśnej, a także w odniesieniu do działalności w zakresie gospodarki pastwiskami i gospodarki gruntami ornymi, z zastrzeżeniem szczególnych przepisów służących poprawie systemów sprawozdawczości i rozliczania państw członkowskich podczas pierwszego okresu rozliczania. Niniejsza decyzja powinna również zawierać dobrowolne zasady rozliczania w odniesieniu do odnowy szaty roślinnej oraz osuszania i ponownego nawadniania gruntów podmokłych. W tym celu Komisja powinna uprościć i ulepszyć dane wyjściowe unijnych baz danych (Eurostat-Lucas, EEA-Corine Land Cover itd.) dotyczących stosownych informacji, mając na uwadze pomoc państwu członkowskim w wypełnianiu ich obowiązków w zakresie rozliczania, zwłaszcza w odniesieniu do gospodarki gruntami ornymi i gospodarki pastwiskami oraz, w stosownych przypadkach, w zakresie dobrowolnego rozliczania odnowy szaty roślinnej, a także działań polegających na osuszaniu i ponownym nawadnianiu gruntów podmokłych.
- (9) Aby zapewnić integralność środowiskową zasad rozliczania mających zastosowanie do unijnego sektora LULUCF, należy oprzeć te zasady na zasadach rozliczania określonych w decyzji 2/CMP.7, decyzji 2/CMP.6 Konferencji Stron służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto przyjęta na posiedzeniu 16. Konferencji Stron UNFCCC w Cancun w grudniu 2010 r. i decyzji 16/CMP.1. Państwa członkowskie powinny przygotować i prowadzić rachunki, zapewniając dokładność, kompletność, spójność, porównywalność i przejrzystość odpowiednich informacji stosowanych w szacowaniu emisji i pochłaniania w sektorze LULUCF zgodnie ze wskazówkami zawartymi w odpowiednich wytycznych Międzynarodowego Zespołu do spraw Zmiany Klimatu („IPCC”) dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych z 2006 r., w tym na temat metod rozliczania emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂ przyjętych w ramach UNFCCC.
- (10) Zasady rozliczania oparte na decyzjach 2/CMP.7. i 16/CMP.1 nie pozwalają na rozliczanie efektu substytucyjnego wynikającego z wykorzystywania produktów z pozyskanego drewna do celów produkcji energii i materiałów, ponieważ prowadziłoby to do podwójnego rozliczania. Takie wykorzystywanie może jednakże stanowić ważny wkład w łagodzenie zmiany klimatu i dlatego informacje przekazywane przez państwa członkowskie na temat ich działań w zakresie LULUCF mogą obejmować środki zastępujące biomasą materiały i surowce energetyczne o wysokiej emisji gazów cieplarnianych. Zwiększyłyby to spójność polityki.
- (11) Aby zapewnić solidną podstawę przyszłego opracowywania polityki i optymalizacji użytkowania gruntów w Unii, należy poczynić odpowiednie inwestycje. Aby zapewnić nadanie priorytetów tym inwestycjom w kluczowych kategoriach, państwa członkowskie powinny mieć początkowo możliwość wyłączenia pewnych rezerwuarów węgla z rozliczania. W dłuższej perspektywie należy jednak dążyć do przejścia w kierunku bardziej kompleksowego rozliczania sektorowego obejmującego wszystkie grunty, rezerwuary i gazy.
- (12) Zasady rozliczania powinny gwarantować prawidłowe odzwierciedlenie w rachunkach zmian w emisjach i pochłanianiu związanych z działalnością człowieka. Niniejsza decyzja powinna przewidywać w tym względzie wykorzystanie właściwych metod w odniesieniu do różnych rodzajów działalności w zakresie LULUCF. Emisje i pochłanianie związane z zalesianiem, ponownym zalesianiem i wylesianiem są skutkiem spowodowanego przez człowieka przekształcenia gruntu, należy je zatem rozliczać w całości. Emisje i pochłanianie związane z gospodarką gruntami ornymi, gospodarką pastwiskami, odnową szaty roślinnej oraz osuszaniem

i ponownym nawadnianiem gruntów podmokłych są rozliczane przy obliczaniu zmian emisji i pochłaniania przy zastosowaniu roku referencyjnego. Emisje i pochłanianie związane z gospodarką leśną zależą jednak od pewnej liczby czynników naturalnych, struktury klas wieku, a także przeszłych i obecnych praktyk w zakresie gospodarowania. Zastosowanie roku referencyjnego nie daje możliwości odzwierciedlenia tych czynników i wynikających z nich cyklicznych skutków dla emisji i pochłaniania lub ich zmienności z roku na rok. Zamiast tego stosowne zasady rozliczania w odniesieniu do obliczania zmian emisji i pochłaniania powinny obejmować stosowanie poziomów odniesienia w celu wykluczenia skutków czynników naturalnych i charakterystyki poszczególnych krajów. Poziomy odniesienia stanowią szacunkowy roczny poziom netto emisji lub pochłaniania wynikających z gospodarki leśnej na terytorium państwa członkowskiego w latach objętych każdym okresem rozliczeniowym i powinny być określone w sposób przejrzysty zgodnie z decyzjami 2/CMP.6 i 2/CMP.7. Poziomy odniesienia, o których mowa w niniejszej decyzji, powinny być identyczne z poziomami zatwierdzonymi w kontekście UNFCCC. Jeśli w danym państwie członkowskim dostępne staną się lepsze metody lub dane dotyczące ustalenia poziomu odniesienia, to państwo członkowskie powinno dokonać odpowiednich poprawek technicznych, tak aby w rozliczaniu gospodarki leśnej ująć skutki ponownych obliczeń.

Zasady rozliczania powinny przewidywać dla gospodarki leśnej górną granicę pochłaniania emisji netto, które można wprowadzić do rachunków. Gdyby w kontekście stosownych procesów międzynarodowych nastąpiły zmiany zasad rozliczania działalności w sektorze leśnym, w niniejszej decyzji należy rozważyć aktualizację zasad rozliczania działalności w sektorze leśnym w celu zapewnienia spójności z tymi zmianami.

- (13) Zasady rozliczania powinny odpowiednio odzwierciedlać pozytywny wkład magazynowania gazów cieplarnianych w drewnie i produktach drzewnych oraz przyczyniać się do większego wykorzystywania lasów jako zasobów w ramach zrównoważonej gospodarki leśnej, a także do intensywniejszego wykorzystywania produktów drzewnych.
- (14) Zgodnie z rozdziałem 4.1.1 wytycznych IPCC dotyczących dobrych praktyk w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, dobrą praktyką jest ustalenie przez państwa – poza minimalną powierzchnią lasu – minimalnej szerokości, którą będą stosowały przy wyznaczaniu lasów i jednostek gruntów podlegających zalesianiu, ponownemu zalesianiu i wylesianiu. Należy zapewnić spójność pomiędzy definicją stosowaną przez każde państwo członkowskie w składaniu sprawozdań w ramach UNFCCC i protokołu z Kioto oraz niniejszą decyzją.
- (15) Zasady rozliczania powinny zapewniać prawidłowe uwzględnienie w rachunkach przez państwa członkowskie zmian w rezerwarze produktów z pozyskanego drewna, wtedy gdy mają one miejsce, w celu zachęcenia do stosowania produktów z pozyskanego drewna o długim cyklu życia. Funkcja rozpadu pierwszego

stopnia mająca zastosowanie do emisji wynikających z produktów z pozyskanego drewna powinna zatem odpowiadać równaniu 12.1 wytycznych IPCC dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych z 2006 r., zaś standardowe stosowne wartości czasu połowicznego rozpadu powinny opierać się na tabeli 3a.1.3 wytycznych IPCC dotyczących dobrych praktyk w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa z 2003 r. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zamiast tego stosować metody oraz wartości połowicznego rozpadu właściwe dla poszczególnych krajów, pod warunkiem że są one zgodne z najnowszymi obowiązującymi wytycznymi IPCC.

- (16) Jako że występujące z roku na rok wahania emisji gazów cieplarnianych i ich pochłaniania wynikających z rolnictwa są o wiele mniejsze niż wahania emisji i pochłaniania wynikających z leśnictwa, państwa członkowskie powinny rozliczać emisje gazów cieplarnianych i ich pochłanianie w odniesieniu do gospodarki gruntami ornymi i pastwiskami w oparciu o rok lub okres referencyjny.
- (17) Osuszanie i ponowne nawadnianie gruntów podmokłych obejmuje emisje z torfowisk, które magazynują bardzo duże ilości związków węgla. Emisje z niszczących i osuszanych torfowisk odpowiadają około 5 % światowych emisji gazów cieplarnianych i stanowią pomiędzy 3,5 % a 4 % emisji Unii w 2010 r. Dlatego, gdy tylko odpowiednie wytyczne IPCC zostaną uzgodnione na szczeblu międzynarodowym, Unia powinna dążyć do poczynienia postępów w tej kwestii na szczeblu międzynarodowym, mając na uwadze osiągnięcie w ramach organów UNFCCC lub protokołu z Kioto porozumienia w sprawie obowiązku przygotowywania i utrzymywania rocznych rachunków emisji i pochłaniania w wyniku działań mieszczących się w kategoriach osuszania i ponownego nawadniania gruntów podmokłych oraz z myślą o włączeniu tego obowiązku do światowego porozumienia w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte nie później niż w 2015 r.
- (18) Zjawiska katastrofalne, takie jak pożary lasów, plagi owadów, choroby roślin, ekstremalne zjawiska pogodowe i zakłócenia geologiczne będące poza kontrolą państwa członkowskiego i pozostające poza jego znaczącym wpływem mogą prowadzić do tymczasowych emisji gazów cieplarnianych w sektorze LULUCF lub do odwrócenia wcześniejszych tendencji zachodzących w pochłanianiu. Jako że odwrócenie może być również skutkiem decyzji związanych z gospodarowaniem, takich jak decyzje o pozyskaniu drewna lub sadzeniu drzew, w niniejszej decyzji należy zapewnić, aby odwrócenie pochłaniania wynikające z działalności człowieka było zawsze prawidłowo odzwierciedlane na rachunkach sektora LULUCF. Ponadto niniejsza decyzja powinna zapewniać państwom członkowskim ograniczoną możliwość wyłączenia emisji wynikających ze zjawisk katastrofalnych występujących w zakresie zalesiania, ponownego zalesiania i gospodarki leśnej, będących poza ich kontrolą, z rachunków sektora LULUCF poprzez zastosowanie poziomów tła i marginesów zgodnie z decyzją 2/CMP.7. Jednakże sposób wykorzystania tych przepisów przez państwa członkowskie nie powinien prowadzić do nieuzasadnionego zaniżonego rozliczania.

- (19) Przepisy dotyczące sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz innych informacji związanych ze zmianą klimatu, w tym informacji dotyczących sektora LULUCF, są objęte zakresem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, istotnych dla zmiany klimatu⁽¹⁾ i w związku z tym nie są one objęte zakresem zastosowania niniejszej decyzji. Państwa członkowskie powinny działać zgodnie z tymi zasadami monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do swoich obowiązków w zakresie rozliczania określonych w niniejszej decyzji.
- (20) Końcowe rozliczenia LULUCF dokonywane na zasadzie corocznej byłyby niedokładne i niepewne ze względu na rokroczne wahania emisji gazów cieplarnianych i ich pochłaniania, potrzebę częstego ponownego obliczania niektórych przekazywanych danych oraz ze względu na długi czas niezbędny, aby zmiany sposobu gospodarowania w rolnictwie i leśnictwie wywarły wpływ na ilość węgla magazynowaną w roślinności i glebie. Niniejsza decyzja powinna zatem przewidywać rozliczanie w oparciu o dłuższy okres.
- (21) Państwa członkowskie powinny przekazywać informacje na temat swoich obecnych i przyszłych działań w sektorze LULUCF, określając odpowiednie na szczeblu krajowym środki mające na celu ograniczenie lub redukcję emisji oraz utrzymanie lub zwiększenie stopnia ich pochłaniania w sektorze LULUCF. Informacje te powinny zawierać pewne elementy określone w niniejszej decyzji. Ponadto, aby promować najlepsze praktyki i synergie z innymi politykami i środkami w dziedzinie leśnictwa i rolnictwa, w załączniku do niniejszej decyzji należy umieścić orientacyjny wykaz środków, które również mogą zostać uwzględnione w przekazywanych informacjach. Komisja może udzielać wskazówek w celu ułatwienia wymiany porównywalnych informacji.
- (22) Przy określaniu lub realizowaniu działań w zakresie LULUCF państwa członkowskie mogą w stosownych przypadkach przeanalizować, czy istnieją możliwości promowania inwestycji rolnych.
- (23) Komisji należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów: w celu aktualizacji definicji ustanowionych w niniejszej decyzji zgodnie ze zmianami definicji przyjętymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień; w celu zmiany załącznika I służącej dodaniu lub zmianie okresów rozliczeniowych, aby zapewnić, by okresy te odpowiadały odpowiednim okresom przyjętym przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub na mocy porozumień wynikających z nich lub po nich następujących oraz by były spójne z okresami rozliczania przyjętymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub na mocy porozumień wynikających z nich lub po nich następujących, które mają zastosowanie do zobowiązań Unii w zakresie redukcji emisji

w innych sektorach; w celu zmiany załącznika II poprzez aktualizację poziomów odniesienia zgodnie z przepisami określonymi w niniejszej decyzji; w celu zmiany informacji określonych w załączniku III zgodnie ze zmianami definicji przyjętymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień; w celu zmiany załącznika V zgodnie ze zmianami definicji przyjętymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub organy powołane na mocy wynikającymi z nich lub zastępującymi je porozumień; oraz w celu zmiany wymogów dotyczących informacji odnoszących się do zasad rozliczania w odniesieniu do zjawisk katastrofalnych określonych w niniejszej decyzji w celu uwzględnienia zmian aktów przyjętych przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (24) Ponieważ cele niniejszej decyzji, to jest określenie zasad rozliczania mających zastosowanie do emisji i pochłaniania wynikających z działalności w zakresie LULUCF oraz przekazywanie przez państwa członkowskie informacji o działaniach związanych z LULUCF, nie mogą, ze względu na ich charakter, zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, i w związku z tym mogą, ze względu na rozmiary i skutki proponowanego działania, zostać lepiej osiągnięte na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Unia powinna przy tym przestrzegać kompetencji państw członkowskich w odniesieniu do polityki leśnej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

W niniejszej decyzji określono zasady rozliczania mające zastosowanie do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności z zakresu użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa („LULUCF”); jest to jeden z pierwszych kroków w stronę włączenia takiej działalności do unijnego zobowiązania dotyczącego redukcji emisji, w odpowiednim przypadku. Niniejsza decyzja nie określa obowiązków w zakresie rozliczania ani sprawozdawczości w odniesieniu do podmiotów prywatnych. Przewidziano w niej obowiązek państw członkowskich przekazywania informacji o ich działaniach dotyczących sektora LULUCF służących ograniczeniu lub redukcji emisji oraz utrzymaniu lub zwiększeniu pochłaniania.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- a) „emisje” oznaczają antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych do atmosfery ze źródeł;

⁽¹⁾ Zob. s. 13 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- b) „pochłanianie” oznacza antropogeniczne pochłanianie gazów cieplarnianych z atmosfery przez pochłaniacze;
- c) „zalesianie” oznacza bezpośrednie spowodowane przez człowieka przekształcenie gruntu, który nie był zalesiony przez okres co najmniej 50 ostatnich lat, w grunt zalesiony poprzez nasadzenia, zasiewy lub wspomagane przez człowieka wykorzystywanie naturalnych źródeł nasion, jeżeli przekształcenie miało miejsce po dniu 31 grudnia 1989 r.;
- d) „ponowne zalesianie” oznacza wszelkie bezpośrednie spowodowane przez człowieka przekształcenie gruntu niezalesionego w zalesiony przez nasadzenia, zasiewy lub wspomagane przez człowieka wykorzystywanie naturalnych źródeł nasion; jest ono ograniczone do gruntu, który był lasem, ale przestał nim być przed dniem 1 stycznia 1990 r., i który został ponownie przekształcony w las w okresie po dniu 31 grudnia 1989 r.;
- e) „wylesianie” oznacza bezpośrednie spowodowane przez człowieka przekształcenie lasu w grunt, który nie jest lasem, jeżeli przekształcenie miało miejsce po dniu 31 grudnia 1989 r.;
- f) „gospodarka leśna” oznacza każdą działalność w ramach systemu praktyk mających zastosowanie do lasu, która wpływa na ekologiczne, gospodarcze lub społeczne funkcje lasu;
- g) „gospodarka gruntami ornymi” oznacza działalność w ramach systemu praktyk mających zastosowanie do gruntu, na którym uprawia się uprawy rolne, oraz do gruntu odłogowanego lub tymczasowo niestosowanego do produkcji roślinnej;
- h) „gospodarka pastwiskami” oznacza działalność w ramach systemu praktyk mających zastosowanie do gruntu wykorzystywanego do chowu zwierząt gospodarskich i mającą na celu kontrolę ilości i rodzaju produkowanej roślinności i zwierząt gospodarskich lub oddziaływanie na nie;
- i) „odnowa szaty roślinnej” oznacza bezpośrednią działalność człowieka, której celem jest zwiększenie zasobów węgla danego terenu, obejmującego obszar co najmniej 0,05 hektara, poprzez rozrost roślinności, jeżeli działalność ta nie stanowi zalesiania ani ponownego zalesiania;
- j) „zasoby węgla” oznaczają masę węgla składowaną w rezerwarze węgla;
- k) „osuszanie i ponowne nawadnianie gruntów podmokłych” oznacza wszelką działalność w ramach systemu osuszania lub nawadniania gruntu, który po dniu 31 grudnia 1989 r. został osuszony lub ponownie nawodniony, obejmującego obszar co najmniej 1 hektara, na którym występują gleby organiczne, jeżeli działalność ta nie stanowi innego rodzaju działalności, dla której zgodnie z art. 3 ust. 1, 2 i 3 zostały przygotowane i są prowadzone rachunki, oraz jeżeli osuszeniem jest bezpośrednio spowodowane przez człowieka obniżenie zwierciadła wody gruntowej, a nawadnianiem jest bezpośrednio spowodowane przez człowieka częściowe lub całkowite odwrócenie osuszania;
- l) „źródło” oznacza dowolny proces, dowolną działalność lub dowolny mechanizm, który(-a) uwalnia do atmosfery gaz cieplarniany, aerozol lub prekursor gazu cieplarnianego;
- m) „pochłaniacz” oznacza dowolny proces, dowolną działalność lub dowolny mechanizm, który(-a) pochłania z atmosfery gaz cieplarniany, aerozol lub prekursor gazu cieplarnianego;
- n) „rezerwar węgla” oznacza całość lub część elementu lub systemu biogeochemicznego na terytorium państwa członkowskiego, w którym przechowywane są związki węgla, dowolny prekursor gazu cieplarnianego zawierający węgiel lub dowolny gaz cieplarniany zawierający węgiel;
- o) „prekursor gazu cieplarnianego” oznacza związek chemiczny uczestniczący w reakcjach chemicznych dających w wyniku jakiegokolwiek gazu cieplarnianego wymienionego w art. 3 ust. 4;
- p) „produkt z pozyskanego drewna” oznacza jakiegokolwiek produkt pochodzący z pozyskania drewna, znajdujący się poza miejscem, w którym pozyskuje się drewno;
- q) „las” oznacza obszar gruntu wyznaczony minimalnymi wartościami wielkości obszaru, zwarcia drzewostanu lub równoważnego stopnia zadrzewienia oraz potencjalnej wysokości drzew w stanie dojrzałym w miejscu wzrostu drzew, zgodnie z wartościami wyznaczonymi dla każdego państwa członkowskiego w załączniku V. Obejmuje on obszary z drzewami, w tym grupy rosnących młodych drzew naturalnych, lub plantacje, które jeszcze nie osiągnęły minimalnych wartości zwarcia drzewostanu lub równoważnego stopnia zadrzewienia lub minimalnej, określonej w załączniku V wysokości drzew, w tym każdy obszar, który zwykle stanowi część obszaru lasu, ale na którym tymczasowo nie ma drzew w wyniku interwencji człowieka takiej jak pozyskanie lub z przyczyn naturalnych, lecz w przypadku którego można się spodziewać, że ponownie przekształci się w las;
- r) „zwarcie drzewostanu” oznacza stosunek powierzchni obejmowanej rzutem pionowym obrzeża korony drzew do określonej stałej powierzchni, wyrażony w procentach;
- s) „stopień zadrzewienia” oznacza gęstość stojących i rosnących drzew na gruncie pokrytym lasem, mierzoną zgodnie z metodą ustaloną przez państwo członkowskie;
- t) „zjawiska katastrofalne” oznaczają wszelkie nieantropogeniczne zdarzenia lub okoliczności, prowadzące do znacznych emisji z lasów, leżące poza kontrolą danego państwa członkowskiego, jeżeli to państwo członkowskie obiektywnie nie jest w stanie znacząco ograniczyć skutków, jakie te zdarzenia lub okoliczności mają dla emisji nawet po ich wystąpieniu;
- u) „poziom tła” oznacza średnią emisję spowodowaną zjawiskami katastrofalnymi w danym czasie, z wyjątkiem statystycznych wartości odstających, obliczaną zgodnie z art. 9 ust. 2;
- v) „czas połowicznego rozpadu” oznacza liczbę lat niezbędną, aby ilość węgla zawarta w kategorii produktów z pozyskanego drewna zmalała do połowy jej pierwotnej wartości;

- w) „metoda natychmiastowego utleniania” oznacza metodę rozliczania, która zakłada, że uwolnienie do atmosfery całości węgla składowanego w produktach z pozyskanego drewna następuje w momencie pozyskania;
- x) „pozyskanie drewna z gruntów objętych zjawiskami katastrofalnymi” oznacza każdą działalność polegającą na odzyskiwaniu drewna z gruntów dotkniętych zjawiskami katastrofalnymi, jeżeli drewno to może zostać choćby częściowo wykorzystane.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 12 w celu zmiany definicji określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, aby zapewnić spójność tych definicji i wszelkich zmian odpowiednich definicji przyjętych przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub przez organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 12 w celu zmiany załącznika V służącej aktualizacji wymienionych w nim wartości, aby uwzględnić zmiany definicji dotyczących kwestii zawartych w załączniku V, które zostaną przyjęte przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub przez organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień.

Artykuł 3

Obowiązek przygotowania i prowadzenia rachunków dla sektora LULUCF

1. Dla każdego okresu rozliczeniowego określonego w załączniku I państwa członkowskie przygotowują i prowadzą rachunki prawidłowo odzwierciedlające poziom wszystkich emisji i pochłaniania wynikających z działalności na ich terytorium objętej następującymi kategoriami:

- a) zalesianie;
 - b) ponowne zalesianie;
 - c) wylesianie;
 - d) gospodarka leśna.
2. W odniesieniu do okresu rozliczeniowego rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2021 r. i potem, państwa członkowskie przygotowują i prowadzą roczne rachunki prawidłowo odzwierciedlające poziom wszystkich emisji i pochłaniania wynikających z działalności na ich terytorium objętej następującymi kategoriami działalności:
- a) gospodarka gruntami ornymi;
 - b) gospodarka pastwiskami.

W odniesieniu do rocznych rachunków dotyczących emisji i pochłaniania wynikających z gospodarki gruntami ornymi i gospodarki pastwiskami w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. zastosowanie ma, co następuje:

- a) W latach 2016–2018 państwa członkowskie zgłaszają Komisji do dnia 15 marca każdego roku informacje na temat obowiązujących i opracowywanych systemów w celu szacowania emisji i pochłaniania w wyniku gospodarki gruntami ornymi i gospodarki pastwiskami. Państwa członkowskie powinny zgłosić, na ile systemy te są zgodne z metodami IPCC i wymogami UNFCCC dotyczącymi sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych i ich pochłaniania.
- b) Przed dniem 1 stycznia 2022 r. państwa członkowskie opracowują i przekazują Komisji do dnia 15 marca każdego roku początkowe, wstępne i niewiążące roczne oszacowania emisji i pochłaniania w wyniku gospodarki gruntami ornymi i gospodarki pastwiskami, przy użyciu, w stosownych przypadkach, metod IPCC. Państwa członkowskie powinny stosować przynajmniej metodę opisaną jako Tier 1, jak określono w odpowiednich wytycznych IPCC. Zachęca się państwa członkowskie do stosowania tych oszacowań do określania kluczowych kategorii i opracowywania kluczowych metod Tier 2 i Tier 3 właściwych dla poszczególnych krajów w odniesieniu do rzetelnego i dokładnego szacowania emisji i pochłaniania.
- c) Nie później niż do dnia 15 marca 2022 r. państwa członkowskie prześlą swoje ostateczne roczne oszacowania w odniesieniu do rozliczania gospodarki gruntami ornymi i gospodarki pastwiskami.
- d) Państwo członkowskie może zwrócić się o odstępstwo polegające na przedłużeniu terminu, o którym mowa w lit. c), w przypadku gdy określenie ostatecznego oszacowania w odniesieniu do rozliczania gospodarki gruntami ornymi i gospodarki pastwiskami nie może być rozsądnie osiągnięte w terminie określonym w niniejszym ustępie z co najmniej jednego z następujących powodów:
 - (i) ze względu na możliwości techniczne wymagane rozliczenia mogą być opracowane tylko w etapach przekraczających określony czas;
 - (ii) zakończenie rozliczania w tym czasie byłoby nieproporcjonalnie kosztowne.

Państwo członkowskie pragnące skorzystać z takiego odstępstwa prześle Komisji wniosek wraz z uzasadnieniem do dnia 15 stycznia 2021 r.

W przypadku gdy Komisja uzna, że wniosek jest zasadny, przyzna odstępstwo na okres maksymalnie trzech lat kalendarzowych od dnia 15 marca 2022 r. W przeciwnym razie odrzuci wniosek, wyjaśniając powody swojej decyzji.

W razie konieczności Komisja może zwrócić się o przekazanie dodatkowych informacji w określonym rozsądnym czasie.

Uważa się, że wniosek o odstępstwo został uznany, w przypadku gdy Komisja nie zgłosi zastrzeżeń w terminie 6 miesięcy od otrzymania pierwotnego wniosku państwa członkowskiego lub żądanych dodatkowych informacji.

3. W odniesieniu do każdego okresu rozliczeniowego określonego w załączniku I państwa członkowskie mogą również przygotować i prowadzić rachunki właściwie odzwierciedlające poziom emisji i pochłaniania wynikających z odnowy szaty roślinnej oraz osuszania i ponownego nawadniania podmokłych gruntów.

4. Rachunki, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, obejmują emisje i pochłanianie następujących gazów cieplarnianych:

- a) dwutlenek węgla (CO₂);
- b) metan (CH₄);
- c) podtlenek azotu (N₂O).

5. Państwa członkowskie uwzględniają w swoich rachunkach daną działalność, o której mowa w ust. 1, 2 i 3, gdy takie rachunki zostały przygotowane i są prowadzone zgodnie z niniejszą decyzją, od początku prowadzenia tej działalności lub od dnia 1 stycznia 2013 r., w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

Artykuł 4

Ogólne zasady rozliczania

1. W rachunkach, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3, państwa członkowskie oznaczają emisje znakiem dodatnim (+), a pochłanianie znakiem ujemnym (-).

2. Przygotowując i prowadząc swoje rachunki, państwa członkowskie zapewniają dokładność, kompletność, spójność, porównywalność i przejrzystość odpowiednich informacji stosowanych w szacowaniu emisji i pochłaniania związanych z działaniami, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3.

3. Emisje i pochłanianie wynikające z jakiegokolwiek rodzaju działalności należącej do więcej niż jednej kategorii, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3, rozlicza się wyłącznie w ramach jednej kategorii, aby zapobiec podwójnemu rozliczaniu.

4. Państwa członkowskie określają obszar, na którym prowadzona jest działalność należąca do kategorii, o której mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3, na podstawie przejrzystych i weryfikowalnych danych. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie takie obszary były identyfikowalne na rachunku danej kategorii.

5. Państwa członkowskie uwzględniają w rachunkach, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3, wszelkie zmiany zasobów węgla w następujących rezerwuarach węgla:

- a) biomasa nadziemna;
- b) biomasa podziemna;
- c) ściółka;

d) martwe drewno;

e) węgiel organiczny w materii gleby;

f) produkty z pozyskanego drewna.

Państwa członkowskie mogą jednak zdecydować o nieuwzględnieniu w rachunkach zmian zasobów węgla w rezerwuarach węgla wymienionych w akapicie pierwszym lit. a)–e), jeżeli rezerwuar węgla nie jest źródłem. Państwa członkowskie uznają, że rezerwuar węgla nie jest źródłem wyłącznie wtedy, gdy zostało to wykazane na podstawie przejrzystych i weryfikowalnych danych.

6. Państwa członkowskie uzupełniają rachunki, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3, na koniec każdego okresu rozliczeniowego wymienionego w załączniku I przez podanie w tych rachunkach salda całkowitego poziomu emisji netto oraz całkowitego poziomu pochłaniania netto w odpowiednim okresie rozliczeniowym.

7. Państwa członkowskie prowadzą kompletny i dokładny rejestr wszystkich danych stosowanych do celów wypełnienia obowiązków wynikających z niniejszej decyzji przynajmniej przez czas jej obowiązywania.

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 12 w celu zmiany załącznika I służącej dodaniu lub zmianie okresów rozliczeniowych, aby zapewnić, by odpowiadały one odpowiednim okresom przyjętym przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub przez organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień i by były spójne z okresami rozliczeniowymi przyjętymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub przez organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień, które mają zastosowanie do zobowiązań Unii w zakresie redukcji emisji w innych sektorach.

Artykuł 5

Zasady rozliczania dotyczące zalesiania, ponownego zalesiania i wylesiania

1. Na rachunkach dotyczących zalesiania i ponownego zalesiania państwa członkowskie zapisują emisje i pochłanianie wynikające wyłącznie z takiej działalności prowadzonej na gruntach, które nie były lasem w dniu 31 grudnia 1989 r. Państwa członkowskie mogą zapisywać emisje wynikające z zalesiania i ponownego zalesiania na jednym rachunku.

2. Państwa członkowskie na podstawie przejrzystych i weryfikowalnych danych zapisują na swoich rachunkach emisje netto i pochłanianie netto wynikające z działalności związanej z zalesianiem, ponownym zalesianiem i wylesianiem jako całkowite emisje i pochłanianie dla każdego roku w odpowiednim okresie rozliczeniowym.

3. Państwa członkowskie prowadzą rachunki dla emisji i pochłaniania w odniesieniu do gruntów, które zostały zaklasyfikowane na rachunkach zgodnie z art. 4 ust. 4 do kategorii działalności zalesiania, ponownego zalesiania lub wylesiania, nawet jeżeli działalność ta nie jest już prowadzona na tych gruntach.

4. Każde państwo członkowskie ustala powierzchnię lasu, stosując tę samą jednostkę oceny przestrzennej określoną w załączniku V w obliczeniach dotyczących działalności związanej z zalesianiem, ponownym zalesianiem i wylesianiem.

Artykuł 6

Zasady rozliczania dotyczące gospodarki leśnej

1. Państwa członkowskie rozliczają emisje i pochłanianie wynikające z działalności związanej z gospodarką leśną, obliczone jako emisje i pochłanianie w każdym okresie rozliczeniowym określonym w załączniku I pomniejszone o wartość uzyskaną poprzez pomnożenie liczby lat w tym okresie rozliczeniowym przez poziom odniesienia określony w załączniku II.

2. Jeżeli wynik obliczenia, o którym mowa w ust. 1, dla danego okresu rozliczeniowego jest ujemny, państwa członkowskie uwzględniają na swoich rachunkach dotyczących gospodarki leśnej całkowity poziom emisji i pochłaniania wynoszący nie więcej niż równowartość 3,5 % emisji państwa członkowskiego w roku lub okresie referencyjnym, jak określono w załączniku VI, zgodnie z odpowiednim sprawozdaniem danego państwa członkowskiego przedłożonym UNFCCC, przyjętym na mocy odpowiednich decyzji CMP w sprawie roku referencyjnego lub okresu referencyjnego w odniesieniu do drugiego okresu rozliczeniowego na mocy protokołu z Kioto, z wyłączeniem emisji i pochłaniania w rodzajach działalności, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3, pomnożony przez liczbę lat w tym okresie rozliczeniowym.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby metody obliczeniowe stosowane w odniesieniu do rachunków dotyczących gospodarki leśnej były zgodne z załącznikiem II do decyzji 2/CMP.6 oraz z metodami obliczeniowymi stosowanymi do obliczenia poziomów odniesienia określonych w załączniku II, w odniesieniu do przynajmniej następujących aspektów:

- a) rezerwuary węgla i gazy cieplarniane;
- b) obszar objęty gospodarką leśną;
- c) produkty z pozyskanego drewna;
- d) zjawiska katastrofalne.

4. Nie później niż jeden rok przed zakończeniem każdego okresu rozliczeniowego państwa członkowskie przekazują Komisji zmienione poziomy odniesienia. Te poziomy odniesienia są identyczne z poziomami ustanowionymi aktami zatwierdzonymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub, w przypadku braku takich aktów, są obliczane zgodnie z procedurą i metodami określonymi w odpowiednich decyzjach przyjętych przez organy UNFCCC lub protokołu Kioto lub przez organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień.

5. Jeżeli stosowne postanowienia decyzji 2/CMP.6 lub 2/CMP.7 ulegną zmianie, państwa członkowskie zgłaszają Komisji zmienione poziomy odniesienia uwzględniające te zmiany nie później niż sześć miesięcy po przyjęciu tych zmian.

6. Jeśli w danym państwie członkowskim dostępne staną się lepsze metody związane z danymi stosowanymi do ustalania poziomu odniesienia określonego w załączniku II lub jeśli w danym państwie członkowskim staną się dostępne znacząco lepsze jakościowo dane, państwo to dokonuje odpowiednich poprawek technicznych, aby uwzględnić skutki, jakie te ponowne obliczenia będą miały dla rozliczania gospodarki leśnej. Te poprawki techniczne są identyczne z wszelkimi tego typu poprawkami zatwierdzonymi w ramach procesu przeglądu UNFCCC zgodnie z decyzją 2/CMP.7. Zainteresowane państwa członkowskie przekazują te poprawki Komisji najpóźniej wraz z przekazaniem dokonywanym na mocy art. 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 525/2013.

7. Do celów ust. 4, 5 i 6 państwa członkowskie określają ilość rocznych emisji wynikających ze zjawisk katastrofalnych, które zostały uwzględnione w ich zmienionych poziomach odniesienia, oraz sposób oszacowania tej ilości.

8. Komisja sprawdza informacje dotyczące zmienionych poziomów odniesienia, o których mowa w ust. 4 i 5, oraz poprawki techniczne, o których mowa w ust. 6, w celu zapewnienia spójności informacji przesłanych UNFCCC z informacjami przekazywanymi Komisji przez państwa członkowskie.

9. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 12 w celu aktualizacji poziomów odniesienia w załączniku II, w przypadku gdy państwo członkowskie zmieni swój poziom odniesienia na mocy ust. 4 i 5 oraz poziom ten zostanie zatwierdzony w procesie UNFCCC.

10. Państwa członkowskie odnotowują na swoich rachunkach dotyczących gospodarki leśnej wpływ każdej zmiany załącznika II w odniesieniu do całego odpowiedniego okresu rozliczeniowego.

Artykuł 7

Zasady rozliczania dotyczące produktów z pozyskanego drewna

1. Każde państwo członkowskie zapisuje na swoich rachunkach zgodnie z art. 3 ust. 1, 2 i 3 emisje i pochłanianie wynikające ze zmian w rezerwuarze produktów z pozyskanego drewna, w tym emisje z produktów z pozyskanego drewna usuniętego ze swoich lasów przed dniem 1 stycznia 2013 r. Wyłączone są emisje z produktów z pozyskanego drewna rozliczone już na podstawie protokołu z Kioto w okresie 2008–2012 na podstawie metody natychmiastowego utleniania.

2. Na rachunkach ustanowionych zgodnie z art. 3 ust. 1, 2 i 3 dotyczących produktów z pozyskanego drewna państwa członkowskie zapisują emisje i pochłanianie wynikające ze zmian w rezerwuarze produktów z pozyskanego drewna objętych następującymi kategoriami, stosując funkcję rozpadu pierwszego stopnia i standardowe wartości czasu połowicznego rozpadu określone w załączniku III:

- a) papier;
- b) płyty drewniane;
- c) tarcica.

Państwa członkowskie mogą uzupełniać te kategorie o informacje na temat kory, pod warunkiem że dostępne dane są przejrzyste i weryfikowalne. Państwa członkowskie mogą również stosować charakterystyczne dla swojego państwa podkategorie w każdej z tych kategorii. Państwa członkowskie mogą stosować metody i wartości czasu połowicznego rozpadu właściwe dla poszczególnych krajów zamiast metod i standardowych wartości czasu połowicznego rozpadu określonych w załączniku III, pod warunkiem że te metody i wartości są ustalane na podstawie przejrzystych i weryfikowalnych danych oraz że stosowane metody są przynajmniej równie szczegółowe i dokładne jak metody określone w załączniku III.

W przypadku wywozu produktów z pozyskanego drewna dane właściwe dla poszczególnych krajów odnoszą się do wartości czasu połowicznego rozpadu i wykorzystania produktów z pozyskanego drewna właściwych dla poszczególnych krajów przywozu.

Państwa członkowskie nie stosują wartości czasu połowicznego rozpadu właściwych dla poszczególnych krajów w odniesieniu do produktów z pozyskanego drewna wprowadzonych na rynek Unii, które odbiegają od wartości stosowanych przez państwo członkowskie przywozu na rachunkach, zgodnie z art. 3 ust. 1, 2 i 3.

Produkty z pozyskanego drewna powstałe w wyniku wylesiania rozliczane są na podstawie metody natychmiastowego utleniania.

3. Jeżeli państwa członkowskie zapisują na swoich rachunkach ustanowionych na mocy art. 3 ust. 1, 2 i 3 emisje dwutlenku węgla (CO₂) z produktów z pozyskanego drewna w obiektach unieszkodliwiania odpadów stałych, rozliczanie odbywa się zgodnie z metodą natychmiastowego utleniania.

4. Jeżeli państwa członkowskie zapisują na swoich rachunkach emisje z produktów z pozyskanego drewna pozyskanych w celach energetycznych, dokonują one tego również zgodnie z metodą natychmiastowego utleniania.

Państwa członkowskie mogą, wyłącznie do celów informacyjnych, przekazywać dane na temat udziału drewna wykorzystanego w celach energetycznych, które zostało przywiezione spoza Unii, oraz krajów pochodzenia takiego drewna.

5. Państwo członkowskie przywozu nie rozlicza importowanych produktów z pozyskanego drewna, niezależnie od ich pochodzenia. Państwa członkowskie zapisują zatem emisje i pochłanianie odnoszące się do produktów z pozyskanego drewna na swoich rachunkach wyłącznie w przypadku, gdy te

emisje i pochłanianie związane są z produktami z pozyskanego drewna usuniętymi z gruntów objętych ich rachunkami na mocy art. 3 ust. 1, 2 i 3.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 12 w celu zmiany załącznika III, aby uwzględnić zmiany przyjęte przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub organy powołane na mocy wynikających z nich lub zastępujących je porozumień.

Artykuł 8

Zasady rozliczania dotyczące gospodarki gruntami ornymi, gospodarki pastwiskami, odnowy szaty roślinnej oraz osuszania i ponownego nawadniania gruntów podmokłych

1. Na rachunkach dotyczących gospodarki gruntami ornymi i gospodarki pastwiskami każde państwo członkowskie zapisuje emisje i pochłanianie wynikające z takiej działalności, obliczone jako emisje i pochłanianie w każdym okresie rozliczeniowym, o którym mowa w załączniku I, pomniejszone o wartość uzyskaną poprzez pomnożenie liczby lat w tym okresie rozliczeniowym przez poziom emisji i pochłaniania w tym państwie członkowskim wynikających z tej działalności w roku referencyjnym, jak określono w załączniku VI.

2. Jeżeli państwo członkowskie decyduje się na przygotowanie i prowadzenie rachunków dla odnowy szaty roślinnej lub osuszania i ponownego nawadniania gruntów podmokłych, stosuje ono metodę obliczeniową określoną w ust. 1.

Artykuł 9

Zasady rozliczania dotyczące zjawisk katastrofalnych

1. Jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 2 i 5 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą wyłączyć z obliczeń mających zastosowanie do ich obowiązków w zakresie rozliczania zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a), b) i d) nieantropogeniczne emisje gazów cieplarnianych ze źródeł wynikających ze zjawisk katastrofalnych.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują ust. 1 niniejszego artykułu, wówczas zgodnie z metodą określoną w załączniku VII obliczają poziom tła dla każdego z działań, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a), b) i d). Art. 3 ust. 1 lit. a) i b) mają wspólny poziom tła. Zamiennie państwa członkowskie mogą stosować przejrzyste i porównywalne metody właściwe dla poszczególnych krajów, polegające na wykorzystywaniu spójnych i początkowo pełnych szeregów czasowych danych, z uwzględnieniem okresu 1990–2009.

3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze swoich rachunków LULUCF, co roku lub na koniec odpowiedniego okresu rozliczeniowego, nieantropogeniczne emisje gazów cieplarnianych przekraczające poziom tła obliczony zgodnie z ust. 2, w przypadku gdy:

- a) emisje w konkretnym roku okresu rozliczeniowego przekraczają poziom tła z pewnym marginesem. Jeżeli poziom tła jest obliczany zgodnie z metodą określoną w załączniku VII, margines ten jest równy dwukrotnemu odchyleniu standardowemu szeregu czasowego stosowanego do obliczania poziomu tła. Jeżeli poziom tła jest obliczany przy użyciu

metody odpowiedniej dla danego państwa, w przypadkach gdy taki margines jest konieczny, państwa członkowskie opisują sposób, w jaki został on ustalony. We wszystkich stosowanych metodach pomija się przewidywania odnośnie do jednostek netto w okresie rozliczeniowym;

b) państwa członkowskie spełniają wymogi ust. 5 dotyczące informacji i przekazują te informacje.

4. Każde państwo członkowskie, które w konkretnym roku okresu rozliczeniowego wyłączy nieantropogeniczne emisje gazów cieplarnianych pochodzące ze zjawisk katastrofalnych:

a) do końca okresu rozliczeniowego wyłącza z rozliczania każde następne pochłanianie na gruntach dotkniętych zjawiskami katastrofalnymi, gdzie wystąpiły emisje, o których mowa w ust. 3;

b) nie wyłącza emisji pochodzących z tych działań – związanych z pozyskiwaniem drewna oraz pozyskiwaniem drewna z gruntów objętych zjawiskami katastrofalnymi – które zostały przeprowadzone na tych gruntach po wystąpieniu zjawisk katastrofalnych;

c) nie wyłącza emisji pochodzących z zalecanego wypalania, które odbyło się na tych gruntach w tym konkretnym roku okresu rozliczeniowego;

d) nie wyłącza emisji na gruntach, które podlegały wylesianiu po wystąpieniu zjawisk katastrofalnych.

5. Państwa członkowskie mogą wyłączyć nieantropogeniczne emisje gazów cieplarnianych pochodzące ze zjawisk katastrofalnych jedynie wtedy, gdy dostarczą przejrzyste informacje wykazujące:

a) że oznaczono wszystkie obszary gruntu dotknięte zjawiskami katastrofalnymi w tym konkretnym roku sprawozdawczym, z uwzględnieniem ich położenia geograficznego, roku i rodzajów zjawisk katastrofalnych;

b) że do końca odpowiedniego okresu rozliczeniowego na gruntach, które zostały dotknięte zjawiskami katastrofalnymi i w odniesieniu do których emisje zostały wyłączone z rozliczania, nie wystąpiło wylesianie;

c) jakie weryfikowalne metody i kryteria będą stosowane do zidentyfikowania wylesiania na tych gruntach w kolejnych latach okresu rozliczeniowego;

d) w miarę możliwości, jakie środki państwo członkowskie podjęło, aby przeciwdziałać skutkom tych zjawisk katastrofalnych lub je kontrolować;

e) w miarę możliwości, jakie środki państwo członkowskie podjęło, aby rekultywować obszary dotknięte tymi zjawiskami katastrofalnymi.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 12 w celu przeglądu wymogów dotyczących informacji, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, aby uwzględnić zmiany aktów przyjętych przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto.

Artykuł 10

Informacje o działaniach w sektorze LULUCF

1. Nie później niż 18 miesięcy po rozpoczęciu każdego okresu rozliczeniowego określonego w załączniku I państwa członkowskie przygotowują i przekazują Komisji informacje na temat swoich obecnych i przyszłych działań w sektorze LULUCF mających na celu ograniczenie lub redukcję emisji oraz utrzymanie lub zwiększenie pochłaniania w wyniku działalności, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3 niniejszej decyzji, jako oddzielny dokument lub jako wyraźnie rozpoznawalną część swoich krajowych strategii niskoemisyjnego rozwoju, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 525/2013, lub swoich krajowych strategii lub planów związanych z LULUCF. Państwa członkowskie zapewniają konsultacje z szerokim gronem zainteresowanych stron. W przypadku gdy dane państwo członkowskie przekazuje takie informacje jako część strategii niskoemisyjnego rozwoju na mocy rozporządzenia (UE) nr 525/2013, zastosowanie ma odpowiedni harmonogram określony w tym rozporządzeniu.

Informacje na temat działań w sektorze LULUCF obejmują stosowny okres rozliczeniowy określony w załączniku I.

2. W swoich informacjach na temat działań w sektorze LULUCF państwa członkowskie – jako minimum – zawierają następujące informacje w odniesieniu do każdego rodzaju działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3:

a) opis wcześniejszych tendencji w zakresie emisji i pochłaniania, w tym, w miarę możliwości, tendencji historycznych, w zakresie, w jakim można je rozsądnie odtworzyć;

b) prognozy dotyczące emisji i pochłaniania w okresie rozliczeniowym;

c) analizę potencjału w zakresie ograniczenia lub zmniejszenia emisji i utrzymania lub zwiększenia pochłaniania;

d) wykaz najodpowiedniejszych środków w celu uwzględnienia krajowych okoliczności, obejmujący, w stosownych przypadkach, między innymi orientacyjne środki określone w załączniku IV, które są planowane przez państwo członkowskie lub mają zostać przez nie wdrożone w celu zwiększenia potencjału w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, jeżeli został on określony zgodnie z analizą, o której mowa w lit. c);

e) istniejące i planowane polityki, mające służyć wdrożeniu środków, o których mowa w lit. d), w tym ilościowy lub jakościowy opis spodziewanego wpływu tych środków na emisje i pochłanianie, z uwzględnieniem innych polityk i środków dotyczących sektora LULUCF;

f) orientacyjne harmonogramy przyjęcia i realizacji środków, o których mowa w lit. d).

3. Komisja może udzielać państwom członkowskim wskazówek i pomocy technicznej na rzecz ułatwienia wymiany informacji.

Komisja może, w porozumieniu z państwami członkowskimi, podsumować swoje ustalenia w oparciu o informacje od wszystkich państw członkowskich dotyczące działań w sektorze LULUCF z myślą o ułatwieniu wymiany wiedzy i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi.

4. Do dnia przypadającego w połowie każdego okresu rozliczeniowego oraz do końca każdego okresu rozliczeniowego określonego w załączniku I państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie opisujące postępy w realizacji działań dotyczących sektora LULUCF.

Komisja może opublikować sprawozdanie podsumowujące na podstawie sprawozdań, o których mowa w akapicie pierwszym.

Państwa członkowskie udostępniają publicznie informacje dotyczące ich działań w sektorze LULUCF oraz sprawozdania, o których mowa w akapicie pierwszym, w terminie trzech miesięcy od przedłożenia ich Komisji.

Artykuł 11

Przegląd

Komisja dokonuje przeglądu zasad dotyczących rozliczania zawartych w niniejszej decyzji zgodnie z odpowiednimi decyzjami przyjętymi przez organy UNFCCC lub protokołu z Kioto lub zgodnie z innymi normami prawa Unii lub, przy braku takich decyzji, do dnia 30 czerwca 2017 r. i w stosownych przypadkach przedkłada wniosek Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 12

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 2, art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 8, art. 6 ust. 9, art. 7 ust. 6 i art. 9 ust. 6, powierza się Komisji na okres 8 lat od dnia 8 lipiec 2013 r.. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem wspomnianego okresu 8 lat. Przekazanie

uprawnień jest automatycznie przedłużane na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego takiego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 2, art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 8, art. 6 ust. 9, art. 7 ust. 6 i art. 9 ust. 6, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym określonym w niej terminie. Nie wpływa ona na ważność żadnych już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 2, art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 8, art. 6 ust. 9, art. 7 ust. 6 i art. 9 ust. 6 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 13

W wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 14

Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OKRESY ROZLICZENIOWE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3 UST. 1

Okres rozliczeniowy	Lata
Pierwszy okres rozliczeniowy	Od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2020 r.

ZAŁĄCZNIK II

POZIOMY ODNIESIENIA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 6

Państwo członkowskie	Gg ekwiwalentu dwutlenku węgla (CO ₂) rocznie
Belgia	- 2 499
Bułgaria	- 7 950
Republika Czeska	- 4 686
Dania	409
Niemcy	- 22 418
Estonia	- 2 741
Irlandia	- 142
Grecja	- 1 830
Hiszpania	- 23 100
Francja	- 67 410
Włochy	- 22 166
Cypr	- 157
Łotwa	- 16 302
Litwa	- 4 552
Luksemburg	- 418
Węgry	- 1 000
Malta	- 49
Niderlandy	- 1 425
Austria	- 6 516
Polska	- 27 133
Portugalia	- 6 830
Rumunia	- 15 793
Słowenia	- 3 171
Słowacja	- 1 084
Finlandia	- 20 466
Szwecja	- 41 336
Zjednoczone Królestwo	- 8 268

ZAŁĄCZNIK III

FUNKCJA ROZPADU PIERWSZEGO STOPNIA ORAZ STANDARDOWE WARTOŚCI CZASU POŁOWICZNEGO ROZPADU, O KTÓRYCH MOWA W ART. 7

Funkcja rozpadu pierwszego stopnia, począwszy od i kontynuowana do roku obecnego:

$$(A) \quad C(i + 1) = e^{-k} \cdot C(i) + \left[\left(\frac{1 - e^{-k}}{k} \right) \right] \cdot Inflow(i)$$

przy czym $C(1900) = 0.0$

$$(B) \quad \Delta C(i) = C(i + 1) - C(i)$$

gdzie:

i = rok

$C(i)$ = zasoby węgla w rezerwarze produktów z pozyskanego drewna na początku roku i , w Gg C

k = stała szybkości reakcji rozkładu pierwszego rzędu wyrażona wartością rok-1 $k = \ln(2)/HL$, gdzie HL oznacza czas połowicznego rozpadu rezerwuaru produktów z pozyskanego drewna w latach)

$Inflow(i)$ = napływ do rezerwuaru produktów z pozyskanego drewna w roku i , w Gg C na rok-1

$\Delta C(i)$ = zmiana zasobów węgla w rezerwarze produktów z pozyskanego drewna w roku i , w Gg C na rok-1

Standardowe wartości czasu połowicznego rozpadu (HL):

2 lata dla papieru

25 lat dla płyt drewnianych

35 lat dla tarcicy.

ZAŁĄCZNIK IV

**ORIENTACYJNE ŚRODKI, KTÓRE MOŻNA WŁĄCZYĆ DO INFORMACJI NA TEMAT DZIAŁAŃ
W SEKTORZE LULUCF PRZEKAZYWANYCH NA MOCY ART. 10 UST. 2 LIT. d)**

- a) Środki w zakresie gospodarki gruntami ornymi, takie jak:
- poprawa praktyk rolniczych poprzez wybór lepszych odmian roślin uprawnych,
 - powszechniejsze stosowanie płodozmianu oraz unikanie lub mniej intensywne stosowanie ugorów,
 - poprawa gospodarowania substancjami odżywczymi, gospodarowania orką/odpadami oraz gospodarki wodnej,
 - promowanie praktyk rolniczo-leśnych oraz potencjału w zakresie zmiany użytkowania/pokrycia gruntu.
- b) Środki w zakresie gospodarki pastwiskami i ulepszania pastwisk, takie jak:
- zapobieganie przekształcaniu użytków zielonych w grunty orne oraz przekształcanie gruntów ornyc w rodzimą roślinność,
 - poprawa gospodarki pastwiskami poprzez uwzględnienie zmian dotyczących intensywności i czasu wypasania,
 - zwiększenie wydajności,
 - poprawa gospodarowania substancjami odżywczymi,
 - skuteczniejsze przeciwdziałanie pożarom,
 - wprowadzenie stosowniejszych gatunków, a w szczególności gatunków o głębokim systemie korzeniowym.
- c) Środki w zakresie poprawy gospodarki uprawnymi glebami organicznymi, w szczególności torfowiskami, takie jak:
- zachęcanie do stosowania zrównoważonych praktyk w zakresie użytkowania torfowisk,
 - zachęcanie do wprowadzania dostosowanych praktyk rolniczych, takich jak minimalizacja wzniesienia gleby lub praktyki ekstensywne.
- d) Środki w zakresie zapobiegania osuszaniu oraz promowania ponownego nawadniania gruntów podmokłych.
- e) Środki w zakresie istniejących lub częściowo osuszonych bagien, takie jak:
- zapobieganie dalszemu osuszaniu,
 - zachęcanie do ponownego nawadniania i rekultywacji bagien,
 - zapobieganie pożarom torfowisk.
- f) Rekultywacja zdegradowanych gruntów.
- g) Środki w zakresie leśnictwa, takie jak:
- zalesianie i ponowne zalesianie,
 - zachowanie węgla w istniejących lasach,
 - zwiększenie produkcji w istniejących lasach,
 - zwiększenie rezerwuaru produktów z pozyskanego drewna,
 - lepsza gospodarka leśna, m.in. poprzez optymalizację składu gatunkowego, pielęgnowanie i przersedzanie, oraz ochrona gleby.
- h) Zapobieganie wylesianiu.
- i) Wzmocnienie ochrony przed zjawiskami katastrofalnymi, takimi jak pożary, szkodniki i burze.
- j) Środki służące zastąpieniu materiałów i surowców energetycznych o wysokiej emisji gazów cieplarnianych przez produkty z pozyskanego drewna.
-

ZAŁĄCZNIK V

**MINIMALNE WARTOŚCI DLA WIELKOŚCI OBSZARU, ZWARCIA DRZEWOSTANU I WYSOKOŚCI DRZEW
OKREŚLONE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE NA POTRZEBY DEFINICJI LASU**

Państwo członkowskie	Obszar (ha)	Zwarcie drzewostanu (%)	Wysokość drzew (m)
Belgia	0,5	20	5
Bułgaria	0,1	10	5
Republika Czeska	0,05	30	2
Dania	0,5	10	5
Niemcy	0,1	10	5
Estonia	0,5	30	2
Irlandia	0,1	20	5
Grecja	0,3	25	2
Hiszpania	1,0	20	3
Francja	0,5	10	5
Włochy	0,5	10	5
Cypr			
Łotwa	0,1	20	5
Litwa	0,1	30	5
Luksemburg	0,5	10	5
Węgry	0,5	30	5
Malta			
Niderlandy	0,5	20	5
Austria	0,05	30	2
Polska	0,1	10	2
Portugalia	1,0	10	5
Rumunia	0,25	10	5
Słowenia	0,25	30	2
Słowacja	0,3	20	5
Finlandia	0,5	10	5
Szwecja	0,5	10	5
Zjednoczone Królestwo	0,1	20	2

ZAŁĄCZNIK VI

Rok lub okres referencyjny

Państwo członkowskie	Rok referencyjny
Belgia	1990
Bułgaria	1988
Republika Czeska	1990
Dania	1990
Niemcy	1990
Estonia	1990
Irlandia	1990
Grecja	1990
Hiszpania	1990
Francja	1990
Włochy	1990
Cypr	
Łotwa	1990
Litwa	1990
Luksemburg	1990
Węgry	1985–1987
Malta	
Niderlandy	1990
Austria	1990
Polska	1988
Portugalia	1990
Rumunia	1989
Słowenia	1986
Słowacja	1990
Finlandia	1990
Szwecja	1990
Zjednoczone Królestwo	1990

ZAŁĄCZNIK VII

OBLICZANIE POZIOMU TŁA ZJAWISK KATASTROFALNYCH

1. Do celów obliczania poziomu tła państwa członkowskie dostarczają informacji na temat historycznych poziomów emisji wywołanych zjawiskami katastrofalnymi. Dokonując tego, państwa członkowskie:
 - a) dostarczają informacji na temat rodzaju(-ów) zjawiska katastrofalnego uwzględnianego w oszacowaniu;
 - b) uwzględniają łączne roczne szacunki emisji dla tych rodzajów zjawisk katastrofalnych za lata 1990–2009, w rozbiciu na działania, o których mowa w art. 3 ust. 1;
 - c) wykazują, że zachowana jest spójność szeregów czasowych dla wszystkich odnośnych parametrów, w tym minimalnego obszaru, metody szacunków emisji, uwzględnienia rezerwuarów i gazów.
 2. Poziom tła oblicza się dla tych działań wymienionych w art. 3 ust. 1, dla których państwo członkowskie zamierza stosować przepisy o zjawiskach katastrofalnych, jako średnią szeregu czasowego 1990–2009 z wyłączeniem wszystkich lat, w których zanotowano anormalne poziomy emisji, tj. z wyłączeniem wszystkich statystycznych wartości odstających. Identyfikacji statystycznych wartości odstających dokonuje się w iteratywnym procesie opisanym następująco:
 - a) obliczyć średnią arytmetyczną i odchylenie standardowe pełnego szeregu czasowego 1990–2009;
 - b) wyłączyć z szeregu czasowego wszystkie lata, w których roczne emisje wykraczają poza przedział wyznaczony dwukrotnością standardowego odchylenia od średniej;
 - c) ponownie obliczyć średnią arytmetyczną i standardowe odchylenie szeregu czasowego 1990–2009 minus lata wyłączone w lit. b);
 - d) powtarzać kroki b) i c) do momentu, aż nie będzie można znaleźć wartości odstających.
-

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA RADY EUROPEJSKIEJ

z dnia 22 maja 2013 r.

w sprawie liczby członków Komisji Europejskiej

(2013/272/UE)

RADA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 17 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na posiedzeniach w dniach 11–12 grudnia 2008 r. i 18–19 czerwca 2009 r. Rada Europejska odnotowała obawy Irlandczyków w odniesieniu do Traktatu z Lizbony i w związku z tym zgodziła się, by – o ile Traktat z Lizbony wszedłby w życie – podjęto, zgodnie z niezbędnymi procedurami prawnymi, decyzję stanowiącą, że w skład Komisji nadal będzie wchodzić jeden przedstawiciel z każdego państwa członkowskiego.
- (2) Decyzję w sprawie liczby członków Komisji należy podjąć w odpowiednim terminie przed powołaniem Komisji, która ma przejąć swoje obowiązki w dniu 1 listopada 2014 r.
- (3) Implikacje niniejszej decyzji powinny być poddawane przeglądowi,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Komisja składa się z takiej liczby członków, w tym z jej przewodniczącego i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, która odpowiada liczbie państw członkowskich.

Artykuł 2

Rada Europejska dokonuje przeglądu niniejszej decyzji pod kątem jej wpływu na funkcjonowanie Komisji odpowiednio wcześniej przed powołaniem pierwszej Komisji po dacie przystąpienia trzydziestego państwa członkowskiego lub też powołaniem Komisji następującym po upływie kadencji Komisji, która ma przejąć obowiązki w dniu 1 listopada 2014 r., w zależności od tego, które z tych dwóch wydarzeń przypadnie wcześniej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 listopada 2014 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2013 r.

W imieniu Rady Europejskiej

H. VAN ROMPUY

Przewodniczący

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

